பஞ்சதந்திரம்.

வித்வான்
வி. தி. ஸ்ரீனிவாஸையங்கார்
சீர்திருத்தியது.

மதுரை, புஸ்தக வியாபாரம்,
இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக்கோன்,
வெளியிட்டது.

ரிஜிஸ்தர் செய்தது] 1928 [விலை அணா 10.

பஞ்சதந்திரம்.

வித்வான்
தாண்டவராய முதலியார்
மொழி பெயர்த்தது.

வித்வான்
வி. கி. ஸ்ரீனிவாஸையங்கார்
சீர்திருத்தியது.

மதுரை புத்தகவியாபாரம்,
இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக்கோன்,
வெளியிட்டது.

ரிஜிஸ்தர் செய்தது]   1928.   [விலை அணா 10.

Printed at
The Excelsior Press,
Madura.

நூலாசிரியர் வரலாறு.

இந்நூலை மொழி பெயர்த்தவர் வித்வான் தாண்டவராய முதலியார். இவர், செங்கற்பட்டு ஜில்லா வில்லிபாக்கம் என்ற வில்லிநல்லூரில் வேளாள சாதியிற் பிறந்தவர். இவரது தந்தை கந்தசாமி முதலியார், சகோதரர் முனியப்ப முதலியார். இரத்தினசபாபதி, பரமசிவன் என இருவர் புத்திரர்கள். வளர்த்த பிதாவும், வித்தை கற்பித்த பிதாவும் இவரது மாதுலர் குமாரசாமி முதலியார். இவரது தமிழாசிரியர், வேலப்ப தேசிகர், புதுவை-விஸ்வநாதபிள்ளை, கூனிமேடு-இராமாநுஜ முதலியார், தொல்காப்பியம்-வரதப்பமுதலியார், சீர்காழி-வடுகநாதத் தம்பிரான் முதலிய பண்டிதர்கள்.

இவர் தமிழ்ப் பாஷையுடன் வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், உருது, மஹாராஷ்டிரம், ஆங்கிலம் ஆகிய பிறமொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றார். பெற்ற பாண்டித்தியத்திற்கேற்ப சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலையில் தமிழாசிரியராய் அமர்ந்தார். அக்கலாசாலை எடுபட்டுப்போக, கி-பி 1843-ல் செங்கற்பட்டு சுதேச நீதிபதி பதவியை வகித்தார். கி-பி 1850-ல் இவ்வுலகை நீத்தனர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்:— பஞ்சதந்திரம், திருத்தணிகைமாலை, திருப்போரூர்ப் பதிகம், இலக்கண வினாவிடை, கதாமஞ்சரி, வேதவிகற்ப திக்காரம்.

பஞ்சதந்திரக் கதைகள் நெடுநாளாகப் பரதகண்டத்தில் வியாபகமாயிருந்து பின்னரே தற்காலத்தில் காணப்படுகிற வண்ணம் அழகான வசன நூலாக வடமொழியில் இயற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கி-பி 531-572-ம் ஆண்டுகளில் அரசுபுரிந்த நூஷர்வான்

என்னும் பாரஸீக அரசன் காலத்து இவ்வினிய நூல் பாரஸீக பாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. பாரஸீகத்திலிருந்து அரபியிலும், அரபியிலிருந்து கிரீக்கிலும், ஸ்பெயின் மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் பின் ஐரோப்பிய பாஷைகள் பலவற்றிலும் மொழி பெயர்க்கப்படலாயின. இவைகள் பின்பே கட்டுக் கதைகள் என்று வழங்குகின்றன.

தன் தேசத்தில் கர்ண பரம்பரையாக உலாவி வந்த கட்டுக் கதைகளை ஓர் ஆரியன், ஓர் பிரபந்தமாக சம்ஸ்கிருத பாஷையில் இயற்ற, அந்நூல், உலகத்துள்ள சிறுவர்கள் எல்லாம் கற்றுக்களித்துப் பொழுது போக்கும்படியாக வாய்த்திருக்கின்றது. காலக்கிரமத்தில் இவ்வரிய நூல் நம் இந்திய பாஷைகளில் எல்லாம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

சொற்சுவை, பொருட்சுவை, நடையழகு செறிந்த நம் செந்தமிழ்ப் பஞ்சதந்திரமோ, நேரில் வடமொழியினின்றும் மொழி பெயர்க்கப் படாமல் மஹாராஷ்டிர பாஷையினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தமிழ்ப் பஞ்சதந்திரத்துக்கும், வடமொழிப் பஞ்சதந்திரத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை அஜகஜாந்தரம் எனலாம். பஞ்சதந்திரக் கதைகளிற் பல கதாசரித் சாகரம் என்னும் ஒரு வடமொழி நூலிற் காணப்படுகின்றன. வடமொழி ஹிதோபதேசம் என்னும் நூலுக்கும் இப்பஞ்சதந்திரமே முதனூலாகும் எனின் இப்பஞ்சதந்திரத்தின் மாண்பைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இந்நூல் கி-பி 1825-ல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 1826-ம் வருஷத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

வீரமார்த்தாண்ட தேவரால் இயற்றப்பட்ட பஞ்சதந்திரப் பாடல் ஒன்று உண்டு. இது 545 செய்யுட்களை யுடையது. இந்நூல் தாண்டவராய முதலியார் காலத்துக்கு முந்தியது. இச்செய்யுள் நூலிலிருந்து வசன நூல் மொழி பெயர்க்கப்படவில்லை. இரு நூல்

களும் கதாசந்தாப்பங்களில் வேறுபடுகின்றன. வசனத்தில் இருப்பன சிலபாடலிலும், பாடலில் இருப்பன சிலவசனத்திலும் இல்லை.

இந்நூலிலுள்ள கதைகள், இத்தேசத்தில் வழங்கும் கதைகள் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்தவையாய்ப் படிக்கப்படிக்க இனிமை பயந்து, அரசர்க்குரிய பல நீதிகளையும், எல்லார்க்கும் பயன்படத் தக்க சமயத்திற்கேற்ற அநேக அறிவுரைகளையும் நன்றாகத் தெரிவிப்பன. 19-ம் நூற்றாண்டில் செய்யுள் நடை கலவாது முற்றிலும் உலக நடை தழுவிய புதிய உரை நடையொன்று தோன்றியிருக்கிறது. அது தான் உலக வழக்கை அநுசரித்துப் பண்டித பாமரர்களும் தெளிவாய் அறியத்தக்க அழகிய வசன நடை. இந்நடைக்கு ஆதி கர்த்தா என்று சொல்லத் தக்கவர் தாண்டவராய முதலியார். தமிழகத்துள்ள தமிழறிஞர் எல்லோராலும் ஞாபகத்தில் வைத்துப் போற்றும் பெருமை பெற்றவர்.

இந்நூலைப் பிரசுரிப்பதற்கு உதவி செய்த எனது அன்பர் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ Y. ஸ்ரீநிவாஸய்யர் அவர்களுக்கும், மதுரைப் புஸ்தக வியாபாரம் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ E. M. கோபாலகிருஷ்ணக் கோனார் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

வி. தி. ஸ்ரீ.

மித்திரபேதம்.

சுகிர்த் லாபம்.

சந்திவிக்கிரகம்.

லப்தஹானி.

அத்தியாயம்.	விஷயக்குறிப்பு.	பக்கம்.
1.	முதலையின் மௌட்டியமும், சுமுகன் சாதுர்யமும்	100
2.	கங்காதத்தன் பிரியதரிசனனை ஏமாற்றியது	104
3.	அசரன் நீள்செவியனைக் கொன்றது	107
4.	யுதிஷ்டிரன் தற்புகழ்ச்சி	109
5.	நரியின் தற்புகழ்ச்சி	110
6.	பெண்களின் கிருத்திரமம்	112
7.	தையல் சொற்கேளேல்	115
8.	புலித்தோல் போர்த்த கழுதை	116
9.	நரியுஞ் சிரித்த நாரி	117
10.	குரங்குக்கு உபதேசித்த குருவி	120
11.	சதுரன் சாதுர்யம்	121
12.	சுதேச சுகம்	122

அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்.

1.	மயிர்வினைஞனும் மணிபத்திரனும்	124
2.	பார்ப்பனியும் கீரியும்	126
3.	பேரவாவினன் முடியிற் சக்கரம்	128
4.	கல்விச் செருக்கு	131
5.	விதி முன் மதி	132
6.	தானும் அறியான் சொல்லியுங் கேளான்	133
7.	தந்துவாயன் வீணாசை	134
8.	கிருபணன் மனோராஜ்யம்	135
9.	சந்திரசேனன் பேராசை	137
10.	ஒன்றை நினைக்கின் அது வொழிந்திட்டொன்றாகும்	139
11.	நஞ்சும் அமுதாகிய நல்வினை	141
12.	தாயுரையோம்பிய தத்தன்	143

மித்திரபேதக் கிளைக்கதைகளும்—போதமாகும் நீதிகளும்.

பக்கம்	அத்தியாயம்	கதைக்குறிப்பு	சந்தர்ப்பம்	நீதி
6	2	ஆப்புப் பிடுங்கிய குரங்கின் கதை	பிங்களன் பிரமத்தை யறிவாயா என்ற சமயத்தில் கரடகன் தமனகனுக்குக்கூறியது.	அடாதுசெய்பவர்படாதபாடு படுவர்.
12	3	பயந்தெளிந்த நரியின் கதை.	தொனியினாலே பயப்படலாகாது என்பதை நிரூபிக்கப் பிங்களனுக்குத் தமனகன் கூறியது.	விஷயத்தை ஆராயாது பயந்து பின்வாங்கியிருத்தல்கூடாது.
13	4	ஆஷாடபூதி கதை.	நம்முடைய தோஷத்தினால் நமக்கிரைகிடையாமற் போயிற்று என்பதை நிரூபிக்க தமனகன் கரடகனுக்குக் கூறியது.	முன்பின் ஆராயாதுசெய்யும் காரியம் அனர்த்தத்தைக்கொடுக்கும்.
16	,,	கொக்கைக்கொன்ற நண்டின் கதை.	நரி, முட்டை யிழந்து தவிக்கும் காகத்துக்கு உபாயம்கூறி நிரூபிக்கக்கூறியகதையாகத் தமனகனால் கரடகனுக்குக் கூறப்பட்டது.	உபாயத்தாலாகிறதுபராக்ரமத்தாலாகாது.
18	,,	கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக் கொன்ற காகத்தின் கதை.	உபாயத்தின் வலிமையை நிரூபிக்கத் தமனகன் கரடகனுக்குக்கூறியது.	ஷை
19	,,	சிங்கத்தைக் கொன்ற முயலின் கதை.	புத்திபலத்தை நிரூபிக்கத் தமனகன் கரடகனுக்குக் கூறியது.	புத்திமானே பலவான்.

22	5	மூட்டைப் பூச்சியின் கூட்டுறவால் இறந்த சீலைப்பேன் கதை.	சஞ்சீவகன்மேல் பகைகொள்ளும் வண்ணம் பிங்களன் மனதைக் கலைக்கத் தமனகன் பிங்களனுக்குக் கூறியது.	குணம் அறியாமல் கூடுதல் நாசம் விளைக்கும்.
25	6	ஒன்றுமறியாத ஒட்டையை காக முதலியவை கொலைசெய்த கதை.	பொல்லாங்கில் உழலும் சஞ்சீவகன், துஷ்டர்கள் குணத்தை நிரூபிக்கத் தமனகனுக்குக் கூறியது.	கூடாநட்பின் கொடுமை
29	,,	சமுத்திரத்தை அவமானப் படுத்திய சிட்டுக் குருவியின் கதை	பிங்களனை எதிர்க்கச் சஞ்சீவகனைத் தூண்ட தமனகன் சஞ்சீவகனுக்குக் கூறியது.	பராக்கிரமம் அறியாமற் பகைத்தால் அவமானம் நேரும்.
29	,,	இதவார்த்தை கேளாது இறந்த ஆமையின் கதை.	இதவார்த்தை கேளாதவன் இறப்பான் என்பதை நிரூபிக்கப் பெண் சிட்டு ஆண் சிட்டுக்குக் கூறியது.	இதம் பண்ணுகிறவர் பேச்சை அசட்டை செய்தல் கூடாது.
31	,,	வந்தபின் காப்போன் என்னும் மீன் கதை.	முன்னாலோசனை வேண்டும் என்பதை நிரூபிக்கப்பெண்சிட்டுஆண் சிட்டுக்குக்கூறியது.	எதையும் ஆலோசித்துச் செய்தல் வேண்டும்.
34	7	குரங்குக்கு உபதேசித் திறந்த கொக்கின் கதை.	உனக்கு உபதேசஞ் செய்ததனால் எனக்கு மரணம் நேரும் என்பதை நிரூபிக்கக் கரடகன் தமனகனுக்குக் கூறியது	துஷ்டர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணினால் கஷ்டம் நேரும்.
35	,,	துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியின் கதை.	நீசெய்தகாரியம் உனக்கே நாசத்தையளிக்கும் என்பதை நிரூபிக்கக்கரடகன் தமனகனுக்குக் கூறியது.	துராலோசனை தீராநாசத்தையளிக்கும்.

பக்கம்	அத்தியாயம்	கதைக்குறிப்பு	சந்தர்ப்பம்	நீதி
37	,,	மூடக்கொக்கின் கதை.	பொல்லாங்கு செய்து சுகமடைய விரும்பாதே என்பதை நிரூபிக்கப் பிதாவால் துஷ்டபுத்திக்குக் கூறப்பட்டது.	துராலோசனை தீராநாசத்தை யளிக்கும்.
38	,,	தேவதத்தன் என்னும் சாவகாரியின் கதை.	கெடுதலுக்குக் கெடுதல் செய்யவேண்டும் என்பதை நிரூபிக்கக் கரடகன் தமனகனுக்குக் கூறியது.	கேட்டுக்குப் பிரதிசெய்யும் கேட்டால் நன்மை ஏற்படும்.

சுகிர்த்லாபம்.

42	1	புலியினால் இறந்த பேராசைப் பிராமணன்.	சித்திரச்கிரீவன் என்னும் புறவரசன் தன் பரிவாரப் புறாக்களுக்குக் கூறியது.	பேராசை மரணத்திற்கும் காரணமாகும்.
48	3	நரியின் நட்பால் வலைப்பட்ட மான்.	இரணியகன் என்னும் எலி லகுபதனன் என்னும் காகத்திற்குக் கூறியது.	ஆராயாத நட்பு ஆபத்துக்கிடம்.
49	3	நெடுஞ்செவியனுக் கிடங்கொடுத்துச்சாவுகண்ட சரற்கவன்.	சுபுத்தி என்னும் காகம் மானுக்குக் கூறியது.	குலமும் நலமும் அறியாதிடங் கொடுத்தால் மரணம் நேரும்.
56	4	இரணியகன் தேசாந்தரம் சென்ற கதை.	இரணியகன் என்னும் எலி, மந்தரன் என்னும் கூர்மத்திற்குக் கூறியது.	பணமில்லாதவனுக்கு வனவாசமே சுகம்.

சந்திவிக்கிரகம்.

70	2	சதுரதந்தனை ஏய்த்த முயல்.	காகம் பறவைகளைப் பார்த்துக் கூறியது.	வலியவர் பெயரால் எளியவர்களுக்குக் காரியசித்தியாகும்.

73	2	கூர்ம்பல்லன்உறவால்இறந்த ஆந்தையும் முயலும்.	ஷ	ஷ. தீயோர் சேர்க்கை, தீங்குண்டாக்கும்.
78	3	பார்ப்பான் ஆட்டைப் பறித்த வஞ்சகர்கள்.	சிரஞ்சீவி என்னும் மந்திரி, மேகவர்ணராஜனுக்குக் கூறியது.	மிஞ்சிய காலத்து வஞ்சனேயே, எஞ்சிய உபாயம்.
83	5	இராக்ஷதன், திருடன் இவர்களால் பிழைத்த பார்ப்பான், பசுக்கள்.	கொடுங்கண்ணன் என்னும் மந்திரி உருமர்தத்னனுக்குக் கூறியது.	பகைவனும் ஒருவேளை ஹிதம் சொல்லுவான்.
85	5	வயிற்றுப்பாம்பும் புற்றுப்பாம்பும் வதையுண்டகதை.	கொள்ளிக்கண்ணன் என்னும் மந்திரி உலூகராஜனுக்குக் கூறியது.	இரகசியங்களைப் பரஸ்பரம் காப்பாற்ருவிடில் இருவர்க்கும் ஆபத்து நேரும்.
88	5	வேடனுக்கு ஆதித்தியம் செய்த புரு.	பிரகாரநாசன் என்னும் மந்திரி உலூகராஜனுக்குக் கூறியது.	அபயம் என்றடைந்தவர்களைக் காக்கவேண்டும்
92	6	பொன்னெச்சமிடும் பறவை.	குரூரநாசன் என்னும் மந்திரி, உலூகராஜனுதியோரைப்பார்த்துக் கூறியது.	மூடர் சேர்க்கையை நாடாதே.
93	6	குகையைக்கூவி நன்மை பெற்ற நரி.	குரூரநாசன் மித்திரர்களைப் பார்த்துக் கூறியது.	முன்புத்தியுள்ளார் துன்பமுருர்.
96	8	மண்டூகவாகனனுகிய மந்த விஷன்.	சிரஞ்சீவி மேகவர்ணனுக்குக் கூறியது.	அடுத்துக்கெடுத்தலே அரிய உபாயம்.

லப்தஹானி.

104	2	கங்காதத்தன் பிரியதரிசனனை ஏமாற்றியது.	சுமுகன், முதலையின் நயவஞ்சக வார்த்தையை யறிந்து நான் உன் வீட்டுக்கு இனி வரேன் என்ற சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்டியது.	பசித்தவன் விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைத்தலாகாது.

பக்கம்	அத்தியாயம்	கதைக்குறிப்பு	சந்தர்ப்பம்	நீதி
107	3	தூசரன் நீள்செவியனைக் கொன்றது.	சுமுகன் முதலையை நோக்கி, நம்பிக்கை வருவித்து என்னைக் கொல்ல விரும்புகிறாய் என்பதை நிரூபிக்கக்கூறியது.	நயவஞ்சகத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளாதே.
109	4	யுதிஷ்டிரன் தற்புகழ்ச்சி.	முதலை, உண்மை சொல்லி நான் கெட்டேன் என்பதை நிரூபிக்க சுமுகனுக்குக் கூறியது.	சமயோசிதமில்லாத உண்மை சஞ்சலம் தரும்.
110	5	நரியின் தற்புகழ்ச்சி.	அரசன், நீ பிறந்த குலம், மறவர் குலமன்று; ஓடு என்பதை நிரூபிக்கக் குலாலனுக்குக் கூறியது.	நரிக்குட்டி நரிக்குட்டியே; சிங்கக்குட்டி யாகாது.
112	6	சத்தியவிரதன்மனைவியின் சாகசம்.	பெண்களின் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது என்பதை நிரூபிக்க முதலைக்கு சுமுகன் கூறியது.	சாகசப் பெண்களின் மோகவசப்படுத்தலே சாக மருந்து.
115	7	நந்தன, வரருசிகளின் அவமானம்	சுமுகன் முதலைக்கு தையல்சொற் கேளேல் என்பதை நிரூபிக்கக் கூறியது.	தையல்சொற் கேளேல்.
116	8	புலித்தோல் போர்த்த கழுதை	பெண்களின் அநுசிதவார்த்தைகளுக்கு மறுமொழி கூறுதல் கூடாதுஎன்பதை நிரூபிக்க சுமுகன் முதலைக்குக்கூறியது	மாதருடன்பேச்சு, சாதலுக்கிடம்.
117	9	நரியுஞ்சிரித்த நாரி	துஷ்டமனைவியின் சாவைக்குறித்து வருந்தின முதலைக்கு சுமுகன் கூறியது.	துஷ்டர்களின் சாவில் சோகம் கூடாது.
120	10	குரங்குக்குபதேசித்த குருவி.	திரும்பிவந்த முதலையைப்பார்த்து உனக்கு உபதேசஞ்செய்தால் எனக்குக் கேடு சூழ்வாய் என்பதை நிரூபிக்கச் சுமுகன் கூறியது.	அற்பர்களுக் குபதேசம் ஆபத்துக்கிடம்.

121	11	சதுரன் சாதுர்யம்.	பகையுடன் போர்செய்து வென்று வீட்டை அடைதலே நீதி என்பதை நிரூபிக்க முதலைக்கு சுமுகன் கூறியது.	ஆளுக்குத்தகுந்த வேஷம் அல்லது குருவிக்குத்தகுந்த ராமசரம்.
122	12	சித்திராங்கன் பரதேசம்.	சுமுகன் முதலைக்கு இருந்த இடமே சுகம் என்பதை நிரூபிக்கக் கூறியது.	சுதேசவாசமே சுகம்; பரதேச வாசம் பரந்த துன்பம்.

அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்.

124	1	மயிர்வினைஞனும் மணிபத்திரனும்.	சோமசர்மன் இளவரசர்களைப் பார்த்துப் பிறர்செய்த செய்கைகளை அறிவுடையோர் ஆராயாமற் செய்தலாகாது என்பதை நிரூபிக்கக் கூறியது.	ஆராயாக் காரியம் ஆவி போக்கும்.
126	2	பார்ப்பனியும் கீரியும்.	ஊராளி, மயிர்வினைஞன் கழுவேற்றத்தால் பச்சாத்தாபமுற்ற மணிபத்திரனுக்குக் கூறியது.	ஆராயாது காரியஞ்செயலும், பயனைக் கண்டு பச்சாத்தாபப் படுதலும் அறிவிலார் செய்கை.
128	3	பேரவாவினன் முடியிர் சக்கரஞ் சுழன்றது.	தேவநாம வேதியனுக்குக் கீரியைக் கொன்ற மனைவி பேரவாவின் விளைவை நிரூபிக்கக் கூறியது.	பேராசைப்பயன் தீராக் கஷ்டம்.
131	4	சிங்கத்தை யுயிர்ப்பித்த மூவர்.	சுவர்ணசித்தி சக்கிரிக்கு பிறனறிவு கேளாமைப்பயனை நிரூபிக்கக்கூறியது.	கல்வியினும் அறிவு பெரியது.
132	5	அறிவாயிரத்தன் ஓரறிவனை அலக்ஷியஞ் செய்தது.	சக்கிரி சுவர்ணசித்திக்கு விதிமுன் மதி செல்லாது என்பதை நிரூபிக்கக் கூறியது.	கேடுவரும் பின்னே, மதி கெட்டுவரும் முன்னே.

பக்கம்	அத்தியாயம்	கதைக்குறிப்பு	சந்தர்ப்பம்	நீதி
133	6	நெடுஞ்செவியனும் நன்மதியும்.	என்வார்த்தையைக் கேளாததால் உனக்கிவ்விடருற்றது என்பதை நிரூபிக்க சுவர்ணசித்தி சக்கிரிக்குக் கூறியது.	மூடர் தானும் அறியார்; சொல்லியுங் கேளார்.
134	7	தந்துவாயன் வீணாசை.	நன்மொழிகேட்பினும் நலம் உண்டாகாது என்பதை நிரூபிக்கச் சக்கிரி சுவர்ணசித்திக்குக் கூறியது.	வருவது வரும்.
135	8	கிருபணன் மனோராஜ்யம்	வீணாசை கூடாது என்பதை நிரூபிக்கச் சக்கிரி சுவர்ணசித்திக்குக் கூறியது.	மனப்பால் குடிப்பவன் அனைத்தையுமிழப்பன்.
136	9	சந்திரசேனன் பேராசை.	பற்றுள்ளத்தின் பெருமையை விளக்கச் சக்கிரிக்கு சுவர்ணசித்தி கூறியது	பேராசைப்பயன் தீராக் கஷ்டம்.
139	10	நடுநிலைமையிழந்த வானரத்தின் கதி.	உன்னுறவால் ஆழிபற்றலாம் என்பதை விளக்கச் சக்கிரிக்கு சுவர்ணசித்தி கூறியது.	ஒன்றைநினைக்கின் அதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்.
141	11	நஞ்சும் அமுதாகிய நல்வினை.	ஆகூழில் தீயவும் நல்லவாம் என்பதை விளக்கச் சுவர்ணசித்திக்கு சக்கிரி கூறியது.	நல்வினையிருப்பின் நஞ்சும் அமுதாம்.
,,	,,	சண்டகருமன் கதை.	ஆராயா உரையின் பயனை விளக்க மதுசூதனனுக்கு சோதிடன் கூறியது.	நுணலை தன் வாயாற் கெடும்.
143	12	தாயுரை யோம்பிய தத்தன்.	வழித்துணையோடு செல் என்பதை விளக்க சக்கிரி சுவர்ணசித்திக்குக் கூறியது.	துணையோடல்லது நெடுவழிபோகேல்.

பஞ்ச தந்திரம்.

வரலாறு.

கல்விப் பொருளிலுஞ் செல்வப் பெருளிலுங் குறை வில்லாதவர்களுக் குறைவிடமா யிருக்கிற பாடலிபுரம் என்னு மொரு பட்டணமுண்டு. அந்தப்பட்டணத்திற் சகல சுகுணங்களோடுங் கூடி யிருக்கிற சுதரிசனன் என்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அந்த அரசன் தன் பிள்ளைகள் படியாமல் மூடர்களாயிருக்கிறதைக்கண்டு, வெகு விசனத் தோடு மாலோசிக்கத் தொடங்கினன்.

கல்வியுந் தர்மகுணமுமில்லாத பிள்ளைக ளிருந்து ஆவ தென்ன? பால்கொடாத வெருமைகளைக் காப்பாற்றினற் பலனுண்டோ? வேதசாஸ்திர மறிந்தவனு யொரே பிள்ளை யிருந்தாலு மவனுலே குடும்பமெல்லாஞ் சுகமடையும். இப் படிக்கில்லாத பிள்ளைகள் கர்ப்பத்திலே யழிந்தாவது அழியாவிட்டாற் பிறந்த வுடனே இறந்தாவது போவது நல்லது. குலத்தி லயோக்யமான பிள்ளை யிருக்கலாகாது. ஜன்மாந்தர புண்ணியத்தினுலே இம்மை மறுமைக்குச் சுகங் கொடுக்கிற புத்திரன் பிறக்கிறுன். பாபத்தினுற் குலத்தைக் கெடுக்கிற புத்திரன்பிறக்கிறுன். மேலும்

"மகன் றந்தைக் காற்று முதவி யிவன் றந்தை
என்னோற்றான் கொல்லென்னும் சொல்"

என்ற பொய்யா மொழியின்படி,

இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் என்னதவஞ் செய் தார்ளோ வென்று கண்டோர் சொல்லும்படி நடக் கிறவனல்லவோ பிள்ளை யென்று தனக்குள்ளே யாலோ சித்துப் பெருமூச்சு விட்டு, பின்பு சபையைப் பார்த்து, "இளமையுஞ் செல்வமும் ராஜசமும் அறிவில்லா மையுமாகிய இந்த நான்கினுள் ஒன்றொன்று தானே கேட்டுக்கெல்லா மேதுவாகும். இந்த நான்கு மொருவனி டத்திலிருந்தா லவ னென்னபாடு படான்? எண்ணிக்கைக் குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து, துன்மார்க்கர்களாயிருக்கிற வென் பிள்ளைகளுக்கு நீதிசாஸ்திரோபதேசத்தினால் எந்த மகா புருஷன் மறுஜனனம் வரப்பண்ணுவான்?" என்று கூறினன்.

அப்போது சகல நீதி சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகிய சோமசன்மா வென்பவ னெழுந்து, "இவர்களுக்குச் சமான மான வறிவையுடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலில்லை யென்று சொல்லும்படி நான் ஆறுமாதத்திற் செய்கிறேன். அது வரை நீர் நாளை எண்ணிக்கொண்டிரும்" என்று சபதம் பண்ணினன். அதைக்கேட்டு, நடுக்கடலிற் றிகைதப்பி மயங்குமாலுமிக் கோர்துறை தோற்றினாற்போல, அரசன் மிகவுமனமகிழ்ந்து அவனுக்கு உபசாரஞ்செய்து, தன்னு டைய பிள்ளைகளை யவன் வசத்தி லொப்பித்தான். சோம சன்மா வுடனே யந்தப் பிள்ளைகளைத் தன்வீட்டுக் கழைத் துக்கொண்டு போய்க் கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சி ஒரு சர்க் கரைக் கட்டியாகத் திரட்டினாற்போல, நீதிசாஸ்திரங்களைப்

பஞ்சதந்திரக்கதையாகக் கற்பித்து, ராஜ குமாரர் களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

சோமசன்மா, "ஓ ராஜ குமாரர்களே! உங்களுக்கு வேடிக்கையாகச் சிலகதைகள் சொல்லுகிறேன், கேளுங் கள்" என்று சொல்ல, அவர்கள் "அவை யென்ன கதை" என்றார்கள். "பஞ்சதந்திரக்கதை" என்று சொன்னான். "பஞ்சதந்திரமென்பதென்ன? தெரியச்சொல்லவேண்டும்" என்றார்கள். அதற்கவன், "அவை, மித்திரபேதம், சுகிர்ல் லாபம், சந்திவிக்ரகம், லப்தஹானி, அசம்பிரேக்ஷியகாரித் துவம் என்னுமைந்தாம். அவைகளுள்,

மித்திரபேதமாவது சிநேகத்தைக் கெடுத்துப் பகையை உண்டாக்கல்;

சுகிர்ல்லாபமாவது தங்களுக்குச் சமானமானவர் களோடு கூடிப்பகையில்லாமல் வாழ்ந்திருத்தல்;

சந்திவிக்கிரகமாவது பகைவரையடுத்து உறவுசெய்து வெல்லுதல்;

லப்தஹானியாவது தன் கையிற்கிடைத்த பொருளை யழித்தல்;

அசம்பிரேக்ஷியகாரித்துவமாவது காரியத்தை முற்றிலும் விசாரியாமற் செய்தல்;" என்று சொன்னான்.

ராஜகுமாரர்கள், "ஐயா, அந்தக் கதைகளை யெங்க ளுக்கு விளங்கச் சொல்ல வேண்டும்" என்றார்கள். சோம சன்மா "உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக," என்று ஆசிர் வதித்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

முதலாவது.

மித்திரபேதம்

பிங்களன் கலக்கம்.

ஒருகாட்டில் பிங்களன் என்னும் சிங்கமும் சஞ்சீவகன் என்னு மெருதுங்கூடி மிகவுமொற்றுமையுடன் வாழ்ந் திருந்தன. அந்தச் சிநேகத்தைக் கோட்சொல்லுதலு முலோபகுணமு முள்ள வொரு நரி வந்து கெடுத்தது" என்று சொல்ல, இராஜகுமார்கள் "அதெப்படி" என, சோமசன்மா சொல்லத்தொடங்கினன்.

"தென்னாட்டிலே மகிழாரூப்பிய மென்னும் பட்டணத் தில் வர்த்தமான னென்றொரு வர்த்தகனிருந்தான். அவ னுக்கு வெகு பணமிருந்து மின்னுஞ் சம்பாதிக்க வேண்டு மென்னு மாசையினல் பின் வருகிறபடி யாலோசிக்கலா னன். யாதொன்று சம்பாதிப்ப தருமையோ வதைச் சம் பாதிக்கவேண்டும். சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றவேண்டும். காப்பாற்றினதை விருத்திபண்ணவேண்டும். விருத்திபண் ணினதைத் தானுமனுபவித்து உத்தம பாத்திரத்திற் செல வழிக்க வேண்டும். காப்பாற்றாத திரவியம் நாசமாகும். விருத்தி பண்ணாதது குறையும். தானுமனுபவித்துச் சற் பாத்திரத்திற் செலவழியாதது வீணுகுமெனச்சாத்திரமிருக் கிறது. மேலு மின்பமும் புண்ணியமுங் கீர்த்தியும் மனி தருக்குள்ளே பெருமையு முறவும் நினைத்தது முடித்தலும் யாருக்குண்டு? திரளாகப் பணங்குவித்தவர்களுக்கே யுண்டு.

இல்லாதவர்கள் உலகத்திலே நடைப்பிணமாவார்கள். ஆகையினல் மேன்மேலுஞ் சம்பாதிப்பதே யோக்கியமென்ருலோசித்துத் தன்னிடத்திலிருக்கிற சரக்குகளை வண்டியிலேற்றி, அதிற் சஞ்சீவகன் நந்தகன் என்னும் பெயரையுடைய விரண்டெருதுகளைப் பூட்டி நடத்திக்கொண்டு தேசாந்தரம் போனன்.

போகும்போதொருநாள் நெருங்கிய காட்டிலே மிகுந்த பாரத்தினற் சஞ்சீவகனென்கிற எருது காலிடறி விழுந்து நொண்டியாயிற்று. அப்போது வர்த்தமானன் அந்த எருதுக்குப் பதிலாக வேருரெருதை வண்டியிற்கட்டி யோட்டிக் கொண்டவ்வெருதுக்கு ஓராளைக் காவல் வைத்துப் போனன். பிறகந்தச் சேவகன் வர்த்தகனிடத்துக் கிரண்டொரு நாட் கழித்துப் போய் அந்தவெருது செத்துப் போயிற்றென்று பொய் சொன்னன். காட்டில் விடப்பட்ட எருது ஆயுள் பலத்தினல் பிழைத்துப் புல் முதலாகிய மேய்ச்சலாலே மிகவும் பெருத்துக் கொழுத் தொடிந்த காலுங்கூடி யந்தக் காட்டிலே யதேச்சையாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தது. அப்படியிருக்கையில், காட்டில் சஞ்சரிக்கிற பிராணிகளுக்கெல்லாம் ராஜ்ய பட்டாபிஷேகச் சடங்குகளில்லாமற் றன் வல்லமையினல் ராஜத்துவத்தை யடைந்திருக்கிற சிங்கமானது, தன் பராக்கிரமத்தாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைச் சுகமாக வனுபவித்துக்கொண்டிருந் தொருநாள் தாகமெடுத்துத் தண்ணீர் குடிக்க யமுனை யாற்றங்கரைக்குப் போகும் போது அங்கே சடிதியில் என்றைக்குங் கேட்டறியாத பேரிடி முழக்கம்போலு மந்த ரிஷபம் முக்காரம் போட்ட தொனியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, இதேது புதிதாயிருக்கிறதென்று பயந்து நடுநடுங்கித் தண்ணீர் குடியாமற் சும்மா வசைவற நின்று விட்டது. அப்போ தவ்விடத்திலிருந்த

சிங்கத்தினுடை பிரதான மந்திரி குமாரர்களாகிய கரடகன், தமனகன் என்கிற நரிகளிரண்டு மிந்த வதிசயத்தை யறிந் தொன்றுக்கொன்று பேசத் தொடங்கின.

---

2. தமனகன் கரடகன் சம்பாஷணை.

தமனகன்:—"நம்முடைய அரசன் தண்ணீர்க்குப் போய்க் குடியாமல் ஏன் சும்மாவிருக்கின்முன் ?"

கரடகன்:—அதை விசாரிக்கிறதினல் நமக்காவதென்ன ? இரையகப்படுமா? பெருமையுண்டாகுமா? கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்? சும்மாவிரு; தனக்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்கிறவன் கடாவிய வாப்பைப் பிடுங்கின குரங்குபட்டபாடு படுவான்"

தமனகன்:—"அதென்ன ?"

கரடகன்:—"மகத தேசத்திலிருக்கிற சுதத்தன் என்போ

1. ஆப்புப் பிடுங்கிய குரங்கின் கதை.

னொருவன் கோயிற்றிருப்பணிக்காகக் கொண்டுவந்தறுக்கவிட்ட மரங்களில் வாட்காரன் பிளக்கும்படி முளைக ளடித்து விட்டுப் போன வொரு மரத்தின் மேல் அந்தக் கோயில் நந்தவனத் திலிருக்கிற குரங்குகளி லொன்று வந்துட்கார்ந்தது. அது அம்மரப் பிளப்பி லடித்த முளையை யசைத்துப் பிடுங்கினவுடனே பிளப்பு நெருங்கி யுடனசுங்கி யிறந்தது. ஆதலால் தனக்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்தால் யார்க்கும் உயிர்ச் சேதம் நேரும். நேற்று நாம் தின்று மிகுந்திருக்கின்ற இரையைத்தின்று சுகமா யிருப்போம், வா."

தமனகன்:—"சுவாமி காரியம் செய்யாமல் இரைதேடுகிறதையே பெரிதாக நினைக்கலாமா? ஒருவன் மித்திரர்களுக் குபகாரமும், சத்துருக்களுக் கபகாரமும் பண்ணவேண்டும். அதற்கு ராஜ சேவையே தக்கது. மேலும் ராஜாவை யடுத்திருக்கையில் வெகு ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்வதே ராஜசேவைக்குப் பிரயோஜனமாம். நன்மை செய்வதற் கிடமில்லாவிட்டா லுயிர்பிழைத்திருப்பதனுலென்ன? காக்கையுங் காகபலியையு மெச்சிலேயு மலத்தையுந் தின்றுயிர வருஷம் பிழைத்திருக்கிறது. நாயும் பசையில்லாத வெள்ளெலும்பை கவ்விக் கடித்துப் பல்லசைந்தும் பசிதீராமற் சந்தோஷத்தையடைகிறது. மேலுமது எஜமானன் கையிலிருக்கிறவொருகவள மெச்சிலேப் பார்த்துக் காலில் விழுந்து வயிற்றை யெக்கிக்கொண்டெளிய முகத்தைக் காட்டி முகத்தைப் பார்த்து வாலேக் குழைத்துக் கெஞ்சிக் காத்துக் கிடந்து கொஞ்சமெச்சிலே வாங்கித் தின்னும். யானேயோ, பாகனேப் பாராமலுமடுக்காமலும் அவன் வேண்டி வேண்டி வலியக் கொடுக்கக் கர்வத்தோடு வாங்கி நாயைக் காட்டிலும் ஆயிரம் பங்கதிகஞ் சாப்பிடும். சிங்கம் பசியினுற் சங்கடப்படும்போது, நரி சமீபத்திலிருந்தாலும் அதையசட்டை பண்ணி யானேயையே கொல்லும். ஆதலாலுலகத்தில் யார் புகழோடு சீவிக்கிறுர்களோ வவர்களே பாக்கியவான்கள். சிறு குழிகள் கொஞ்சந்தண்ணீரால் நிறையும். எலியின் சேரங்கை சில தானியத்தால் நிரம்பும். அப்படிப் போல மூடன் இதாகிதந் தெரியாமல் கொஞ்சத்திலே

சீவனம் பண்ணுவான். அவனுக்கும் பசுவுக்கும் என்ன பேதம்? ஆகையால் ராஜகாரியம் பார்த்துப் பெருமையுடன் சீவிக்கிறதே நல்லது.''

கரடகன்:—',இந்த யோசனைகளுக்கு மிந்தப் பேச்சுகளுக்கு மிப்போது நாம் இராஜகாரியத்திலிருக்கவில்லை. இரை தேடுகிற காரியத்திலிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க நீ யேன் வீணான மனோராஜ்ஜியம் பண்ணுகிறாய்? முடவன் கொம்புத் தேனுக் காசைப்பட்டாற் கிட்டுமா?''

தமனகன்:—"நல்லதிருக்கட்டும்; பிரதானியுங் காலத்தினாலப்பிரதானியாகிறான். தன் முயற்சியாலுங் குணத்தினாலும் லகுவானவனுஞ் சமர்த்தனாகிறான். யாரும் மேலான காரியத்தையே யாலோசிக்கவேண்டும். அது கைகூடாவிட்டாலும் பெருமை வரும். புத்திசாலிகள் அருமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள். புத்தியீனர்கள் எளிமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள். மலையுச்சியிலொரு பெருங்கல்லை யேற்றுதலரிது; அங்கிருந் ததைத் தள்ளுவதெளிது. ஏரியின் நீரைக்கட்டுதலரிது; உடைத்தலெளிது. பெருமையுஞ் சிறுமையுமவரவராலேயே வரும். 'முயற்சியுடையோரிகழ்ச்சி அடையார்' என்னும் பழமொழியை யாவது கேட்டிலையா?

கரடகன்:—"நல்லது, நீ போய்ச்சிங்கத்தினிடத்தில் எதைக் குறித்துப் பேசுவாய்?

தமனகன்:—நம்முடைய சுவாமி மூடத்தனத்தால் பயந்திருக்கிறான். அதை நீ எப்படியறிந்தாய் என்று வினவினால், சொன்ன பொருளைப் பக்ஷியும் மிருகங்களுமறிந்து கொள்ளும். சொல்லாம லறிகிறவனே பண்டி-

தன். அப்படியறியாவிட்டாற் புத்தியாற் பிரயோஜன மென்ன? நானுமிங்கே யிருந்தபடியே யறிந்தேன். இப்போது நானிதை முன்னிட்டுப் போய்ச் சிங்கத்தைச் சிநேகம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறேன்.''

கரடகன்:—''நம்முடைய அரசர்கள் மோந்துகொள்ளுவது போற் கடிக்கிறவர்கள். அரசரும் நெருப்பும் பாம்புஞ்சரி. அப்படியானாற் பழக்கமில்லாமலிருக்கையில் அவனை யெப்படிச் சிநேகம் பண்ணிக்கொள்வாய்?''

தமனகன்:—''நான் பேசுவதிற் சதுரன் என்றறியாயோ? சமர்த்தனுக் கெது பெரிது? பறக்கிற பறவைகளுக் கெது தூரம்? வித்துவானுக்கெது பரதேசம்? பிரியமாகப் பேசுகிறவர்களுக்கு எவன் சத்துரு?.

கரடகன்:—''அப்படியானால் ராஜாக்களிடத்தில் அகாலத்திற் போனா லவமான நேரிடும்.''

தமனகன்:—''அவமானம் வந்தாலும் எஜமானன் சமீபத்திலேயே யிருக்கவேண்டும். யார் சமீபத்திலிருக்கிறானோ வவனுடனே அரசர்கள் காரியங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். கொடிகள் கிட்டவிருக்கிற மரத்திலேயே படரும். அரசர்களும் ஸ்திரீகளும் தங்களைக் காத்திங்கிங்தம் பேசுகிறவர்களிடத்தில் மனதிரங்குவார்கள்.''

கரடகன்:—''நீ யவனிடத்தி லெப்படிப் பேசுவாய்?''

தமனகன்:—''நல்ல மழை பெய்திருக்கையி லெப்படி விதையினின்று முளைகள் புறப்படுமோ அப்படி ராஜாவின் கேள்விக்கேற்ப என் வர்க்கினின்றும் உத்தரம் புறப்படும். ஆயினு மொரு வேளை பிரகஸ்பதியும் பேச்சிற் றவறுவானானால் மற்றவர்களுக்குக்கேட்பானேன்? எப்படியுங் காலமறிந்து பேசினா லியாதோ ரவமான

மும் வராது. அரசர்கள் தங்கள் காரியம் யாராலே யாகிறதோ வவனிடத்தில் ஒருவேளை சிறிது குற்றம் நேரிட்டாலும் அதைப் பாராட்டாமல் அவனைப் பரிபாலித்து விருத்தியடையப் பண்ணுவார்கள்.”

கரடகன்:—அரசர்கள் மலைபோல் அனுசரிக்கிறதற்குக் கடினமா யிருக்கிறார்கள்.

தமனகன்:—“ஆயினு மவரவர்கள் சுபாவமறிந்து பேசித் தனக்கிதம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். நான் சிங்கத்தினிடம் சென்று வருகிறேன். விடை கொடு.”

---

3 பிங்கள சஞ்சீவகரின் நட்பு

தமனகன் சிங்கத்தினிடத்திற்குப் போய்த் தூரத்திலே நின்று தண்டம் பண்ணி அரசனுத்தரவினு லுட்கார்ந்தவுடனே, சிங்கம் “நெடுநாளாயுன்னைக் காணேன்” எனத் தமனகன் “இப்போது தேவரீர் இடத்திற்கு வரத்தக்க காரியம் நேரிட்டதனுற் றங்களுடைய 'திருவடியண்டை வரலானேன். இல்லாவிட்டால் வந்ததற்குப் பிரயோஜனமென்ன ? ராஜாக்களுக்கொருவராலும் பலனில்லாவிட்டாலும் ஒரு வேளை சிறு துரும்பும் பல்லுக்குத்தவுதவும் மற்றவைகளுக்குக் கேட்பானேன் ? மேலுமொருவேளை யரசர்கள் குணவானை யசட்டை பண்ணித் தள்ளிவிட்டாலு மவன் சற்குணம் போய்விடுமா ? நெருப்பைத் தலைகீழாகப் பிடித்தாலு மதன் சுவாலை கீழாகுமா ? ஆதலா லரசர்கள் பரிசோதித்தறிந்து யோக்கியனை நல்ல காரியத்தில் வைத்தாலவன் ராஜாவுக்குக் கீர்த்தியைப் பெருகப் பண்ணுவான். ஆகையா லென்னைத் தாங்கள் சிறு நரியென் றவமானம் பண்ணலாகாது. விஷ்ணு வெடுத்திருந்த வராக வடிவை

யுலகத்திற் பூசிக்கவில்லையா? ரூபத்தைப் பாராமற் குணத்தைப் பார்க்க வேண்டும். மலைபோலிருக்கிற தேர் சிறு சுள்ளாணியா னிலைபெறும். நானோ சுவாமி காரியத்திற் பற்றுள்ளவன். கருவியுங் காலமுமறிந்து கருமமுடிக்கு மாற்றலுள்ளவன். இந்த வல்லமை யெல்லா முமது சார்பிருந்தாற் பிரகாசிக்கும். வாள்முதலிய ஆயுதங்களும், வீணை முதலிய வாத்தியங்களும், பூமியும், ஸ்திரீகளும், யோக்கியர்களும், சாஸ்திரங்களு மாகிய விவையெல்லாம் பரிபாலனம் பண்ணுகிறவர்களாற் பிரகாசிக்கும். அண்டையிற் சமர்த்தனில்லாத ராஜாவுக்கபகீர்த்தி வரும்"என்றிப்படிச்சொல்லக் கேட்டு, சிங்கம் "தமனகா! நீ யென் பிரதானி புத்திரனல்லவா?" என, தமனகன் "சுவாமி" என்று வணங்கிச் சும்மா விருந்தது.

சிங்கம் "ஏதாவது சொல்ல வேண்டுவ திருந்தாற் சொல்" என, தமனகன் "தேவரீர் தண்ணீர்க்கு வந்து குடியாமல் மெய்ம்மறந்து சும்மா நிற்கிறீர்களே" என, சிங்கம் "மெய்தான், நானிந்தக்காட்டில் வெகுநாட் சுகமாக விருந்தேன். இப்போ திதை விட்டுவிடத்தக்கதாகச் சம்பவித்திருக்கிறது; என்றைக்குங் கேளாத மேக முழக்கம்போ லொருதொனி யின்றைக்குக் கேட்டேன்; அந்த முழக்கம்போலவே யிருக்குமல்லவோ வந்தப் பிராணியும்? ஆதலாலிதைக்குறித் தென்னசொல்லுகிறாயோ வதுவே யெனக்குப்பிரமாணம்; இப்போது நீ வழுக்கிவிழுகையி லூன்றுகோல்போற் கிடைத்தாய்" என, தமனகன் "தொனியினாலே பயப்படலாகாது. முன்னொருவன் ஒரு தொனியைக் கேட்டுப்பயந்து பிறகு நெருங்கிப் பார்த்தவுடனேயங்கே தோலுங் கோலு மிருக்கக் கண்டான்" என, சிங்கம் 'அதென்ன' என்று கேட்க, தமனகன்:—

ஒரு நரி பசியால் வருந்தி யிரைக்காகத் திரிந்து திரிந்தொரு போர்க்களத்தில் வரும்போ தங்கே அசதியிலுண்டான ஒரு பெரிய தொனியைக் கேட்டு மிகவும் பயந்து நான் செத்தேனென்று திடுக்கிட்டது. பிறகு சற்று முன்னே போனவுட

2. பயந்தெளிந்த நரியின் கதை.

னங்கொரு பெரிய பேரிகையைப் பார்த்து, அடுத் திருக்கிற மரத்தின் கிளை காற்றிலசைந் ததிலடிக்கத் தொனி யுண்டாயிற்றென் றறிந்து கொண்டு அதனருகே போய்ப் பார்த்து, அங்கே பேரிகையின்றோலுங் கோலுமே யல்லாமல் வேறொன்று மில்லையெனத் தெளிந்து சந்தோஷ மடைந்தது. ஆதலாற் சத்தத்தினாலே மாத்திரம் பயப்பட லாகாது. தாங்கள் கட்டளை கொடுத்தா லிந்தச் சத்தத்தின் மூலத்தை யறிந்து வருவேன்'' என, சிங்கம் அப்படியே விடை கொடுத்தது. பிறகு தமனகன் சஞ்சீவகனென்னும் மெருதினிடத்திற் போய்ப் பேசி அதைச் சிநேகம் பண்ணிக் கொண்டு, சிங்கத்தண்டை வந்து தண்டம்பண்ணி முன்னே நின்றது. சிங்கம் "நீ யந்தப் பிராணியை யின்னதென் றறிந்து வந்தாயா ?'' என, தமனகன் தங்கள் கட்டளைப் படியே போய்ப் பார்த்தேன். முன் தாங்கள் எப்படி நினைத்தீர்களோ வப்படியே புஷ்டியாயிருக்கிறான். அவன் தங்கள் நட்பை விரும்புகின்றான். கட்டளையானால் திரும் பிப்போய்த் தரிசனத்துக் கிட்டுக் கொண்டு வருவேன்'' என, சிங்கம் "நல்லதப்படியே செய்'' யென, மறுபடி தம னகன் எருதண்டை போய் உபசாரத்தோடழைத்து வந்து ராஜாவைத் தரிசனம் பண்ணுவித்தது. பிறகு பிங்களனுக் குஞ் சஞ்சீவகனுக்கும் வெகு சிநேகமுண்டாய் ராஜாவுக்கு மற்ற யாருமவசியமில்லாம லிப்படி வெகு காலங் கழிந்தது.

4. கரடக தமனகர்களின் சூழ்ச்சி.

அப்போது பிரதானி புத்திரர்களாகிய கரடக தமனக ரென்னு மிரண்டு நரிகளு மிரை யொன்று மகப்படாமை யால் ஆலோசிக்கத் தொடங்கின. தமனகன் "நாம் காட் டிலே தனித்திருந்த சிங்கத்துடனே எருதைச் சிநேகம் பண் ணுவித்தது, யானையானது தன் மத்தகத்தைக் கொத்துகிற தற் கங்குசத்தைத் தானே யெடுத்துப் பாகன் கையிற் கொடுக்கிறது போலாயிற்று. மேலும் முன்னுள் ஆஷாட பூதியின் கூட்டுறவால் சந்நியாசி பொருளிழந்ததும் ஆட்டுக் கடாச் சண்டையில் நரி செத்ததும் எப்படி யவரவர்கள் குற்றத்தினலேயே சம்பவித்தனவோ வப்படியே நம் முடைய தோஷத்தினலே நமக்கிரை கிட்டாமற் போயிற்று" என, கரடகன் "அதெப்படி? சொல்" என, தமனகன் சொல்லுகிறது.

3. ஆஷாடபூதி யின் கதை

"ஒரு தேசத்திற் றேவசன்மாவென்கிற வொரு சந்நி யாசி தான் பிச்சையெடுத்துச் சம்பா தித்த திரவியத்தைக் கந்தைக்குள் வைத்து யார்க்குந் தெரியாமற் றைத்துப் போர்த்துக் கொண்டு பின்னும் பிச்சை யெடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு திரிய, அச்சூதை யறிந்த ஆஷாடபூதி யென்னு மொரு திருட்டுப் பிராமணன் இந்தக் கந்தையை மாத்திர மெப்படியா யினுந் திருடிக் கொண்டால் நா மெப்போதுந் திருட்டு வேலை செய்ய வேண்டியதில்லை; நம்முடைய தாசிக்கு வெகு நாளைக்குக் காலக்ஷேபம் நடக்குமென் றுலோசித் தொரு பிரமசாரியைப்போல வந்தச் சந்நியாசியி னிடத்திற் போ யவன் காலில் வீழ்ந்தடியேனுக்கு ஞானேபதேசஞ்

செய் திந்த ஸிசாரமாகிய சமுசார சாகரத்தில் நானின்னு மலையாமற் சிறிது கடைக்கண்ணுற் பார்த் தென்னைக் கடைத் தேறப்பண்ணும்; ஓ மகானுபாவா! ஓ பரதுக்கஞ் சகியாத பரமபுருஷா! என்றிப்படி யழுதகண்ணுஞ் சிந்தியமூக்கு மாகக் கலங்கி நிற்க, அதைப் பாசாங்கென் றறியாத அந்தச் சந்நியாசி, இவன் றலைமேற் கையை வைத்துப் 'பயப் படாதே' என்ருன்.

அது முதலாக வாஷாடபூதி வெகு பயபக்தியுடனே அவன் காலாலிட்ட வேலையைக் கையாற் செய்து கொண்டு, கந்தைக்குச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கு நாளி லொரு நாள், ஒரு பிராமணன் வீட்டி லிருவரும் விலாப்புறம் வீங்கப் பிக்ஷை பண்ணிக்கொண்டு வெகுதூரம் வந்தபிற காஷாட பூதி யொருவரு மறியாம லொருதுரும்பை யெடுத்துத் தன் றலைமேலே வைத்துக் கொண்டந்தத் துரும்பைக் குருவுக் கெடுத்துக் காட்டி, ஐயோ! நமக்குப்பிக்ஷை கொடுத்த பிராமணன் வீட்டுத் துரும் பென் றலையி லொட்டி வந்து விட் டதே, "அன்னமிட்ட வீட்டிற் கன்னமிடலாமா? உப்பிட் டவரை யுள்ளளவு நினை" என்று பழமொழியு மிருக்கிற தன்றோ? என, வாய்பதற நடுநடுங்கி "இதை யந்தவன்ன தாதா வீட்டிற் போட்டுவிட் டிதோ நொடியளவில் வரு வேன்" என்று குருக்கள் பார்க்கும்படி பரபரப்பாகச் சிறிது தூரங் காலடி பிட்டத்திற் படும்படி யோடி யொரு செடிமறைவி லுட்கார்ந் திருந்துவிட்டுப் பின் பிரைக்க விரைக்க ஓடிவந் தாசாரியன் காலில்விழுந் தெழுந்து, "சுவாமி, உம்முடைய அநுக்கிரகத்தின லிந்தப் பாவத் திற்குத் தப்பினேன்" என்ருன்.

இதைப்பார்த் தந்த வேழைச் சந்நியாசி யாச்சரியப் பட் டிவன் பரசொத்துக் காசைப்படாத பரமாத்துமா

வென்று நம்பித் தன்னுயிர்க்குச் சமானமாக நினைத்திருந்த கந்தையைச் சீஷன் கையிற் கொடுத்தொரு குளக்கரையிலி ருக்கச் சொல்லித் தான் சலபாதைக்குப் போய்க் காலலம் பப்போனான். அவ்விடத்தி லிரண்டாட்டுக் கடாக்க ளொன்றோடொன்று முட்டிச் சண்டை செய்ய, அவைக ளின் மண்டையிலிருந் தொழுகுகிற வுதிரத்தை யுண்ணலா மென் றொரு நரி போ யிரண்டுக்கும் நடுவி லகப்பட் டிறந்தது. அந்த வனர்த்தத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேர மிருந்தான்.

அப்போ தந்தச் சீஷனிதுதானல்ல சமயம்; இது விட்டாலினிக் கிட்டுமா; காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்துக் கந்தையைச் சுருட்டிக் கொண் டோடிப்போனான். உடனே சந்நியாசி வந்து பார்த்துச் சீடனைக் காணமல், ஓ! நம்மை யாஷாடபூதி யேய்த்தானே, நாம் மோசம் போனோமே யென்று திகிற் பட்டு, உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பனியைப்போ லொருவருடனுஞ் சொல்லாம லிருந்து விட்டான்'' என்றது.

இதைக் கேட்டுக் கரடக னிதற்கு "நான் செய்யத்தக்க தென்ன?'' என்று கேட்க, தமனகன் "யாதொன்று போயிற்றோ வதை மறுபடி சேகரிக்கவேண்டும்; எது சம் பாதிக்கவில்லையோ வதைச் சம்பாதிக்கவேண்டும்; எதிராக வரும் விக்கினங்களைத் தடுக்க வேண்டும், என்றிப்படி யாலோசித்துப்பண்ணுகிறவ னல்லவோ மந்திரி; இப்போது நமக்குப் பிங்கள சஞ்சீவர்களுடைய சிநேகத்தா லெல்லாச் சங்கடமு நேரிட்டது. இவர்களுடைய நட்பைப் பிரித்தாற்று னமக் கிவ்வள வன்னங் கிடைக்கும்'' என்று சொல்லிற்று. கரடகன் "அந்தப் பிங்கள சஞ்சீவகர்க ளுறவைக் கெடுக்க யாராலாகும்? மணியினின்று மொளி பிரிக்கப்படுமோ?

இது முடியாத காரியமல்லவோ?" என, தமனகன் "என்ன சொல்லுகிறாய்? உபாயத்தாலாகிறது பராக்கிரமத்தாலாகுமோ? ஒரு காகஞ் சொர்ணமாலையா லொரு கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக்கொன்றதறியாயோ? என, கரடகன் "அதெப்படி" என்றுவலோடு கேட்க, தமனகன் சொல்லத் தொடங்கிறது:—

"ஒரு பெரிய மரத்திற் கூடு கட்டிக்கொண் டாணும் பெண்ணு மாகிய விரண்டு காக்கைக ணெடுநாள் வாழ்ந்திருக்கும்போ தந்த மரப் பொந்தி லொரு நாகம் வந்து சேர்ந்து அந்தக் காக்கை யிடுகிற் முட்டைகளை யெல்லாங் குடிக்கக்கண் டிதற் கென்னசெய்யலா மென்று மிகவும் விசனப்பட்டுத் தனக்குச் சிநேகமாகிய நரியிடத்திற் போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி "இப்போதாகிலு முட்டைகளைக் காப்பாற்றுகிறதற் கென்ன செயலாம்?" என, நரி "ஒரு நண்டானது வெகு நண்டாசையைக் காட்டிக் கொக்கைக் கொன்றாப் போல் அதை ஒருபாயத்தாற் கொல்ல வேண்டும்" என, காகம் "நண்டு கொக்கை யெப்படிக் கொன்றது? சொல்லுமையா என, நரி சொல்லுகின்றது:—

4. கொக்கைக் கொன்ற நண்டின்கதை

"மீன்களையே மிகுதியுந் தின்று வளர்ந்தவொரு கிழக் கொக்கானது குளக்கரையில் வந்து விசனமாய் நின்று கொண்டிருந்தது; அப்போ ததிலிருந்த மீன்கள் கொக்கைப்பார்த்து, "நீ உன் னாகாரத்தை விட்டுச் சும்மா விருப்பானேன் சொல்" என, கொக்கு "நான் மீன்றின்பது மெய்தான். ஆயினு மின்றைக்கிங்கே செம்படவன் வந்தெல்லா மீன்களையும் பிடிக்க விருக்கிறதினா லென்னுடைய விரைகளெல்லா நிர்மூலமாய்ப் போகுமே யென் றேங்கிச் சும்மா

விருக்கிறேன்" என, இதைக்கேட்டு மீன்களெல்லாங் கூட்டங்கூடி எவன் நமக் குபாயஞ் சொன்னானோ அவனே யுபாயஞ் சொல்வானென் றாலோசித்துப் பிறகு கொக்கைப் பார்த்து, " நீயே யெங்களையிப்போதிரட்சி" என, கொக்கு "நான் செம்படவனோடு சண்டைபண்ண சமர்த்த னல்லேன்; மேலு நான் கிழவன்; உங்களை வேறோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோவேன்; அதனா லெனக்கு இந்தத் தள்ளாமையான காலத்திற் பரோபகாரி யென்கிற பெயரும் வரும்; நீங்களும் வெகுகாலம் பிழைத்திருப்பீர்கள்" என, அப்போதந்தப் பேதைமையான மீன்களெல்லாம் பிராணனைக் காப்பாற்றும் பொருட் டதன் பேச்சை நம்பி, "நல்லதப்படியே கொண்டுபோக வேண்டும்" எனக் கெஞ்சிற்று.

அந்த வஞ்சனையான கொக்கு நடைக் கொவ்வொன்றாகக் குளத்தி லிருக்கிற மீன்களை யெல்லா மூக்கினாற் கௌவிக்கொண்டு போய்ச் சில மீன்களைத் தின்று, மற்ற மச்சங்களை யொரு பெரிய பாறையின்மே லுலரவைத்தது. பிறகந்தக் குளத்திலிருந்த வொரு நண் டிந்தக் கொக்கைப் பார்த்து "ஓ சீவகாருணியனே! என்னையு மவ்விடத்திற் கொண்டுபோக வேண்டும்" என வேண்டிக் கொள்ள, கொக்கு, 'வருங்காலத்தி லெதுவும் வலிய வரு' மென் றுள்ளுக்குள்ளே சந்தோஷித் தப்படியே நண்டையுங் கவ்விக் கொண்டு போகும் போது நண்டு, வழியின் மீன்கள் செத்துக் கிடக்கிறதையு மீன் முட்கள் சிந்திக்கிடக்கிறதையு மீன்கள் பாறையின்மேலுலருகிறதையும்பார்த்து. ஐயோ! பல மீன்களையுங் கொன்று நம்மையுங் கொல்ல வந்தது; நம்மைக் கொல்வதற்கு முன்னமே நா மிதைக் கொல்வோமென்றோருபாய நினைத்துக் கொக்கைப்பார்த்து "நீ யென்னை வருத்தப்பட்டெடுத்துக் கொண்டுவந்தாய்; அங்கே யென்னுடைய

பரிவாரங்களிருக்கின்றன; ஆகையா லங்கே யென்னை நீ மறுபடியுங்கொண்டுபோனு லவைகளையுங் காண்பிப்பேன்'' என, அதைக் கேட்டுக் கொக்கு பேராசைப்பட்டுத் திரும்பி யந்தக்குளத்திற்கு நேரே வருகையில், நண்டு கொடுக்கினு லந்தக் கொக்கின் கழுத்தை யிரண்டு துண்டாக நறுக்கிக் குளத்தில் வீழ்ந்து சுகமாய் வாழ்ந்தது. ஆகையாலந்தக் கொக்கைப்போலப் பாம்பையுங் கொல்லவேண்டும்'' என, காகம் "அப்படிப் பாம்பைக் கொல்ல நான் செய்ய வேண்டிய வுபாயமென்ன?'' என்று கேட்டது நரி.

5
கிருஷ்ணசர்ப்பத்தைக் கோன்ற காகத்தின் கதை.

"இப்பட்டணத் திராஜகுமாரி குளிக்கிற மஞ்சனச்சாலைக்குப்போ; அவள் ஸ்நாநம் பண்ணும்போ தாபரணங்கள் கழற்றி வைத்திருக்கும்; அந்தவாபரணங்களிலொன்றை யெடுத்துச் சனங்கள் பார்க்கும்படி கொண்டு வந் தந்த மரப்பொந்திற் போடு'' என்று சொல்ல, காக்கையுமப்படியே செய்ய, அந்த விராஜனுடைய வேலைக்காரர்போ யந்தமரத்தின் பொந்தைப் பிளக்க, நாகஞ் சீறிவந்தது; வரவே யதை யிரண்டு துண்டாக நறுக்கி யெறிந்தார்கள். இப்படிக் காகத்தின் காரிய நிறை வேறிற்று. ஆகையா லெல்லா முபாயத்தாற் கைவசப்படும். எவன் புத்திமானே வவன் பலவான். எவனுக்குப் புத்தியில்லையோ வவனுக்குப் பலமெங்கே? பூர்வம் புத்தி பலத்தினுலொரு முயல் சிங்கத்தைக் கொன்றது என, "அதெப்படி?'' என்று கரடகன் கேட்க, தமனகன் சொல்லுகின்றது:—

"ஒரு நெருங்கிய காட்டின் மதோன்மத்த னென்னுஞ் சிங்கமானது அக்காட்டிலிருக்கிற மிருகங்களை யெல்லாங்

6
சிங்கத்தைக் கொன்ற முயலின் கதை.

கொன்று தின்று கொழுத்து வெறி கொண்டு திரிகிற நாளில் மிருகங்களெல்லா மொன்ருகத் திரண்டுபோய், "ஓ மிருகேந்திரா! உன்னுடைய காட்டிலிருக்கிற மிருகங்களை யெல்லா மிப்படிக் கொன்ருல் மிருகங்க ணிர்மூலமாய்ப் போம். ஆதலாற் றின மொவ்வொன்றுமக் கிரை கொடுத்துக்கொண்டு வருகிருேம், அதை நீர் பட்சித்துக்கொண்டிருக்கலாம்" என்று பிராத்திக்க, சிங்கம் மெய்தானென்று நம்பி "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று சத்தியஞ்செய்து கொடுத்தது. பின் ஒவ்வொன்ருகத் தின்றுகொண்டு வரு நாளில், ஒருநா ளொரு கிழமுயலினுடைய முறை வந்தது. அப்போது விலங்குக ளெல்லாங்கூடி "இன்றைக் குன் முறைபோ" என்று சொல்ல, முயலானது இன்றைக்கு நமக்கு மரணம் வந்தபடியா லிதற்கோ ருபாயம் யோசிக்கவேண்டும். புத்திமானுக் கெதுதான் கைகூடாது? ஆகையால் நாமிப்போ துபாயத்தாற் சிங்கத்தைக் கொல்வோ மென்ருலோசித்து, மெள்ள மெள்ள வந்தச் சிங்கத்தின் பசிவேளை தப்பிவந்தது.

சிங்கம்பார்த்து, "முயலே! யானையானலு மென்னுடைய பசிவேளை தப்பி வருகிறதில்லையே, நீ யெவ்வளவு பிராணி? இப்படித் தாமசமாய் வரலாமா?" என்று மிகுந்தகோபத்தோடு கையைத்தரையிலே மோதிக் கேட்க, முயல் "ஐயனே! இது வென் குற்றமன்று; உன்னுடைய பசிவேளைக்கே வந்தேன்; வந்தவழியி லொரு பொல்லாத சிங்கத்தைக் கண்டு பயந் தொளித்திருந்து அந்தச் சிங்கம் போனபின்பு வந்தேன்" என்று சொல்லிற்று. சிங்கம் "என்னையல்லாம லிந்தக் காட்டில் வேறே சிங்கம் நீ பார்த்தாயா? காட்டுவா" என் றழைக்க அழைத்துக்கொண்டு

போய்ச் சேறு நீரு மிகுந்த வொரு பாழ்ங்கிணற்றை, "இதிலேயிருக்கிறது" என்று காட்ட, சிங்கம் முயலின் பேச்சை நம்பிக் கிணற்றை யெட்டிப் பார்த்து அதிற் ரேன்றின தன்னிழலை யந்தச்சிங்க மிங்கேயிருக்கிறதென்று நினைத்துக் கோபத்தோடதைக் கொல்லவேண்டுமென்றதிற் பாய்ந்து சேற்றிலழுந்தியிறந்தது. ஆகையா லெவன் புத்திமானே வவன் பலவானென் றுனக்குச்சொன்னேன்" என, கரடகன் "சிங்கத்தினிடத்திற்குச் சுகமாய்ப்போ; உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும்" என்றது.

5. பிங்களன் மனதைக் கலைத்தல்

பிறகு தமனக னந்தச் சிக்கந் தனித்திருக்கிற சமயம் பார்த்துப்போய்த் தண்டம் பண்ணி, "சுவாமி! உமக் கின்றைக்கொரு பொல்லாங்கு நேரிட்டது; அதை நானறிந்து கட்டளை யில்லாமல் விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொள்ளலானேன் என, சிங்கம் "அதென்னசொல்" என, தமனகன் "உம்முடைய மித்திரனுகியசஞ்சீவகன் உம்மிடத்தில் விசுவாசங்காண்பித்தும்முடைய விராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொள்ள யோசித் திருக்கிறுன். இதை நீர் பொய்யென்று நினைத்துக் கோபித்தாலும் அல்லது தண்டித்தாலும், ராஜனுக்கொரு துன்பம் வரும்போது தந்நலத்தைப் பாராமல் ராஜனுக்கு நல்லவுபாயங்களைப் போதித்துச் செய்யத்தக்ககாரியங்களைச் செய்வித்தல் மந்திரிகளுக்கு நீதித்தொழி லாகையாலுமக் கிதைத் தெரிவித்தேன்" என, பிங்கள னிதைக் கேட்டாச்சரியப்பட்டுச் சும்மாவிருந்தது. பின்னுந் தமனகன் 'நீரவனை முக்கியப்பிரதானியாக்கினீர்; அப்படியேயிருக்கட்டும், எனக்கென்ன? ராஜாவும் பிரதானியுஞ் சமானமாயிருந்தால், ராஜலட்சுமி யவ்விருவரி லொருவனைக் கைவிடுவாள்.

மேலு மெப்போ திராஜா வொருவனையே பிரதானியாக்கு கிருனே வப்போ தந்தப் பிரதானிக்குக் கர்வ முண்டாகி றது. அவன் சுதந்தரனு யிராச்சிய வாசையால் ராஜாவைக் கொல்ல விச்சிக்கிருன். ஆகையா லிப்படிப்பட்ட மந்திரியை வேரோடு களையவேண்டும்; இல்லாவிட்டாலவனுற் றீங்கு நேரிடும். இது தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமா? தாங்க ளெல்லாமறிந்திருக்கிறீர்கள். உலகத்திற் செல்வத்தை விரும்பாதவ னருமை" என்று பலவாறு சொல்லிற்று.

சிங்கம் நகைத்து "சஞ்சீவகனிடத்தி லெனக் கிருக் கிற சிநேகம் போகாது; மித்திரர்க ளநேக வங்கியாயம் பண் ணினுலு மதைப் பிரியமாகவே நினைக்கவேண்டும்" என, தமனகன் "இதுதான் புத்திக்குத் தோஷம்; இதனுலுமக் கபாயம் வரும்; சாதுக்கள் புத்தியைத் கேளாமற் றுட்டர் புத்தியைக் கேட்கிறவ னெவனே வவன் மருந்துதின்னுத ரோகியைப்போல் விபத்தை யடைவான். காதுக் கினிமை யாயு மிதம்பண்ணுகிறதாயு மிருக்கிறவசனந் துர்லபம். காத கனுடைய வசனஞ் செவிக்கினிமையாயினு மதைக் கேட்க லாகாது" என, சிங்கம் "நானபயங்கொடுத் திரட்சித்தவ னெனக்குத் துரோகம் பண்ணுவானே? என்ன பேச்சுப் பேசுகிருய்? போ" என, மறுபடியுந்தமனகன் "துஷ்டர் குணம் மாறுமா? நாயின்வாலைக் குணக்கெடுக்கலாமா? எட் டிமரத்துக் கமுதம்வார்த்து வளர்த்தாலு மதற்குத் தித்திப் புண்டாகுமா?எப்படியும் பிறர்க் கிதம் பண்ணுவது சாதுவு க்கு முக்கிய தருமம். ஆகையாற் றுங்கள் கேளாம லிருந்து மிந்த விர்த்தாந்தத்தைச் சொன்னேன். இனிமே லென் மேற் குற்றமில்லை. ஒருவேளை ராஜா பாமரர்களுடைய புத் தியைக்கேட்டுச் சங்கடப்படும்போது காரியகாரர்மேற் குற்

றஞ் சுமத்துகிரு ணுதலா ணன் சொன்னேன்" என் றிப்ப டிச் சொல்லிச் சும்மா விருந்தது.

அதற்குச் சிங்கம் "இதை நான் சஞ்சீவகனுக்குச் சொல்லவேண்டும்" என, தமனகன் "அவனுக்கிதைச் சொன்ன லவன் சாக்கிரதைப்பட்டு வேருே ருபாயத்தாற் பொல்லாங்கு தேடுவான். ஆகையாலிதை யவனுடன் சொல் லாதிருப்பதே யோக்கியம். ராஜாவின் மந்திராலோசனை யிரகசியமாகவே யிருக்கவேண்டும்" என, இதைக்கேட்டு மறுபடியுஞ் சிங்கம் "அந்தச் சஞ்சீவகன் விரோதப்பட் டென்ன செய்யமாட்டுவான்? அவன் சாமர்த்தியமெவ்வளவு என்று சொல்ல, நரி "நாமவனை யறியமாட்டோம், அவன் பராக்கிரமமுஞ்சுபாவமும்நமக்கெப்படித் தெரியும்? ஒருவன் குணத்தை யறியாமலவனைச் சேர்க்கலாகாது. சேர்த்தா லொரு சீலைப் பேன் மூட்டுப் பூச்சியைச் சேர்த்து நாச மடைந்தாற்போ லாகும்" என, சிங்கம் "அதெப்படி சொல் என், தமனகன் தொடங்கிற்று.

7
மூட்டுப்பூச்சியின் கூட்டுறவால் இறந்தசீலைப் பேன் கதை

"ஒரு ராஜாவின் பஞ்சணையில் மந்தவிசர்ப்பணியென் னுமொரு சீலைப்பே னெடுநாளாக வா சம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையி லொரு நாளவன் வீட்டுக்கு டிண்டிப னென்னு மூட்டுப் பூச்சி வந்தது. அதைப் பார்த்துச் சீலைப் பேன், "அப்பா நீ பொல்லாதவன்; முட் களைப்போன்ற பற்களினுலே தூங்கு கிறதற்கு முன்னமே துடுக்காய்க்கடிப் பாய்; நீ சமயந் தெரியாதவனுதலால் ராஜ சயனத்தி லிருக்கத் தக்கவனல்ல; இவ்விடம் விட்டோடிப் போ" என்று கடுகடுத்துச் சொல்ல, மூடு "நானப்படிச் செய்ய

வில்லை; நீ சொன்னபடியே கேட்பேன்" என்று காலில் விழுந்து பிரார்த்திக்க, சீலைப் பேன் மனதிரங்கி, "நல்லது, நீ வெடுக்கென்று கடியாமல் நித்திரை செய்யப்பார்த்து மெத்தெனக் கடித்துக் கொஞ்ச ரத்தங் குடித்திரு" என்று சொல்ல. அப்போதந்த மூட்டுப்பூச்சி நல்லதென்றிருந்தது. பிறகு ராஜா விழித்திருக்கும்போதே சுறுக்கென்று கடிக்க, ராஜன் திடுக்கென் றெழுந்திருந் தென்னவோ கடித்ததென்று சோதனைக்காரருடனே சொல்ல, அவர்கள் விளக்கைக் கொண்டு சோதிக்க, மூடு கட்டிற் சந்தி லொளித்துக் கொண்டது. அதற்கிடங்கொடுத்த சீலைப்பே னகப்பட்டது. அவர்களதனை "நீயல்லவா வெங்களி ராசனைக் கடித்தாய்?" என்று நசுக்கிக்கொன்றார்கள். ஐயோ! வகைதெரியாம லிறந்தது. ஆகையா லொருவன் குணத்தைத் தெரிகிறதற்கு முன்னமே யவனுடனே சகவாசம் பண்ணலாகாது" என்றது.

6. சஞ்சீவகன் மனதைக் கலைத்தல்.

சிங்கங்கேட்டு, அந்தச் சஞ்சீவகனுடைய துஷ்டசுபாவ மின்னபடியென் றெனக்குத் தெரிந்தா லப்போது நிசம்" என்று சொல்ல, தமனகன் "அந்த வெருது உம்மைக் கொல்ல நினைத்துத் தன் கொம்புகளை முன்னிட்டுக் கொண்டும்முடைய சந்நிதியிலே வரும்போது தங்களுக்குத் தெரியவரும்" என்று சொல்லிவிட் டெருதினிடத்திற்குப் போயிற்று. தன்மனதின் மிகவும் விசனமிருக்கிறதாகத் தோற்றுவித்த தமனகனைக்கண்ட சஞ்சீவகன், "மித்திரா! சுகமா" என்று கேட்க, தமனகன் "சேவகனுக்குச் சுகமெங்கேயிருந்து வரும்? சம்பத்தும் விபத்துங் கூடவே யிருக்கின்றன; ராஜாவுக்குப் பிரியமா யாரிருக்கிறார்கள்?

யாசகன் சம்மானத்தை யடைவானே? இந்தக் காலமேது? தனக்கு மித்திரன் யார்? தன் வலி யெவ்வளவென் றெப் போதும் விசாரித்துக்கொண் டிருக்கவேண்டும்'' என, இதைக்கேட்டுச் சஞ்சீவகன் "இப்படி யேன் சொல்லுகி ருய்?'' என, தமனகன், "ராஜகாரியத்திலுண்டாகிய வஞ்ச கத்தை மற்றொருவரோடு சொல்லலாமோ? ராஜாவறிந்தாற் கொல்லுவான். ஆனாலும் நீ யென் னம்பிக்கையாலே சிங் கத்தோடு சிநேகம் பண்ணினதினு லுனக்குச்சொல்லுகி றேன். அந்தச் சிங்க முன்மேன் மிகவுங் கோபங்கொண் டுன்னைக் கொன்று தன்னுடைய சேனைக்கெல்லா நல்ல விருந்திட நினைத்திருக்கிறது'' என்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட வுடனே சஞ்சீவகன் வருத்தத்தோடு மாலோசித் துக் கொண்டிருந்தது. தமனகன், "வேறே யாலோசனை யென்ன? யாதொன்று சம்பவித்ததோ வதற்குத் தக்கதாக நடக்கவேண்டும்'' என, சஞ்சீவகன், "நீ சொன்னதெல் லாஞ் சரிதான். உலகத்திலு மப்படியே யிருக்கிறது. சாதா ரணமாய் ஸ்திரீகள் துர்ச்சனர்களுக்கு வசமாயிருக்கிறார்கள். ராஜாக்கள் துஷ்டர்களைப்பரிபாலிக்கிறார்கள். துஷ்டனு டனே மிகவுஞ் சிநேகித்தா லவன் விபரீதமாக நினைக்கிறான். குருடனுக்குக் கண்ணாடியைக் காண்பித்தாலுஞ் செவிடன் காதி லுபதேசித்தாலுமவர்கள் விபரீதமாகவே நினைப்பார் கள். துஷ்டனப்படியே விபரீதமாக நினைக்கிறான். எப்படிச் சந்தனமரம் பாம்போடு கூடி யிருக்குமோ, எவ்வாறு தாழை முட்களோடு கூடி யிருக்குமோ வப்படியே பெரும் பாலும் ராஜாக்க டுஷ்டர்களாற் சூழப்பட் டிருக்கிறார்கள். ஆகையா லிப்படிப்பட்ட பொல்லாங்கு நமக்கு நேரிட்டது'' என்று, சஞ்சலித்தது.

இதைக்கேட்டுத் தமனகன், "அந்தச் சிங்கத்துக்கு வாய்ப்பேச்சு மாத்திரந் தித்திப்பேயல்லாமல் மனதுமிகவுங் கடூரந்தான். பூர்வம் பிரமா கடலைக் கடக்கிறதற்குக் கப்பலை யுண்டாக்கினன். இருட்டைப் போக்கடிக்க விளக்கைச் சிருஷ்டித்தான். யானையை யடக்க வங்குச நிருமித்தான். துஷ்டர்களுடைய மன தடங்கும்படி யாதொன்றுஞ் செய்யாமற் போனன்" என, இவையெல்லாங் கேட்டுச் சஞ்சீவகன், பெருமூச்செறிந்து, பெரியபொல்லாங்கு நேரிட்டது; இதைத் தப்பித்துக்கொள்ள வெனக்குச் சாமர்த்தியமில்லை. எமனுடைய வாயி லகப்பட்டவ னெப்படித் தப்பிப்போவான்? எப்படி யொரு குற்றமு மில்லாத வொட்டையைக் காக முதலானவை கூடிக் கொலை செய்தனவோ அப்படி வஞ்சனைபண்ணுகிற துஷ்டர்க ளோரிடத்திற் குற்றமில்லாமலே கொலை செய்கிருர்கள்" என, "அதெப்படி யண்ணே? சொல்லவேண்டும்" என, சஞ்சீவகன் சொல்லுகிறதுः—

8
காகமுதலிய கூடாநட்பால் கொலையுண்ட ஒட்டகத்தின் கதை.

ஒரு நாட்டின் மதோற்கடனென்கிற வொருசிங்கம்" நரியையும் புலியையுங் காக்கையையுந் தனக்கு மந்திரிகளாக வைத்துக் கொண் டரசாண்டு வருகிறகாலத்தி லொருநாளந்தக் காட்டி லொட்டகமொன்று வழிதப்பி வரக்கண்டு, மந்திரியாகிய காக்கை "நீ யார்" என்று கேட்க, அந்த வொட்டகம் "நான்வழி தப்பி வந்துவிட்டேன்" என்று சொல்ல, அதை யிட்டுக்கொண்டு போய்ச் சிங்கத்தினிடத்தில் விட்டு நடந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அதைச் சிங்கங்கேட்டு "பயப்படாதே நம்முடைய மந்திரிகளுடனே

நீயுமொரு மந்திரியாயிரு'' என் றதற் கபயங்கொடுத்து, மந்தானகனென்று பெயரிட்டுத் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டது, இப்படி வெகு காலஞ் செல்லுகையிலொரு நாட் சிங்கத்துக்குச் சரீர மசவுக்கியமா யிருந்தபடியினாலம் மூன்றையு மழைப்பித்து, இன்றைக்கெம்மாலிரை சம்பாதிக்கக் கூடாது. நீங்கள்போ யெனக் கேதாவதிரை கொண்டு வரவேண்டும்; பிறகு நான் தின்று மிகுந்ததை நீங்க டின்னலாம்'' என்றது, இம்மூன்றுஞ் சிங்கத்தின் கட்டளைப்படியந்தக் காட்டிற் போ யிரை தேடிப்பார்த் தகப்படாமையாலப்போது தங்களோடு கூடவிருந்த மந்தானகனைத் தூரத்திற்போம்படி யொரு வேலையிட்டுக் காகம், மற்றை யிருவரையும் பார்த்து, "இன்றைக்கு நாம் மந்தானகனைக் கொல்லுவோம். புல்லுந் தழையுந் தின்னுகிறவனா னமக்குப் பிரயோஜன மென்ன?'' என, மற்றிரண்டும் "சரிதான், அவனுக்கு நம்முடைய ராஜா வபயங்கொடுத்திருக்கிறதினாலவனை நாமெப்படிக் கொல்லலாம்? கூடாது'' என, காகம் "நா மின்றைக்குச் சிங்கத்தின் கையாற்றப்பாமன் மரணமடைவோம், பசியெடுத்தாற் றாயும் பிள்ளையை விட்டுவிடுகிறாள்; பாம்பு தானிட்ட முட்டைகளைக் குடிக்கிறது; ஆகையாற் பசியாற் பீடிக்கப்படுகிறவ னெந்தப் பாதகந்தான் பண்ணமாட்டான்? இது வுங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?'' என்று சொல்லி யுடனே சிங்கத்தண்டை போயிற்று.

காகம் "சுவாமி! யின்றைக் கெதுவுங் கிடைக்கவில்லை'' என, "இதற்கென்ன வுபாயம் பண்ணலாம்?'' என்று சிங்கங் கேட்க, காகம் "தங்கள் சுவாதீனத்தி லிரை யிருக்கையில் வேறே யாலோசிப்பானேன்? வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய் தேடலாமா?'' என, சிங்கம் "என்னிடத்தாகாரமெங்கே யிருக்கிறது?'' என, காகம் "மந்தானக

னென்னு மொட்டை யிருக்கிறதே" என, இதைக்கேட்டுச் சிங்கம் பூமியைக் கையாற்ருெட்டு "சிவசிவா" எனக்காதின் மேற் கையை வைத்து, "நானவனுக்கபயங் கொடுத்திருக் கையி னீங்க ளிப்படி விபரீத வார்த்தை சொல்லலாமா? அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை கைவிடலாமா? பசு, பூமி, தானிய மிவற்றின் ருனத்தைக் காட்டிலும் அபயதான மதி கம். அசுவமேத புண்ணியத்தைக் காட்டிலு மிந்தப் புண் ணிய மதிகமென்று சாஸ்திரமு மிருக்கிறதே" எனக் கூறிற்று.

காகம் "ஐயாவே! என்னெருு விண்ணப்பத்தைக் கேட் டருளும். ஒரு குலத்துக்காக வொருவனை விட்டு விடலாம், ஒரு கிராம ரக்ஷணைக்காக வொரு குடும்பத்தைத் துறக்க லாம். ஒருதேச பாலனத்தின் பொருட் டொரு கிராமத் தைக் கைவிடலாம். தன்னிமித்தம் பூமியைவிடலாம். ஆகை யாலிது தப்பன்று. ஆகிலு மவனைத் தாங்கள் கொல்லவேண் டாம். நாங்களே கொல்லுவோம். இல்லாவிட்டா லவனே சாவ வுடன்பட் டென்னைக் கொல்லுங்க ளென்பான். அப் போது நாங்கள் கொல்லுவோம்" என்று சொல்லச் சிங்கஞ் சும்மா விருந்தது.

பிறகு காக மதுவே கட்டளையாக நினைத்துக்கொண்டு போய், மற்றை மூன்றையு மிட்டுக்கொண்டு சிங்கத்தின் கிட்டவந்து, "சுவாமி! இன்றைக்கொன்று மாகாரமகப்பட வில்லை; அதனு லுங்களுக் கின்றைக்குப் பட்டினி யிருக்கலா யிற்று; அப்படியிராம லென்னைப் புசிக்கலாம்" என, சிங்கம் "நீ யெவ்வளவு? உன்னையுண்டதினு லென்பசி தீருமா? உன்னுட லென்கடைவாய்ப் பல்லுக்குப் போது மா!" என்று கேட்க, நரி " "அபபடியானு லென்னைத்தின்

னும்'' என்று நிற்க, "நீயு மப்படித்தான், நீ யதிகமல்ல'' என்று மறுக்க, புலி "இவ்விருவரிலு நான் பெருத்திருக்கிற திஞ லென்னைப் பக்ஷித்துப் பசிதீரும்'' என, சிங்கம் "நீதா னெனக் கெவ்வள விரை? உன்னைப் பெரிதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிருயோ?'' என்று சொல்ல, வொட்டக மிதைப்பார்த்து'' சுவாமி! நானெல்லாரைக் காட்டிலும் பெருத்திருக்க வில்லையா? சித்தமிருந்தால் என்னைக் கொல்லலாம்'' என, இதைக் கேட்டவுடனே புலியு நரியும் பாய்ந்து விழுந் தந்தக்ஷணமே, ஐயோ! அதைக் கொன் றெல்லாம் புசித்தன.

ஆகையா லெங்கே மிகவுங் கீழ்க ளிருக்குமோ அங்கே சுகமிராது. பிராணனுக்கு நாசம் வருமென்றே நினைக்க வேண்டும். இவ்விடத்திலு மப்படியே யிருக்கிறது. துஷ்டர் கள் கையிலகப்பட்டுச் சும்மா விருக்கிறதைக் காட்டிலுஞ் சண்டை செய்வதே யோக்கியம். சண்டை முனையிற் செத் தாற் சொர்க்க மடைகிருன். சத்துருவைச் சயித்தா லிராச் சிய மடைகிருன். ஆதலாற் சூரர்களுக்குச்சாவும் பிழைப் புஞ் சமானம்'' என்றது.

அதைக்கேட்டுத் தமனகன் "பகைவர்களுடைய பராக் கிரமத்தை யறியாம லெவன் பகைத்துக்கொள்ளுகிருனே வவன் சமுத்திரஞ் சிட்டுக் குருவியிஞ லெப்படி யவமான மடைந்ததோ வப்படியே யவமான மடைவான்'' என, அப் போது, "தம்பீ! அதெப்படி?'' என்று சஞ்சீவகன் கேட்கத் மனகன் சொல்லுகின்றதுஃ—

சமுத்திக்கரையி லிரண்டு சிட்டுக்களாணும் பெண்ணு மாயொரு செடியின்கீழ்க் கூடுகட்டிக் கொண் டிருக்கும்போது, பெட்டை ஆண்பறவையைப் பார்த்து, "எங்கே முட்டையிடலாம்" என்று கேட்க, ஆண் "இது நல்லவிடம்" என்று சொல்ல, பெண் "இந்தக் கடற்கரையி லொருவேளை யபாய நேரிடும்" என, ஆண்சிட்டு "சமுத்திரத்திற்கென்னுடனே பகைத்துக்கொள் ளச் சாமர்த்தியமில்லை" என, பெண் "உனக்குஞ் சமுத்தி ரத்திற்கும் வெகு தாரதம்மிய மிருக்கின்றதே; எவன் றன் வலியும் பிறன் வலியும் பார்க்கிறதில்லையோ வவன் விபத்தை யடைவான்; எவன் பார்க்கிறானோ வவன் சுகமடைவான். மேலுந் தனக் கிதம் பண்ணுகிற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவ னாமை யெப்படிக் கழியைவிட்டு மரண மடைந் ததோ வப்படியே மரண மடைவான்" என, ஆண் "அதெப் படிப் பெண்ணே சொல்" என, பெட்டைக்குருவி சொல்லு கின்றது.

9 சமுத்திரத்தை ஜயித்தசிட்டுக் குருவியின் கதை.

விகட சங்கட மென்னு மிரண்டன்னமுங் கம்புக்கிரீவ னென்னு மாமையுஞ் சிநேகமா யொரு குளத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கை யில், அன்னங்கள் இப்போ திங்கே மழை பெய்யாமையாற் குளம் வற் றிப்போ மாகையா லினி வேறொரு குளத்திற் போய்ச் சேர்வது யோக்கிய மென்று நினைத் திதை நம்முடைய சிநேகிதனுக்குச்சொல்ல வேண்டுமென் றாலோசித்தப்படியே யதற்குச் சொல்லும் போது, கம்புக்கிரீவன் "நீங்கள் செப்பட்டையினாற் பறந்து

10 இதவார்த்தை கேளாது இறந்த ஆமையின்கதை.

போவீர்கள், நான் வேஞேரிடத்திற் கெப்படிப்போவேன்" என, விகட சங்கடர்கள் "எங்கள் வார்த்தையி னம்பிக்கை வைத்து ஸ்திரமா யிருப்பாயாஞ லுன்னேயுங் கொண்டு போவோம். கொண்டு போகையில் வழியி லேதொன்றும் பேசாம லிருந்தாற் போகக் கூடும்" என்று சொல்லி, ஒரு கழி கொண்டுவந் தாமையைப்பார்த்து "இந்தக் கழியைப் பல்லிஞலே பலமாய்க் கடித்துப் பிடித்துக்கொள்ளு; விட்டு விடாதே; நாங்களிருவரு மிதை யிருபுறத்திலு மூக்காற் கௌவிக்கொண் டாகாசமார்க்கமாய்ப் போகிறேம்" என்று சொல்லி யந்தக்கொம்பை யிரண்டும் பற்றிக்கொண்டெ ழும்பிப் பறந்து போயிற்று.

இதை யொரு பட்டணத்துச்சனங்கள் பார்த்ததிசயித்து நகைத் தெல்லோரு மொருமிக்க 'இதென்ன வொருகழியை யிரண்டு பறவைகடேக்கிக்கொண் டதை யாமையாற் பிடிப் பித்துக்கொண்டுபோகின்றன' என் றிப்படிப் பேரிரைச் சலிட்டுப் பேசிஞர்கள். அதைக்கேட்டுக் கம்புக்கிரீவ னிந்த விரைச்ச லெங்கிருந் துண்டாகிறதென்று சொல்வதற்கு வாய் திறந்தவுடனே கழியினின்று விடுபட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. அப்போ தங்கேபிருந்த புலாற்றின்பவர்க ளுடனேயதைக்கொன்று தின்ருர்கள். ஆகையாற்றனக்கிதம் பண்ணுகிறவர்கள் பேச்சை யசட்டை பண்ணலாகாது. மேலும்யாதொருகாரிய நேரிடுவதற்கு முன்னேதானே யா லோசிக்கிறவனும், வருகிற போதே யாராய்கிறவனுஞ் சுக மடைவார்கள். இதைவிட் டியாதொன்று வரத்தக்கதோ வது வரட்டுமென்றியார் சொல்லுகிருஞே வவன் வந்தபின் காப்போனென்னு மீனேப்போ ஞசமடைவான்" என, சேவல் "அதெப்படி" என, பெட்டைச் சிட்டுச் சொல்லுகிற்து:—

"ஒரு பெரிய குளத்தில் வருமுன் காப்போனென்றும், வருங்காற் காப்பவனென்றும்"

11 வந்தபின் காத்தமீன் கதை.

வந்தபின் காப்பவனென்றும் மூன்று மீன்களநேகநாளாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குநாளி லொருநாள், வலேகாரர் வந் திதிற் றண்ணீர் கொஞ்சமாயிருக்கிற தாகையா னிவந் திதிலிருக்கிற மீன்களே யெல்லாம் பிடிப்போமென்று பேசிக்கொண்டதை வருமுன் காப்பவன் கேட்டுத் தன் சிநேகிதரிடத்திற்குப் போய் "நாமிவ்விடம் விட்டுச் சீக்கிரமாகப் புறப்பட வேண்டும்; இனி யிங்கே நிமிஷநேரமு மிருக்கலாகாது" என, இதைக்கேட்டு வருங்காற் காப்பவன் "நமக்கு விபத்து வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளுவோம்; காரிய நேரிடும் போததற்குத் தக்கதாகப் புத்தி யுண்டாகும்" என, பிறகு வந்தபின் காப்பவன் "தன்னிடத்தை விட்டு விடுகிறதுதான் மூடத்தனம். எது வரத்தக்கதோ வது வரவே வரும். யாதொன்று வரத்தகாததோ வதை நாம் வருந்தி யழைத்தாலும் வராது. ஆதலா னுன் வரமாட்டேன்" என்று சொல்லி யந்தக் குளத்திலேயே யிருந்தது. பிறகு வருமுன் காப்பவன் வேறிடத்துக்குப் போய்விட்டது. மறுநா ளுதயத்திற் செம்படவர் வந்து வலேயெறிந்து மீன்களேப் பிடித்தார்கள். அதில் வருங்காற் காப்பவ னகப்பட்டுச் செத்தாற்போற் பாசாங்கு பண்ணிக்கொண் டிருந்தது. அதைப் பார்த் திது செத்ததென் றெண்ணிக்கொண்டு செம்படவ னதைக் கரைமேற்போட்டுவைத்தான். இதற்குள்ளே யது வவன் கண்ணுக்குத் தப்பித் தண்ணீரிற்புகுந் தொளித்துக்கொண்டது. பிறகு வந்தபின்காப்பவன் வலேக்கு ளகப்பட்டிப்போதென்ன செய்யலாமென் றங்குமிங்கு மோட,

இதைச் செம்படவன் கண்டு தடியாலடித்துக் கொன்றான். மற்றிரண்டுஞ் சுகமடைந்தன. ஆகையா லெதையு மாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லிப் பிறகு புருஷன் சொற்படி யங்கேதானே முட்டை யிட்டது.

அப்பொழுது சமுத்திர மதன் வல்லமையை யறியாமல் முட்டைகளை யடித்துக்கொண்டு போயிற்று. சிட் டதைப் பார்த்து வெகு துக்கமாய்ச் சேவலுடன், சுவாமி! தங்களுக்குப் பெரிய சங்கடம் வந்தது: முட்டைகளைச் சமுத்திரங் கொண்டுபோயிற்று; இப்போ தென்ன செய்யலாம்?" என, சேவல் "நீ பயப்படாதே, நான் முட்டைகளைக் கொண்டுவருவேனென் றிறமையைப் பார்" என்று சொல்லி யெல்லாப் பறவைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கருடனைச் சரண மடைந்தது. கருடனதை விஷ்ணுவுக் கறிவித்து "அப்பறவை மிகவும் வருத்தப்படுகிற தாகையா லதன் முட்டைகளைக் கொடுப்பிக்க வேண்டும்" என, விஷ்ணு சமுத்திரத்தைப் பார்த்து 'அதன் முட்டைகளைச் சீக்கிரமாய்க் கொடு' என்று கட்டளையிட்டவுடனே, சமுத்திரம் முட்டைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. ஆகையாற் சத்துருக்களுடைய பராக்கிரம மறியாமற் பகைத்துக் கொள்ளலாகாது. அந்தச்சிங்கத்திற் ககங்காரத்தினுற் றெரியவில்லை" எனக் கேட்டுச் சஞ்சீவகன் றமனகனைப்பார்த்து, "நல்லது. அந்தச் சிங்கத்தின் சண்டைக் குறிப்பெப்படி யிருக்குஞ் சொல்" என்றது.

தமனகன் "எப்போதவன் காதுகளை நெரித்துக் கொண்டு வாலைத்தூக்குவானோ வப்போது கொல்ல நினைத்தானென் றறியவேண்டும். அக்காலத்தி லப்படியே நீயு மவனுக்கு முன்னே யிருக்கவேண்டும்; சுத்த வீரனாகிய வுனக்குத் தெரியாதது என்? எல்லாந் தெரிந்தவர்களுக்

குச் சொல்வானேன்" எனச் சொல்லிவிட்டுத் தமனகன் மறுபடி கரடகனிடத்திற்குப் போயிற்று. அப்போது கரடகன் "என்னவாயிற்றுச் சொல்" என, தமனகன் "காரிய முடிந்தது; இருவருடைய சிநேகத்தின் வாயில் மண்விழுந்தது. இப்போது நான் சிங்கத்தின் கோபக்குறி யிப்படி யிருக்குமென்று சஞ்சிவகனுக்குச் சொன்னபடியே செய்விக்கிறேனென்றுபிங்களனிடத்திற்குப்போ யப்படியே யதைச் செய்வித்தது. பிறகு சஞ்சீவகன் சிங்கமிருக்கு மிடத்துக்குவந்து பார்க்கும்போது, தனக்குத் தமனகன் முன் சொன்னபடியே யிருக்கக்கண்டு, மிகவும் விசன மடைந்து, பராக்கிரமத்தினலேயே பிராணனை விடவேண்டு மென்று நிச்சயித்து யுத்தத்திற் காரம்பிக்கவே யிரண்டுக்கும் பெரிய சண்டை விளைந்தது.

---

7. தமனககரடகர்களின் கழிவிரக்கம்.

கரடகனதைப் பார்த்து, "தமனகா! துஷ்டா! உன் சேர்க்கையால் ராஜாவுக்குஞ் சிநேகனுக்குஞ் சண்டை யுண்டாயிற்று. ராஜநீதியிற் சாம தான பேத தண்டமென்னு நான் குபாயங்களிருக்கின்றன. அவைகளிற் சாமமென்னு முபாய முக்கியமானது. அதனற் காரியசித்தி யுண்டாகிறதுபோல மற்றவைகளா லுண்டாகாது. பகை யிருந்தாலுஞ் சாம வுபாயத்தாலேயே போம். இப்படியிருக்கையில் ராஜாவைப் பெரிய பொல்லாப்பில் வீழ்வித்தாய். ராஜாக்களிற் சிலர் ஈனர்களுடைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கட மடைகிறார்கள். ஆகையாற் குணவந்தர்களுடைய கூட்டுறவு ராஜாக்களுக் கிருக்கவேண்டும். கபடியாக விருக்கிற பிரதானி புத்திசாலி யானுலுமவனெருபோதும்ராஜாவண்டையிலிருக்கலாகாது.

மற்றுந் தானே சம்பத்தை யடையவேண்டுமென்று நினைத்து ராஜாவினிடத்தில் வேறொருவன் சேரலாகாதென்றிச்சிக் கிறவனும் ராஜாவுக் குபயோகி யாகான். பல பெயர் சமர்த் தர்கள் ராஜாவினிடத்தி லிருந்தால் ராஜா பிரகாசிப்பான். ஆசைக்காரருந் துஷ்டருமாகியவிவர்களுடையகூட்டுறவால் ராஜா பிரகாசிக்கமாட்டான். தன்னைவிட ராஜாவினிடத்தில் வேறொருவ னிருக்கலாகாதென் றியாரிச்சிக்கிறுனேவனை ராஜாவுக்குச்சத்துருவென்று நினைக்கவேண்டும். அப்படியே நீ யிந்தத் திங்கு விளைத்தாய். எசமானனுடைய தயை கிடைத்தாற் சேவகர்கள் கர்வியாமல் மிகவு மடக்கமாக விருக்கவேண்டும். நீ யதைவிட்டு விபரீதமாக நடக்கிறாய். 'பிதாவைப்போ லிருப்பான் புத்திரன்' என்பதை நீ பொய் யாக்கினாய். இப்போதுனக்கு நானென்ன சொல்வேன்? "கொக்கு குரங்குக் குபதேசம்பண்ணியெப்படி யிறந்ததோ வப்படி யுன்னாலே நான் மரண மடைவேனென் றெனக்குத் தோன்றுகின்றது" என் றிப்படிக் கரடகன் சொன்னதைக் கேட்டுத் தமனகன் "அதெப்படிச்சொல்" என, கரடகன் சொல்லுகின்றது:—

12

குரங்குக்கு உபதேசித் திறந்த கோக்கின் கதை

"ஒருநாட்குளிரால் வருத்தப்படுகிற குரக்குக் கூட்டம் மின்மினிப் பூச்சிக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, இது நெருப்பென்று நினைத்துக் குளிர் காய்வதற்காக வதனருகே போயிற்று. அப்போதங்கே யொரு மரத்தின்மே லிருந்த சுமுகனென்னு மொரு பறவை யிதைப்பார்த்துக் குரங்கினருகே வந்து, "இது மின் மினிப்பூச்சி, நெருப்பன்று" என்று சொன்னவுடனே யந்தக் குரங்குக் கூட்டத்திலொன்று கோபித் தந்தப் பக்ஷியைப்

பிடித்து "நீ யெனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவனு?" என்று கல்லிலறைந்து கொன்றது. ஆகையால் துஷ்டர்களுக் குபதேசம் பண்ணலாகாது" என்று கரடகன் சொல்ல, தமனகனென்றும் பேசாமல் மௌனமா யிருந்தது.

மனதின் மிகவும் விசனப்பட்டு "நானிந்தப் பாதகம் பண்ணினேன்" என்று சொல்ல மறுபடியுங் கரடகன் "அடா தமனகா! இப்படிக் கொத்த நடக்கையினுலே துஷ்ட புத்தியைப் போல நீயும் நாசமடைவாய்" என, அப்போது தமனகன் "துஷ்ட புத்தி யெப்படிக் கெட்டான் சொல்" என, கரடகன் சொல்லத் தொடங்கினது:—

13
துஷ்டபுத்தியின் கதை.

"துஷ்டபுத்தி, சுபுத்தி யென்றிரண்டு செட்டிப் பிள்ளைகள் பணஞ் சம்பாதிக்கிறதற்காகத் தேசாந்தரம் போனுர்கள். அவ்விடத்திற் சுபுத்திக்குப் பூமியி லொரு பணப் புதைய லகப்பட்டது. அதைச் சிநேகத்தினுலே துஷ்டபுத்திக் குடனே சொல்ல, துஷ்டபுத்தி "அந்தத் திரவியத்தை யிங்கேயே புதைத்துவிட்டுக் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக் கொண்டு போவோம்" என, சுபுத்தி சிநேகத்தினுலதற்குச் சம்மதித்துப் பிறகதிற் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக் கொண்டு மற்றைப் பணத்தை யொரு மரத்தடியிற் பள்ளந்தோண்டி யதிலே புதைத்துவைத்துப் பின்பு வீட்டுக்குப்போய்ப் பழையபடி சிநேகமா யிருந்தார்.

ஒரு நாள் துஷ்டபுத்தி தனியேபோ யந்தப்பொருளை யெல்லா மெடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து விட்டான். சிலநாட் கழித்துத் துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியைப் பார்த்து "அந்த நம்முடைய திரவியத்தைக் கொண்டு வருவோம்'

என, இருவரும்போ யந்தவிடத்திற் பார்க்குமளவி லங் கொன்று மில்லாமையால் துஷ்டபுத்தி மிகவும் வருத்தத் தோடு சுபுத்தியைப் பார்த்து "இங்கிருந்த பணத்தை நீயே கொண்டுபோனாய், மேலுங் கபடமாய் வருத்தப்படுகிறாய்" என்று சொல்லிக் கலகப்பட் டிதை ராஜாவுக் கறிவித்தான். ராஜா நியாயாதிபதியை யழைப்பித்து "இதைப் பஞ்சாயத் திற் றீர்க்க வேண்டும்" எனக் கட்டளையிட, அவன் 'ஐந்து நாளைக்குள்ளே தீர்த்துப் போடுகிறேன்' என்று ராஜாவின் முன்னே கெடுவைத்துக் கொண்டுவந்து பஞ்சாயத்துக் காரம்பித்தான்.

அப்போது துஷ்டபுத்தி "எனக்குச் சாக்ஷி யிருக்கிற தந்தச் சாக்ஷியை யிப்போதே கேட்கலாம்" என, பஞ் சாயத்தார் "உன் சாக்ஷியைக் கொண்டுவா" என்றார். துஷ்ட புத்தி வீட்டுக்குப்போய்த் தன் றகப்பனுடனே சொல்லு கிறான், "அப்பா! உன்னுடைய வொரு பேச்சா லெனக்குப் பதினாயிரம் வராகன் கிடைக்கும்" என, கிழவன் "எப்படிக் கிடைக்குஞ் சொல்" என, துஷ்டபுத்தி "நீர்மரப்பொந்தி லிராத்திரிக்குப்போ யுட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்; அங்கே நியாயாதிபதி முதலானோர் வந்து அங்கிருந்த பணத்தை யார் கொண்டுபோனார்க ளென்னும்போது, நீர் சுபுத்தி கொண்டுபோனா னென்றாற் காரிய மாகும்" என, இதைக் கேட்டுப் பிதா "பொல்லாங்கு நேரிடுகிற காரியத்தைப் பண்ணிச் சுகமடைய வேண்டுமென் றிச்சிக்கிறது கொக் கைப்போல் மூடத்தனமா யிருக்கிலது" என துஷ்டபுத்தி "அதெப்படி?" என, பிதா சொல்லுகிறான்:—

14
மூடக்கோக்கின் கதை.

"தான் பொரிக்கிற குஞ்சுகளையெல்லா மொருபாம்பு தின்னப் பறிகொடுத்துக் கொண்டு வருகிற வொரு மூடக் கொக் கப்போது பொரித்த தன் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றுகிறதைக் குறித் தென்ன செய்யலா மென்று பெண் கொக் கோடே கூட ஏரிகரையி லுட்கார்ந் தாலோசித்துக்கொண்டிருக்கையி லக்கொக்கின்சிநேகனாகிய குளிர னென்னும் பெயரையுடைய நண்டானது கொக்கு களைப் பார்த்து "இன்றைக்கேன் நீங்கள் வியாகுலமா யிருக் கிறீர்கள்?" என, அவைக டங்கள் விருத்தாந்த மெல்லாஞ் சொல்லக் குளிர னதைக்கேட் டாண்கொக்கைப் பார்த்து, "நல்ல துனக்குப் பாம்பைக் கொல்லுகிற வுபாய மொன்று சொல்லுகிறேன்; கீரிப்பிள்ளையின் வளை முதற்கொண்டு பாம்பிருக்கு மிடமட்டும் மீன்களை யிறைத்து வைத்தாற் காரியஞ்சித்தியாகும்" என்றது. கொக் கப்படியே செய்யக் கீரிப்பிள்ளை தன் வளையினின்றும் புறப்பட்டு மீன்களைத் தின்றுகொண்டே போய்ப் பாம்பையுங்கடித் தெறிந்து விட்டுக் கொக்கின் குஞ்சுகளையுஞ் சாப்பிட்டது. ஆகையா லிப்படிப்பட்ட வாலோசனை பண்ணலாகாது" என்றான்.

துஷ்டபுத்தி பிதா சொன்னதைக் கேளாமலவனை வலி திலிழுத்துக் கொண்டுவந்து, மரப்பொந்தி லுட்காருவித்து, விடியற்காலத்தி னியாயாதிபதி முதலான பேரையுஞ் சுபுத்தி முதலானோரையு மவ்விடத்திற் கிட்டுக்கொண்டு போய் "சாட்சி யிந்த மரத்தைக் கேளுங்கள்" என்றான். அப்போ தந்த மரத்திலிருந்து 'இங்கிருந்த பணமுழுதுஞ் சுபுத்தியே கொண்டுபோனான்' என்றொருசத்தம் புறப்பட்டது. சுபுத்தி யிதென்ன மோசமாயிருக்கிறது? இங்கே யொருபிராணியு

மில்லாமற் றொனி யெங்கேயிருந்து புறப்பட்டது? இது தெய்வீகமாக விருந்தால் மெய்யென் றல்லவோ சொல்ல வேண்டுமென்றிப்படித் தனக்கு ளெண்ணமிட்டுக் கொண் டந்த மரத்தின் மேலேறிச் சோதிக்கையி லதிலொரு பொந்து காணப்பட்டது. உடனே யிங்கே கிருத்திரம மிருக்குமென் றெண்ணி யங்கே நெருப்பை மூட்டிப் பற்றுவித்தான். உள்ளேயிருந்த கிழவன் பாதி வேகிறமட்டும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்து, பொறுக்கக் கூடாம லலறிக் கொண்டு வெளியேவந்து விழுந்தான். அப்போ தங்கிருந்தோ ரெல்லோரு மிதென்ன விதென்ன வெனக் கேட்கக் கிழவன் "என் பிள்ளை துஷ்டபுத்தி கபடத்தினு லென்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந் திங்கே வைத்தான்" என்று சொல்லி யிறந்துபோனான்.

நியாயாதிபதி யிதைப்பார்த்து, "ராஜாவுக்கு விண்ணப்பம் பண்ணப் பிறகு துஷ்டபுத்தி வாயினலே ராஜா வெல்லா மறிந்து கொண்டு அவனைக் கழுவி லேற்றினன்" என்று சொல்லிப் பின்னுங் கரடகன், றமனகனைப்பார்த்து"பாம்பை வெகுநாள் வளர்த்தாலும் அதெப்படியும் வளர்த்தவனையே கடிக்கும்; ஆகையாலெனக் குன்னிடத்திற் பயந் தோன்றுகின்றது. இனிமேலுன்னிடத்திற் றேவதத்தனைப் போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும்" என, அதைக் கேட்டுத் தமனகன் "தேவதத்த னெப்படி நடந்துகொண்டான் சொல்" என, கரடகன் சொல்லுகிறது:—

15
தேவதத்தன் எனும் சாவகாரி யின் கதை.

"ஒரு பட்டணத்திற் றேவதத்த னென்னு மொருசாவகாரி தான் றிரவியவீனனுய்ப் போனதினல் மறுபடி திரவியஞ் சம்பாதிக்க நினைத்துத் தேசாந்தரம் போகப் புறப்படும் போது

தன் வசத்தி லிருந்த வாயிர மிருப்புக் கம்பிகளை யவ்விடத் திருந்த தன் சிநேகிதனிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போனான். போன விடத்திற் றிரவிய சம்பாத்தியத்தைக் குறித் தநேக வுபாயம் பண்ணியும், பண மகப்படாமையால் மீண்டும் வீட்டுக்குவந்து தன்னுடைய விருப்புக் கம்பிகளைக் கேட்டான். வைத்துக்கொண்ட சிநேகிதன் மிகுந்த துராசையினால் "இருப்புக் கம்பிகளை எலிக டின்றுவிட்டன" என்றான். இவனிந்த வபூர்வத்தைக் கேட்டு நல்ல திருக்கட்டு மென்று சொல்லி வீட்டுக்குப் போனான்.

பிறகொரு நாட் சிநேசிதன் பிள்ளையை விளையாடுதற் காக வவனிடத்திலிருந் தெடுத்துக் கொண்டுபோய் மற் றொரு வீட்டி லொளித்துவைத்துப் பின்பு சிநேகிதனிடத்தில் வந் துட்கார்ந்தான். அவன் "உன்னிடத்தி லிருந்த வென் பிள்ளை யெங்கே?" என, சாவகாரி "உன் பிள்ளையைப் பறவை தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று" என்றான். இதை யவன் கேட்டு மிகவுங் கிலேசப்பட்டு இவனை யிழுத்துக் கொண்டு ஊரதிகாரி யண்டைபோய்,"இந்தத் துஷ்டனென் பிள்ளையைக் கொண்டுபோ யொளித்து வைத்துவிட்டுப் பிள்ளையைப் பட்சி யெடுத்துக்கொண்டு போயிற் றென் கிறான்; என் பிள்ளையை யெனக்குக் கொடுப்பிக்கவேண்டும்" என, அதிகாரி இதைக்கேட்டுச் சாவகாரியை யழைத்து, இவன் பிள்ளை யெங்கே யிருக்கிறது சொல்' என, அவன் "இவன் பிள்ளையைப் பட்சிகொண்டு போயிற்று" என, அதிகாரி யிதைக்கேட்டு குலுங்க நகைத்து "இந்த வசம்பவ மிதுவரைக்கு மூலகத்தி லில்லை, அப்படி யிருக்க, நீ யெப் படிச் சொல்லுகிறாய்?" என, அப்போது அவன் "இதோ ராச்சரியமா? எப்படி யிரும்புக் கம்பிகளை யெலிக டின்று விட்டனவோ வப்படியே யிதுவுஞ் சம்பவித்த தாண்ட

வனே'' என, இதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி முன்னடந்தவைகளை விசாரித் தறிந்துகொண் டவனுடைய விரும்புக் கம்பிகளை நீ கொண்டுவந்து கொடுத்தா லவனுன் பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பான்'' என்றவுடனே யவ்விருவரு மப்படியே செய்து தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள்'' என்றிப்படிப் பட்ட கதைகளைச் சொல்லிற்று.

பின்னுந் தமனகனுக்குக் கரடகன், "சொன்ன பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளாதவன் கல்லுக்குச் சமானம்; அவனுக் குபதேசித்துப் பலனில்லை'' என்று சொல்லிக்கரடக தமனக நரிக ளிரண்டும் பிங்கள னிடத்திற்குப் போயின.

8. பிங்களனைத் தேற்றல்.

சிங்கஞ் சஞ்சீவகனோடு கூடச் சண்டை பண்ணியதைக் கொன்றுவிட்டு விசனமா யுட்கார்ந்திருந்தது. இதைக்கண்டு தமனகன் ராஜாவைப் பார்த்து, "சுவாமி! தாங்கள் சத்துருவைக்கொன்று துக்கப்படுகிறீர்கள். இது நியாயமல்லவே. சத்துருவைக்கொல்லவேண்டுமென்று சாஸ்திரமிருக்கிறது. பிதாவானாலும், பந்துவானாலும், புத்திரனானாலும், மித்திரனானாலு மிவர்களில் யார் தன்னைக்கொல்லப் பிரவிர்த்திக்கிறானோ வவனை ராஜா கொல்லவேண்டும்; சுதந்தரமா யிருக்கிற பெண்சாதியுந் துஷ்டசிநேகிதனும் விபரீத சேவகனு மசாக்கிருதையான மந்திரியும் நன்றியறியாதவனு மிருக்கலாகாது. மேலும் மெய், பொய், கடுமை, மென்மை, கொலை, தயை, உதாரத்துவம், உலோபத்துவம், பலவழியாகத் திரவியஞ் சம்பாதித்தல், வெகுபெயருடைய சிநேக மிப்படிப் பட்ட பல குணங்கள் ராஜாவுக் கிருக்கவேண்டு மென்று ராஜநீதி கூறுகிறது; அப்படியே தாங்களிது செய்தீர்கள்'' என்று சொல்லித் தமனகன் சிங்கத்தைச் சந்தோஷிப்பித்தது. பிறகு சிங்க மந்தக் காட்டில் முன்போலத் தன் னிராச்சியத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு சுகமா யிருந்தது.

இரண்டாவது

சுகிர்த்லாபம் அல்லது நட்புப்பேறு.

1. சித்திரக்கிரீவன் கஷ்டம்.

"புத்திசாலிகளா யிருக்கிற சிநேகிதர்க டிரவிய மில்லாதிருந்தாலும், வேறே சாதனங்க ளில்லாவிட்டாலுங் காகமு மெலியு மாமையு மானு நட்பினு லொன்றையொன்று காப்பாற்றினுற்போ லொருவர்க் கொருவ ருதவுவார்கள்" எனச் சோம சன்மா சொல்ல, ராஜகுமாரர்கள் "அதெப்படி?" எனச் சொல்லத் தொடங்கினன்:—

"கோதாவரிக்கரையி லிருக்கிற வொரு பெரிய வன்னி மரத்தில் லகுபதன னென்னுங் காகம் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கையி லொருநாள் விடியற்காலத்தி லங்கே யமனைப்போல் மிகவும் பயங்கரமான ஒரு வேடன் வந்தான். லகுபதன னவனைப் பார்த்துப் பயப்பட் டிந்தத் துராதமா வென்ன பண்ணுவானே தெரியவில்லை; ஆகையா லிதைச் சோதிக்கவேண்டு மென் றிரைதேடுகிற யத்தனத்தை விட்டிருக்க, இதற்குள்ளே யவ்வேடன் வலையை விரித்துப் பல வகைப்பட்ட தானியத்தைத் தெளித் தங்கே யோர் செடி மறைவிற் பதுங்கி யிருந்தான். அதன் பிறகு தன் பரிவாரத் தோ டந்தமரத்தில் வந்திறங்கின சித்திரக்கிரீவ னென்னும் புருவர சங்கே யிறைத்திருக்குந் தானியத்தைப் பார்த்துத் தன் பரிவாரப் புருக்களுடனே "இந்த நிர்மானுஷியமான காட்டிற் ருனிய மெப்படிவரும்? யாராகிலுங் கொண்டு வந்து போட்டிருக்க வேண்டும்; இது நமக்குத் தெரிந்தா லல்லாம லிதைப் பக்ஷிக்கலாகாது; ஒரு பிராமணன் பொற் காப்புக் காசைப்பட்டுப் புலியினு லெப்படி மரண மடைந்தானே வப்படிக் கேதோ வொரு விபரீதமாகத் தோற்று

கிறது" என, புருக்களதைக்கேட்டு "அதெப்படி மஹா ராஜாவே" என, சித்திரக்கிரீவன் சொல்லுகிறது:—

16
புலியினுலிறந்த பேராசைப் பிராமணன் கதை.

"நான் றென்காட்டில் மேய்ந்துகொண் டிருக்கையிற் பார்த்தே னதைக் கேளுங்கள். ஒரு கிழப்புலி பலவீனத்தா லாகாரஞ் சம்பாதிக்கக் கூடாமலே லோ ரேரிகரையில் நீராடிக் கையிற் றருப்பை வைத்துக் கொண் டுட்கார்ந்திருக் கையி லொரு பிராமண னந்த வழியில் வந்தான். புலி யவனைப் பார்த்து, " ஓ பிராமணு! இந்தப் பொற்காப்புத் தருகிறேன் வா" என்றது. அந்தப் பிராமண னப்புலி உரையைக் கேட்டு இந்தக் காப்பு நமக்கு வலிதிற் கிடைக்கிறது. மரணத்துக் கிடமாகிய புலியின் கிட்டப் போகலாகா தாகையா லிந்தக் காப்பி லாசை வைக்க லாகாதென்போமானுல், மரணத்துக்கு நாலண்டையும் வழியாகையா லிதைப்பெறப் பிரயத்தன மவசியம் பண்ணவேண்டு மென்று தன் றுராசைக்கேற்பத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டான்.

புலியைப்பார்த்து, "ஐயா புலியாரே! காப்பெங்கே யிருக்கிறது? "என, புலி கையில்வைத்துக்கொண்டு "இதோ பாரும் பிராமணோத்தமா" எனக் காண்பித்தது. பிராமணன் "உன்னிடத்திலெனக் கெப்படி நம்பிக்கை? " என, புலி "நான் வைகறையின் மூழ்கி நித்திய தானம் பண்ணிக் கொண் டிருக்கிறேன். நகமும் பல்லும்போன கிழவனு யிருக்கிறேன். இப்போ தென்னிடத்தி னம்பிக்கை யில்லையோ? வேட்டல், ஓதல், கொடுத்தல், தவம், சத்தியம், உறுதி, பொறுமை, ஆசையின்மை யென்னு மிவ்வெட்டுத்

தருமங்களையு நானறிந்திருக்கிறதனுலிந்தவபூர்வ வஸ்துவை யார்க்காகிலுங் கொடுக்க விச்சிக்கிறேன். இதனு லென்னிடத்தி னற்குண மிருக்கிறதென்றும் எள்ளளவு கூடத் துர்க்குண மிராதென்று மறிய வில்லையா?" என்றது. அப்போது பிராமணன் "இது மெய்தான். ஆனாலும் புலி மனிதரையடித்துத் தின்னுகிற தென்று மிகவும் லோகாபவாத மிருக்கிறது" என்முன். புலி "நான் றருமசாஸ்திரமு மறிந்திருக்கிறேன். தன்பிராணன் றனக் கெப்படித் தித்திப்போ வப்படி யெல்லார்க்கு மிருக்குமென் றறிந்து சாதுக்கள் பிராணிகளிடத்திற் றயையா யிருக்கிறார்கள். தன்னைப் போலச் சுகதுக்கங்களைப் பிறரிடத்தில் நினைக்கிறார்கள். நீ மிகவும் தரித்திர னாகையா லுனக்குக் கொடுக்க யத்தனிக்கிறேன். சாஸ்திரமு மிப்படியே யிருக்கிறது. எப்படியு மேழைக்கே கொடுக்கவேண்டும். செல்வமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கலாகாது. மருந்து நோயாளிக் கெப்படிக் குணங் கொடுக்குமோ வப்படி நோயில்லாதவனுக் காகுமா? நீ யிந்த வேரியிலேயே மூழ்கிவந்து காப்பை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குப்போ" என்றது.

பிராமணன் ஐயோ! பிராமணனுக்குப் பின்புத்தி யாகையாற் புலியின் பேச்சை நம்பி ஸ்நானம் பண்ணுகிறதற் கேரியி லிறங்கினவுடனே, உளையிற் புதைந்து காலைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வரக்கூடாமற் றிகைத்தான். புலியதைப் பார்த்து, "பிராமணா பயப்படாதே; நானுன்னைச் சேற்றினின்று மெடுக்கிறேன்; சற்றிரு" என்று சொல்லிக்கொண்டு மெல்லெனப்போ யவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. அப்போது பிராமணனெண்ணமிடுகிறான்:-துஷ்டர்கள் வேதாத்தியயனம் பண்ணி யிருந்தாலுந் தருமசாஸ்திர மறிந்திருந்தாலுமவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது.

எவன் சுபாவ மெப்படியோ வதைப்போதும் போகாது. இப்படி யிருக்கையி னம்முடைய சாதிக்கியல்பா யிருக்கிற பேராசையினு லிந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து மோசம் போனேனென் றிப்படிப் பச்சாத்தாபப் பட்டுக் கொண் டிருக்கையி லந்தப்புலி கொன்று தின்றது. ஆகை யால் மிகவு மாலோசனை பண்ணி யேதொன்று செய்யத் தக்கதோ வதைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது" என்றிப்படிச்சித்திரக்கிரீவன் சொல்லிற்று.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்டொருபுறு, கர்வத்தோடு "இப்படி யாலோசித்தா லோரிரையும் நமக்ககப்படாது. மேலும் வெட்கப் படுகிறவன், பொறுமை யுள்ளவன், சந் தோஷப்படாதவன், குரோத முள்ளவன், நீராச் சந்தேக முள்ளவன், பிறர் பொருளாற் சீவிக்கிறவன், இவ்வாறு பேருந் துக்கத்தையே யனுபவிப்பார்கள்" என, இதைக் கேட்டுப் புறுக்களெல்லாந் தானியத்தைத்தின்னும் பொருட் டுப் போய் நிலத்திலிறங்கி வலையி லகப்பட்டன. புறுவரச னதைப்பார்த்து "எல்லாரு மென்சொல்லைக் கேளாமற் போனார்கள். இப்போது நானொன்றியாயிருந்துபலனில்லை" என்று சொல்லி யதுவும் வலையில்வந் தகப்பட்டது. வேடன் பக்ஷிகள் வலையிற்சிக்கிக்கொண்டதைப் பார்த் ததனிடத் திற்கு வரத்தொடங்கினான். அதைப் புறுக்கள் கண்டு, சித் திரக் கிரீவனைப் பார்த்து, "நாங்கள் நீசன் புத்தியைக்கேட் டுன்னை யவமானம் பண்ணினோம். அதன் பலன் பிராப் தியாயிற்று" என்றன. அப்போது சித்திரக்கிரீவன் "இப்போ திதைச்சொல்லிப் பயனென்ன? இதற்கோ ருபாய மிருக் கிறது. எல்லோரும் வலையோடுகூட வொருமிக்கப்பறந்து வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டும்; அப்படிச் செய்தாற்றான்

பிராணனைக் காப்பாற்றலாம்'' என, இதைக் கேட்டவுடனே யெல்லாப் பறவைகளும் வலையோடுகூடச் சடிதியிற் பறந்து போயின.

அதை வேடன் தூரத்திலிருந்து பார்த் தாச்சரியப்பட் டிவைக ளொரே மனதாய் வலையைக் கொண்டுபோயின. ஆயினு மிவைகளிலொன்றுக்கொன்று சண்டை நேரிடும் அப்போ தென்கையி லகப்படும்என நினைத்துக்கொண்டவை களின் பின்னே யோடும்போது புறுக்கள் கண்ணுக்கு மறைந்து போய்விட்டன. பிறகவன் வருத்தப்பட்டுத் திரும்பி வந்துவிட்டான். இவ்வாச்சரிய மெல்லாம் பார்த் திருந்த லகுபதன னென்னுங் காக மந்தப் புறுக்களின் பின்னே போயிற்று.

---

2. சித்திரக்கிரீவன் கஷ்டநிவர்த்தி.

கபோதராஜா தன் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் "கண்டகி நதி தீரத்தி லிருக்குஞ் சித்திரவனத்திலென் சிநேகிதனை விரணியக னென்னு மோரெலியரச னிருக்கிறான். அவன் பல்லினாலே நம்முடைய வலையையறுப்பான். அங்கே நட வுங்கள்'' என, இதைக் கேட்டப்படியே யெலியரசன் வளை யண்டை யிறங்கின; அப்போ தேதாவ தாபத்து நேரிடு மென்பதைக் குறித்துத் தன்வளைக்கு நூறுவழி செய்து கொண் டுள்ளேயிருந்த வெலியரசன், புறுக்களிறங்கின சப் தத்தைக் கேட்டுப் பயந்தடங்கியிருந்தது.

சித்திரக்கிரீவன், "சிநேகிதா! இரணியகா! எங்க ளோடே யேன் பேசவில்லை?'' என, இதைத் தன் சிநேக னுடைய தீங்குரலென் றறிந்து சந்தோஷத்தோடு கூடச் சீக்கிரமாக வளையினின்றும் வந்து நான் புண்ணியவா

ஞைகையாற் சித்திரக்கிரீவ னென்னுமித்திர னென்வீட்டுக்கு வந்தான். இவ்வுலகத்தில் மனமொத்த மித்திரனோடு சம் பாஷிக்கிறதிலும் வேறே யானந்த மேது? என்றுபசாரஞ் சொல்லிப் பிறகதனுடைய வவஸ்தையைப் பார்த்து மிகவுந் துக்கித்து 'மித்திரா! நீ யெல்லாரைக் காட்டிலுஞ் சமர்த்த னுவாய். உனக்கிப்படிப்பட்ட கஷ்ட மெப்படி நேரிட்டது?,' என்று வினவியது. புறு எந்தக்காலத்தி லெதுநடக்குமோ வது நடக்கும். விதி வலிது, அதன்முன் யாருடைய வுபாயம். நடக்கும். கடல்பெருகி மேலிட்டா லதற்குக் கரையேது?'' என, இரணியகன் இந்தப்பேச்சு மெய்யே, நூறுநாழிகை வழித் தூரத்திலிருந்து வஸ்துக்களைத் தெரிந்துகொண்டு போகிற நீ யின்றைக்கு வேடன் வலையிற் பாராமல் சிக்கிக் கொண்டையே பார். சந்திர சூரியர்களுக்கு ராகு கேதுக் களாற் பீடை வருதலும், யானையும் பறவையும் பாம்புங் கட்டுப்படுதலும், புத்திசாலிக்கு வறுமை வருதலுந் தெய் வத்தின் மகிமையே யல்லாமல் வேறல்ல'' என்று சொல்லிச் சித்திரக்கிரீவன் கட்டுண்டிருக்கிற வலைக்கயிற்றை யறுக்கத் தொடங்கிற்று.

அப்போது சித்திரக்கிரீவன் "மித்திரா! முன்னே யென் பரிவாரத்தினுடைய கயிற்றையறு; பிறகென் பாசத்தைத் துணி'' எனக்கேட்டு, எலி "என்பல்லு மிகவு மெதுவானது; அதற்குப்பலமுங் கொஞ்சம்; இத்தனை பெயருடைய பந் தனைகளெனக் கெப்படி யறுபடும்? உன்றளையை யறுத்துப் பின் னென் சாமர்த்தியத்துக்குத் தக்கதாக வவர்களுடைய தளையையு மறுப்பேன்'' என, சித்திரக்கிரீவன் "நல்லது முன்னே யிவர்களுடைய பாசத்தை யறு'' என, இரணி யகன் "தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொண்டு தன் பரிவாரங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அறம் பொரு ளின்பம் விடாகிய

விவைகளுக்குப் பிராணன் முக்கிய சாதன மாகையா லதைக் காப்பாற்றினு லெல்லாவற்றையுங் காப்பாற்றினுற் போலாகிறது" என, சித்திரக்கிரீவன் "இந்த நீதி சரிதான். ஆயினு மிப்படிப்பட்ட வேதனையினின்றும் பாலனம் பண்ணுகிறதற் கல்லவோ என்னை யிவர்கள் ராஜாவாக நினைக்கிறுர்கள்? ஆகையாலென் பிராணனிடத்தி லிச்சையை விட்டிவர்களைப் பிழைப்பி" என, அதைக்கேட்டெலி, "நீ பரமசாது; அடுத்தவர்களை யாதரிக்கிறவனு யிருக்கிறுய். எஜமானனிடத்தில் விசுவாசமா யிருக்கிற சேவகனும், சேவகனிடத்திற் பிரீதியாயிருக்கிற வெஜமானனுஞ் சுகமடைவார்கள்" என்று சொல்லி, எல்லாவற்றின் பாசங்களையு மறுத்துச் சித்திரக்கிரீவனுடைய கட்டையுஞ் சேதித்தது. பிற கொன்றுக் கொன்று தழுவிக்கொண்டு பிரியவார்த்தை சொல்லின; சித்திரக்கிரீவன் பரிவாரத்தோடு கூடத் தன் னிருப்பிடத்திற்குப் போனது.

---

3. இலகுபதன இரணியகர்களின் நட்பு.

லகுபதனனென்னுங் காக மிவையெல்லாம் பார்த்தாச்சரியப்பட் டிரணியகனை நோக்கி, "நீ பாக்கியவானு யிருக்கிறுயாகையா லுனு முன் சிநேகத்தை விரும்புகிறேன். நீ தயைசெய் தெனக்குச் சிநேகனுகவேண்டும்" என்று வேண்டிற்று. அப்போ திரணியகன் "நீ யார்?" என, காகம், நான் லகுபதன னென்கிற காக்கை" என, அதைக் கேட்டெலி, "உனக்கு மெனக்கும் வெகுதூரம். உலகத்திற் சமானஸ்தர்களுக்கே சிநேக முண்டாகிறது. நானுனக் கிரை; நீ யென்னைத் தின்கிறவன். இப்படி யிருக்கையில் எப்படி நட்பு நேரும்? ஆபத்துக்கே முகாந்தரமாம் நரி

சிநேகத்தினு லொரு மான் வலையி லகப்பட்டதுபோலுன்னு லெனக்குப் பொல்லாங்கு நேரிடும்" என, லகுபதனனதைக்கேட்டு "மானெப்படி வலையிற் சிக்கிக் கொண்டது" என, எலிசொல்லத் தொடங்கிற்று:—

17
நரியின் நட்பால்வலைப்பட்ட மானின் கதை.

"மகததேசத்திற் சண்பக வனத்தில் மானுங் காகமுமொன்றுக்கொன்றுநட்பா யிருந்தன. அப்படி யிருக்கையி லந்த மான் மனதின்படி புல்முதலானவைகளை மேய்ந்து கொழுத்திருக்கிறதை யொருநரி பார்த்துத் தனக்குள்ளே யாலோசித்திவனமக் சுசாத்தியனு யிருக்கிறுனுகையாலிவனை வஞ்சனையாற்கொல்ல வேண்டுமென் றிப்படி நிச்சயித் ததன் சமீபத்திற் போய், "சிநேகிதா ! சுகமா" என, அதைக் கேட்டு மான் "நீ யார்?" என, நரி "நான் குத்திர புத்தி யென்ற நரி; இந்தக் காட்டில் யாருமற்ற பாவியா யொருவனுகத் திரிந்து கொண்டிருந்தேன்; இன்றைக் குன்னைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்; இப்போதுனக்கு வேலைசெய்துகொண்டுன்னிடத்தி லிருக்க விச்சிக்கிறேன்" என, இதைக்கேட்டு மான் "நல்லது" என்றுபொழுது போனவுடனே யிரண்டுஞ் சண்பக மரத்தின் கிழே வந்தன.

அம்மரத்தின்மேல் வாசம் பண்ணிக் கொண் டிருக்கிற மானின் சிநேகிதனுகிய சுபுத்தி என்னுங்காக மிவ்விரண்டையும் பார்த்து, மானை " ஓ மித்திரா ! உன்னண்டையிலிருக்கிறவன் யார்?" என, மான் "இந்தச் சம்புக னென்னுடன் சிநேகிக்க விரும்புகிறுன்" என, அப்போது காகம், "மித்திரனே ! சடிதியில் வந்த வழக்கமில்லாதவனை நம்பலா

காது. ஒருவன் குலமும் நலமுந் தெரியாமலவனுக் கிடங் கொடுத்தாலொரு பூனைக்குச் சரற்கவனென்னுங் கழு கிடங் கொடுத் திறந்தாற்போல நேரிடும்" என, அதைக்கேட்டு மான் "சரற்கவ னெப்படிச் செத்தான்?" என, காகஞ் சொல்லுகிறது:—

18 நெடுஞ்செவியனுக் கிடங் கொடுத்து சாவுகண்ட சரற்கவன் கதை.

"பாகிரதி தீரத்திற் றிரிகூடமென்னு மலையிலொரு முதிய வித்திமரத்தின் பொந்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நகமுங் கண்ணுமில்லாத சரற்கவனென்னு மொரு கிழக் கழுகானது மற்றைப் பக்ஷிக டன்னிடத்தி லிரக்கம் வைத்துத் தங்க ளாகாரத்திற் கொஞ்சங் கொஞ்சம் நெருக்கிக் கொடுக்கத் தின்று கொண்டு சீவித்திருக்கையி லொருநா ணெடுஞ்செவிய னென்னும் பூனை பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்னவேண்டி யந்த மரத்தின் கீழே வர, அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங்கூச்ச லிட்டன. கழுகு கேட்டு "நீங்களேன் பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே யார் வந்தான்?" என, இதற்குள்ளே பூனை, சரற்கவனைப் பார்த்து நான் செத்தே னெனப் பயப்பட் டுடனே மனதிற் றைரியம் பண்ணிக்கொண் டிந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண் டோடுகிறதற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை; ஆகையா லிவன் சமீபத்திற் போகவேண்டும். பின்ன ரெது வுண்டாகுமோ வது வுண்டாகட்டுமென்று நிச்சயித் தந்தக் கழுகின் கிட்டப்போயிற்று.

"சமர்த்தனே! உனக்கு வந்தனம் பண்ணுகிறேன்" என, கழு கதைக்கேட்டு "நீயார்?" என, அப்போது பூனை

"நெடுஞ் செவியனென்னும் பூனை" என, பின்பு சரற்கவன் "நீ சீக்கிரமா யிவ்விடம் விட் டோடிப் போ; இல்லாவிட் டாற் சாவாய்" என்றது. பூனை "நா னென் விருத்தாந்தத் தைத் சொல்லுகிறே னதைக் கேள்; பிறகு கொல்லத் தக்க தானாற் கொல்லு; சாதி பேதத்தினாலேயே பிராணிகளைக் கொல்லுவதாவது பூசிப்பதாவது யோக்கியமன்று; ஆதலா லவனவ னடத்தையைப் பார்த்தெது செய்யத் தக்கதோ வது செய்யவேண்டும்" என, கழு கிதைக்கேட்டுப் பூனை யைப் பார்த்து "நீ யேன்வந்தாய் சொல்" என, பூனை "நான் கங்கா தீரத்தி னித்திய ஸ்நானம் பண்ணிச் சாந்திரா யண முதலாகிய விரதங்க ளாசரித்துக் கொண்டிருக்கின் றேன். நீ மிகவுந் தருமவானா யிருக்கின்றா யென்று பக்ஷி களா லெப்போதுங் கேள்விப்படுகிறதினாலும் வயதின் முதிர்ந்த வித்துவானிடத்திற் றருமங் கேட்கவேண்டு மென்று சாஸ்திர மிருக்கிறதினாலும் நானுன்னிடத்திற்கு வந்தேன். நீ தர்மத்தைவிட் டென்னைக் கொல்லத் துணிந் தாய். இப்படி யில்லறத்தாருடைய வாசார மெங்கும் பார்த்ததில்லை. சத்துருவுந் தன்வீட்டுக்கு வந்தாற் சாதுக்க ளவனுக்குச் சம்மானம் பண்ணுவார்கள். மரந் தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கு நிழல்கொடுக்கவில்லையா? சாதுக்க டங்கள் வீட்டுக்கெவன் வந்தாலும் பூசிக்கிறார்கள். குறைச்ச லொன்றும் பண்ணுகிறதில்லை. அதிதி யாருடைய வீட்டுக்கு வந்து முகம் வாடிப் போகிறானோ வவன் றன் பாவத்தை யவ்வீட் டெசமானனுக்குக் கொடுத் திவன் புண்ணியத் தைக் கைக்கொண்டு போகிறானாகையாற் சாதுக்க ளெல்லா ரிடத்திலுந் தயை செய்கிறார்கள். சந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கிறான்" என்றது.

இதைக்கேட்டுக் கழுகு "பூனை யிறைச்சிகளைத் தின்கிறது; மேலுங் கொலை செய்கிறதென்று நினைத்திப்படி நான் சொன்னேன்" என, அதைக் கேட்டு நெடுஞ்செவியன் பூமியைத் தொட்டுச் சிவசிவவென் றுச்சரித்துக் காதின்மேற் கையைவைத்து, "நான் றரும சாஸ்திரங்கள் கேட்டு மிகுந்த வைராக்கியமடைந்து பொல்லாத கருமங்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டேன். அநேக சாஸ்திரங்களிற் கொலைசெய்வதுபோல வேறொரு பாதகமுமில்லையென்று சொல்லி யிருக்கின்றது. எவர்கள் மற்றொருவனைக் கொன்று தங்களுக்குச் சுகத்தை விரும்புகிறார்களோ வவர்கணரகத்தை யடைகிறார்கள். ஆகையாற் கொலைசெய்யாமலிருப்பது போல வேறொரு தருமமுமில்லையென்று நினைத்துக் காட்டிலிருந்துகொண்டு காய் கனி கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் பாதகமெப்படிப் பண்ணுவார்கள்?" என்று சொல்லிக் கழுகுக்கு நம்பிக்கை வரப்பண்ணி யதன் வீட்டிலிருந்தது.

பிற கந்த ருத்திராக்ஷப்பூனை பட்சிகளின் குஞ்சுகளை நாடோறு மங்கே கொண்டுவந்து தின்று கொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டது. அப்போது குஞ்சிழந்த பறவைகளெல்லாங் கிலேசப்பட் டொன்றாய்க் கூடித் தங்கள் குஞ்சுகளைச் சோதிக்கத்தொடங்கின. பூனை யிதையறிந் தவ்விடம்விட்டோடிப்போயிற்று. அந்தப் பக்ஷிகள் நாலாபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டே கழுகின் பொந்தண்டை வந்து பார்க்கையிலக் குஞ்சுகளுடைய வெலும்புகளும் சிறகுகளும் விழுந்து கிடக்கக்கண்டு, நம்முடைய குஞ்சுகளை யிந்தத் துரோகிக் கழுகே பக்ஷித்ததென்று நிச்சயித் தந்தக் கழுகைக் கொத்திக் கொன்றன. ஆகையா லொருவனுடைய குணந் தெரியாம லவனுக் கிடங்கொடுக்க லாகாது" என்று கூறிற்று.

அப்போது நரி, "ஒருவன் சுபாவஞ் சிநேகிக்கிறதற்கு முன்னே தெரியுமா? நல்லோர்களுக்குச் சுபாவத்தினாலேயே காரியமில்லை. அவர்களுடைய சிநேகங் கண்டமாத்திரத்தினாலேயே யாகிறது" என, மானதைக் கேட்டுக் காகத்தைப்பார்த்து, "எப்படி நீ யெனக்கு மித்திரனோ வப்படியே யிவனு மிருக்கட்டும். ஒன்றுக்குந் தடை சொல்லாதே" என்று சொல்லி, நரியைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டது. பிறகு மூன்றுந் தங்கண் மார்க்கத்தின்படி வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டி ராத்திரிக் கந்தவிடத்தில் வந்து கூடிக் கொண்டிருந்தன.

இப்படியிருக்கையி லொருநாள் நரி மானைப்பார்த்து "மித்திரா! இந்தக் காட்டி லிளவிளவென்று நேர்த்தியான பயி ரிருக்கிறதை நானுனக்குக் காண்பிக்கிறேன்" என்று சொல்லி யதை இட்டுக்கொண்டுபோய்க் காட்டிற்று. அன்று முதலா அந்த மான் போய்த் தினமானம் பயிரை மேய்ந்து கொண் டிருக்கையி லதைக் கொல்லைக்காரன் பார்த் தங்கே வலைகட்டினான். பின்பு மா னங்கே வழக்கப்படி மேயப்போயதிற் சிக்கிக்கொண் டிப்போ தென்னை மித்திரனைத் தவிர யார் விடுவிப்பானென்று மனதிலெண்ணிக்கொண் டிருக்கையி லங்கே நரிவந் தென்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறிற்று: இப்போது நா னித னெலும்பையு மாம்சத்தையும் நிரம்பத் தின்னுவேனென்று வாயூற மனதி லெண்ணிக் கொண்டு சும்மாவிருந்தது. அதைக்கண்டு மான் "மித்திரா! ஏன் சும்மா விருக்கிறாய்? என்னுடையதலையைச் சீக்கிரமா யறுத்தென்னை விடுவி; சங்கட காலத்திற் சிநேகிதர்களுடைய யிழந்தவன் கைபோலுதவுகிறார்கள்" என, சம்புகம், "ஆம், நீ சொல்வதெல்லா மெய்யே" ஆயினு மெனக் கின்றைக்கு விரததின மாகையா லிந்தத் தோல்வலையைத் தீண்ட

மாட்டேன் ; நாளைக் கென்ன சொன்னாலுங் கேட்பேன் ; சிநேகிதனுக்காக நான் பிராணனை விடத்தக்கவன்" என்று சொல்லி, யதன் கண்ணுக்குத் தப்பித்துக்கொண் டங்கே யோரிடத்தி லொளித்துக்கொண் டிருந்தது.

காகமிராத்திரிக்கு மான் வரவில்லை யென்றதைத் தேடும் பொருட் டிங்கு மங்குந் திரிந்துகொண் டங்கே வருகையி லந்த மானி னவஸ்தையைப் பார்த்துச் "சிநேகிதா ! உனக் கிந்த வவஸ்தை யேன் வந்தது?" என, மான் "இது உன் வார்த்தையைக் கேளாமையால் வந்த பலம்" என, காகம் "உன் கூட்டாளியான சம்புகனெங்கே போனான் ?" என, மான் "என்னுடைய விறைச்சியைத் தின்கிறதற்காக விங்கேதான் ஒளித்துக்கொண் டிருப்பான்" என, அதைக் கேட்டுக் காகம் "தனக்கிதம் பண்ணுகிற மித்திரன் பேச் சைக் கேளாதவனுக்கு விபத்துச் சீக்கிரமாகவரும். இன்னு மவன் சத்துருவுக்குச் சந்தோஷம் வருவிக்கிறான்" எனச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிற் கொல்லைக்காரன் கையி லொருதடியை யெடுத்துக்கொண்டு வர, அவனைப் பார்த் துக் காகம், மானுக்கு "மித்திரா! நீ யிப்போது மூச்சை யடக்கிக்கொண்டு செத்தவனைப்போலக் கிடந்தா லவ னுன்னைப்பார்த்து நீ செத்தாயென் றெண்ணிக்கொண்டு கட்டிய வலையை யவிழ்த்துச் சுருட்டி வேறோரிடத்தில் வைக்கப் போவான்,அப்போது நான் கத்துகிறேன்;அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நீ மிகவும் விரைவா யோட்டம் பிடி" என்று சொல்லித் தானப்படியே பொய்யாக மானின் கண் ணைக் குத்திக்கொண் டிருந்தது.

இதற்குள்ளே வந்த கொல்லைக்காரன் மானைப் பார்த்து செத்ததென் றெண்ணிக் கட்டியிருந்த வலையையவிழ்த் தோ

ரிடத்தி லொன்ருகக் கூட்டி வைக்கப் போனன். காக மதைப்பார்த்துச் சங்கேதப்படி கத்த, மானதைக் கேட்ட வுடனே யோட்டம் பிடித்தது. அதைக் கொல்ல நினைத்த அந்தக் குடியானவன் தடியை விசிறி யெறிய, அது பதி விருந்த நரிமேற்பட்டிறந்தது. ஆகையாற் புண்ணியமாவது பாவமாவது மிகுதியானு லதன்பல னுடனே யுண்டாகிறது" என்று சொல்லிற்று.

பின்னு மெலி "இப்படி மானுக்கு நரியின் சிநேகம் போ லுன்னுறவு வுபயோக மன்று" என, காகம் "உன்னைத் தின்ருலெனக்குப் போதுமா? நீ பிழைத்திருந்தால் நான் சித்திரக்கிரீவனைப் போலச் சுகமடைவேனென் றுன்னட்பை விரும்புகிறேன்" என, பின்னுமிரணியகன், நீ யெனக்குப் பகைவன். உன்னுடனே நான் சிநேகம் பண்ணுகிற தில்லை. சத்துரு தனக்கனுகூலமா யிருந்தா லுமவனேடே சிநேகிக்க லாகாது. தண்ணீர் வெந்நீரானுலும் நெருப்பை யவிக்கும். எது தக்கதோ வதைச் செய்யவேண்டும். தண்ணீரில் வண்டியும் பூமியின்மேற் கப்பலும் நடக்குமா? இதனுற் சத் துருக்களிடத்திலும் வியபிசாரி யிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கலாது" என்றிப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்லக் காகம், "நானுன்னுடனே சிநேகிப்பே னில்லாவிட்டாற் பட்டினி யாக விருந் திங்கேயே பிராணனை விடுவேன். நெருப்பின் வெப்பத்தினுற் பொன் முதலானவையுருகி யொன்ருகிறது. யாதேனுமொரு நிமித்தத்தினுலே விலங்கு பறவைகண் மித் திரத்துவத்தை யடைகின்றன. பயத்தினுலாகிலும் யாதோ ராசையினுலாகிலும் மூடர்களுக்குச் சிநேக முண்டாகிறது. சாதுக்களுடைய சிநேகமோ கண்டமாத்திரத்தி லுண் டாகிறது. மண்பானை சீக்கிர முடைகிறது; பிறகு பொருந்துகிறதில்லை. பொன்குடஞ் சீக்கிரத்திலுடையாது;

உடைந்தாலு மொன்றும். இப்படியே துர்ச்சன சற்சனர்களுடைய சிநேக மிருக்கிறது" என்றது.

இதைக் கேட்டிரணியகன் "உன் வார்த்தையால் நான் சந்தோஷ மடைந்தேன், இப்போ துனக்கு மெனக்குஞ் சிநேகத்துவ மிருக்கட்டும்; இனிமே னுமிருவரு மொரு மனதா யிருக்கவேண்டும். உபகாரம் பண்ணுகிறவன் மித்திரனென்றும், அபகாரம் பண்ணுகிறவன் சத்துருவென்று மறிந்து மனக்களங்க மில்லாமனடக்கவேண்டும்" என் றிப்படிப்பேசி நிச்சயித் திரணியகன் லகுபதனனுக்குச் சிறிதாகாரங்கொடுத்துத் தன் வளையிற் போயிற்று. சிநேகலாபம் பெற்ற காகமுமதனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன் னிடத்திற்குப் போயிற்று. அதுமுதலா மிவைக ளத்தியந்த சிநேகமா யொன்றுக்கொன் ருகாரங் கொடுத்துக் கொண்டு பலபல வார்த்தைகள் பேசிக்கொண் டிருந்தன.

4. இரணியக மந்தரர் நட்பு.

ஒருநாள், லகுபதன னெலியைப்பார்த்து, "மித்திரா! இப்போ திங்கே யிரை யகப்படாமையால் வேரூரிடத்துக்குப்போக விச்சிக்கிறேன்" என, அதைக்கேட் டிரணியகன் "எங்கே போகிறாய்?" என, அப்போதது "தண்டகாரணியத்திற் கர்ப்பூரகௌர மென்கிற தடாகத்திலிருக்கிற வாமையாகிய மந்தரனென்பவ னெனக்குச் சிநேகிதனா யிருக்கிறான்; அவனெனக்கு விதம் விதமான மீன்களைக் கொடுத்துப் போஷிப்பான்; அதைக்குறித்து நானவனிடத்திற்குப் போகிறேன்" எனக்கேட் டிரணியகன் "மித்திரா! அவ்விடத்திற் கென்னையுங் கொண்டுபோக வேண்டும். நான் தேசாந்தரம் போக விரும்புகிறேன்" என, அப்போது காக்கை "நீ யப்படி விரும்புவானேன்?" என, இரணியகன்

"அங்கே போனபின்பு சொல்வேன்" என, 'சரி' என ஒப்புக்கொண்டு லகுபதன னிரணியகனை யெடுத்துக்கொண் டந்த விடத்துக்குப் போயிற்று.

அவைகளைப்பார்த்து மந்தர னவ்விரண்டுக்கு மாதித் தியம் பண்ணிற்று. அப்போது லகுபதனன் மந்தரனைப் பார்த்து, "இந்த விரணியகன் மிகவும் பரோபகாரி; இவன் சித்திரக்கிரீவனை யவன் கூட்டத்தோடுகூட வலையினின்றும் விடுவித்தவன்; அப்போ திவனட்பு நிலைமையைப்பார்த்து நானுமிவனுடனே நட்புக்கொண்டேன்" என, அதைக் கேட்டுக் கூர்மஞ் சந்தோஷப்பட் டிரணியகனைப் பார்த்து, "மித்திரா! நீ யிந்த மனிதசஞ்சாரமில்லாக் காட்டில் வரு வானேன்?" என, அப்போ தெலி சொல்லுகிறது—

19
இரணியகன்
தேசாந்தரம்
சென்ற
கதை.

"சம்பகாவதி யென்னும் பட்டணத்திற் சூடாகர்ண னென்னு மொரு சங்நியாசி யுண்டு மிருந்த சோற்றைக் கப்பரையிற் போட் டுறியின்மேல் வைத்துவிட்டு நித்திரை பண்ணிக்கொண் டிருப்பான். பின் பந்தச் சோற்றை நான் தின்று கொண்டு சுகமா யிருக்கிற நாளி லங்கே வீணாகர்ணனென்னுமொரு சங்நியாசி வந் தவனோடுகூட வநேக கதாப் பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையி லந்தச்சூடா கர்ணன் கையிலொரு தடியினாலே பூமியைத் தட்டிக் கொண்டு சோற்றைக் காப்பாற்றிக்கொண் டிருந்தான். அப் போது வீணாகர்ணன் "என்னுடைய கதையை யநாதரவு பண்ணி நடுவே வேறே யென்ன வியாபாரத்தி லிருக்கிறாய்?" என, சூடாகர்ணன் "உன்வார்த்தையை யநாதரவு பண்ண

வில்லே. இவ்வெலி யென்பாத்திரத்தி லிருக்கிற வன்னத்தை நாடோறுந் தின்னுகிறது; அதை யோட்டுகிறேன்'' என, வீணாகர்ண னப்போ துறியைப் பார்த்து, "கொஞ்ச பலமுள்ள விந்தவெலி யிவ்வள வுயர மெப்படிக் குதிக்கிறது? இதற்கேதோ வொருகாரண மிருக்கவேண்டும்; அதுதானேதுவா யிருக்கலாமென் றுலோசித்துப் பார்த்தால் மிகவுமிங்கே திரவிய மிருக்கவேண்டும்; உலகத்திற் றிரவியமுள்ளவர்கள் பலமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள்; அசாத்தியமான காரியங்களேச் சாதிக்கிறார்கள்; ராசத்துவத்துக்கு மிது காரணமாகும்: எல்லாமிதனாலாகின்றன'' என்று சொன்னான்.

அந்தச் சந்நியாசி யிதைக்கேட்டு மெய்தானென்று நம்பிப் பூமியைவெட்டி, ஐயோ! என் றிரவியத்தை யெடுத்துக்கொண்டான்; அன்றுதொடங்கி நானிளேத்துப் போனேன்; பின் பெனக் கிரையுங் கிடையாததினால் மெள்ள மெள்ள நடந்துகொண்டிருக்கையி லந்தச் சந்நியாசி பார்த்து "பாரிந்தவெலி யிப்போது தன்னுடைய சாதித்தன்மையை யடைந்திருக்கிறது. முன்னிருந்த தனமதம் போய்விட்டது. ஆகையாற் பணமில்லாதவர்களே யெல்லோரு மற்பமாய் நினைக்கிறார்கள்'' என, இதைக்கேட்டு "நா னிப்போதிங்கே யிருக்கிறது சரியன்று. இதை வேறொருவரோடுஞ் சொல்லலாகாது. பொருளிழவுங், கிருகச்சித்திரமுந், தானமு, மானமு, மவமானமு, மாயுளுந், தனமு மாகிய விவைகளேப் புத்திமான் வெளிப்படுத்தலாகாது; தன்விதி பிரதிகூலமாயிருக்குங் காலத்திற் பராக்கிரமமு, முயற்சியும் வீணாகின்றன. பணமில்லாதவனுக்கு வனவாசத்தைக் காட்டிலுஞ் சுகமில்லே. எந்தவிடத்தி லும் பணக்காரரா யிருந்தோமோ வந்தவிடத்தி லேழையாயிருக்கிற துத்தமமன் றென்று மறுபடி யிழந்தபணத்தை யெடுத்துக்கொள்ள வாயத்தப் பட்

டேன். அப்போது சந்நியாசி யென்னைத் தடியா லடித்தான்; அதனாலே மிகவுந் துக்கப்பட்டுன் சிநேகிதனோடே கூட விங்கேவந்தேன்" என்றது.

மந்தரன் "மித்திரா! நீ யிதனாலதைரியப்பட்டுறைவிடந் துறந்தோ மென்று வருத்தப்படவேண்டாம். சாதுக்களெங் கேபோனாலு மரியாதை பெறுகிறார்கள். சிங்கம் வேறொரு காட்டுக்குப் போனாலும் புல்லைத் தின்கிறதில்லை; யானையை யே தின்னும். உற்சாகமுள்ளவன், சந்தோஷமுள்ளவன், தைரியசாலி, சூரன், களங்க மில்லாதவ னிவர்களிடத்திலே லட்சுமிதானேவந்தடைகிறாள். நீ பணமிழந்தாலு மெப்போ துஞ் சந்தோஷத்தோடே கூடியிருக்கிறாய். ஆகையாலுனக் கிருக்கிற சுகம் பணத்தாசையான் மயங்குகிறவர்களுக்கில்லை. இன்னுங்கேள்: மேகச்சாயை, துஷ்டனுடைய தயை, இளம் புல், பாலஸ்திரீ, யௌவனம், தன மிவைகள் வெகுநாளைக்கு நில்லா. ஆகையா லிவை யிழந்துபோனா லழுது கொண் டாகாரத்தைக் குறித் தேங்கி யிருக்கலாகாது. எவன் கர்ப் பத்தி லிடுகிறானோ வவன் பிறக்கிறதற்கு முன்னேதானே தாயிடத்திற் பாலை யமைத்து வைக்கிறான். அப்படிப்பட்டவ னுயுளுள்ளவரைக்குங் காப்பாற்றமாட்டானா? நீ நல்ல விவே கியா யிருக்கிறதினா லிவையெல்லா முனக்குத் தெரிந்தே யிருக்கும். இனிச் சிநேகமா யென்னிடத்திற் சுகமாயிரு" என்று உபசரித்தது.

இவையெல்லாங்கேட்டு, லகுபதனன் "மந்தரா! நீ சகல குண சம்பன்னன்; மேலுஞ் சற்குணன்; சாதுக்களுக்கு வந்த வாபத்தைச் சாதுக்களே நிவர்த்தி பண்ணுகிறார்க ளென் றறிந்து நாங்களுன்னை நாடிவந்தோம்" என்று சொல்லிற்று. மூன்றும் அளவளாவி மகிழ்ந்துறைந்தன.

5. நட்பின் பயன்.

இலகுபதனன் நீண்ட பெரிய மரத்தின்மேற் போயுட் கார்ந்து தன் சுபாவப்படியே யிங்கு மங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையி லேதோவொரு பயமுகாந்தரத்தை யறிந் தவ்விரண்டுக்கு நீங்க ளுங்களிடத்தி லொளித்துக் கொண்டிருங்கள்'' என, மந்தரன் றண்ணீரிற் போயிற்று. எலிவளையி னுழைந்தது. காகம் விருக்ஷத்தி னுனியிலிருந்து பார்க்கையி லேதொன்றுங் காணப்படாமையாற் பின் பம் மூன்று மொன்றுக் கொன்று பேசிக்கொண் டிருக்கையி லங் கவைகளின் சமீபத்திற் சித்திராங்க னென்னு மொரு கலைமான் வந்து, "நான் வேடர் பயத்தா லுங்களிடத்தி லிருக்கலாமென்று வந்தேன்'' என, அதைக்கேட்டு மந்தர னதற்குச் சம்மானம் பண்ணி, "இதுவுன் வீடு, நானுன் சேவகனென் றெண்ணிக்கொண்டு சுகமாயிருக்கவேண்டும்'' என முகமலர்ந்து மனங்கலந்த வின்சொற் சொல்ல, பிற கதுவு மிவைகளுட னட்புக்கொண் டிருந்தது.

அப்படி யிருக்கையி லொருநாட் சித்திராங்கனென்னு மான் புன்மேய வேறோரிடத்திற்குப் போய் மீண்டு சாயங் காலம் வாராமையா லாமை மேயப்போன மானின்றைக் கேன் சாயந்தரம் வரவில்லையென்று விசனப்பட, அதை யறிந் தெல்லாம் விசனமடைந்தன. மறுநாள் விடியற்காலத் திற் காக்கை பறந்து நாலுபக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு போகையிற் சித்திராங்கன் தோல்வலையி லகப்பட் டிருக் கிறதைக் கண் டதன்கிட்டப்போய், "மித்திரா! உனக்கிந்த வவஸ்தை யெப்படி நேரிட்டது?'' என, மான் "இப்போ திதைக்கேட்டுப் பிரயோசன மில்லை; நீ போ யிரணியகனைச் சீக்கிரமா யிட்டுக்கொண்டு வந்தா லவன் வேடன் வருகிற

தற்கு ளென்பாசத்தை யறுத்தென்னை விடுவிப்பான். வேடன் வந்தா லோருபாயமு நடவாது" என, இதைக் கேட்டவுடனே விரைவாகப்போ யவைகளுடனே நடந்த காரியத்தைச் சொல்லி யிரணியகனை யிட்டுக்கொண்டு வந்தது. அந்த விரணியகன் மானைப்பார்த்து "நீ சமர்த்தனு யிருக்கையில் வலையிலெப்படி யகப்பட்டாய்?" என, மான் "வல்லமை யிருந்தாலும் வருவதுவரும்; இப்போதென்னைச் சீக்கிரமாய் விடுவி; எனக்குப் பழயபயமு மிருக்கின்றது:—

முன் நான் குட்டியாயிருக்கையில் வேடன் வலை கட்டி யென் கூட்டத்தை வளைத்தான். மற்றவைகள் பெரிய மான் களா யிருந்தபடியாற் குதித்து வலையைத் தாண்டிப் போயின. எனக்குக் குதித்தோடச் சக்தி யில்லாதிருந்த தாத லால் வேடன்பிடித் திராஜனிடத்திற் கொண்டு போனான். ராஜா வாங்கித்தன் பிள்ளைகையிற் கொடுக்க, அங்கே நான் வெகு நாளிருக்கையி லொருநாள் மேக கர்ச்சனையைக் கேட்டு மிகவுஞ் சஞ்சலப்பட்டுக் காற்று மழையாற் பீடிக் கப்பட்டு மான் கூட்டங்க ளோடும்போ தவற்றின்பின் நானோடுவேனு வென்று மனுஷபாஷையினு லெனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டேன். ராஜகுமார னிதைக்கேட்டு நாற் றிசையும்பார்த் தென்னையும் பார்த்தான். பின்பு சற்று நேரஞ் சும்மாவிருந் திது மனுஷனைப்போ லெப்படி யுச் சரித்தது. ஆகையா லிதுவொரு விசித்திரப் பிராணியா யிருக்கிறதென்று நினைத்துப் பயத்தினுற் சுரத்தில் விழுந் தான். பிறகு விடியற்காலத்திற் சோதிடர்களை யழைப்பித் தவர்களுடனே யிதைச்சொல்ல, அவர்கள் "எல்லா மிருகங்களு மனிதரைப்போற் பேசுகின்றன; ஆயினும் நமக்கு முன்னே பேசுகிறதில்லை; அதுவு முன்னைப் பாராமற் பேசிற்று. இதற்காக நீ பயப்படவேண்டாம். இதுயாதொரு

விசித்திரப் பிராணியுமன்று. இதனாலுனக் கெவ்வளவும் பயமில்லை" என, இதைக்கேட் டிராஜகுமார னென்னை விட்டுவிட்டான். பிற கிக்காட்டில் வந்தேன். இப்படி முன் னொருதரம் வலையி லகப்பட்டே னாகையா லென்னைச் சீக்கிர மாக விடச்சொல்லுகிறேன்" என்றது.

இதற்குள்ளே மித்திரத்துவத்தினாலே மந்தரனு மங்கே வந்திரணியகனைப் பார்த்து "மித்திரா! இப்படித் தாமசம் பண்ணுகிறது சரியன்று. இப்போது வேடன்வந்தா னுமெல்லா யோடிப்போவோம். வலையிலகப்பட்ட சித்தி ராங்கனைப் பிடித்துக்கொள்வான். அதைக்குறித் தெனக்குக் கிலேசமா யிருக்கிறது. நினைப்பின்படி மனதிலிருக்கிறதை யறிகிற சிநேகிதனு, மநோகர ஸ்திரீயும், பிறர்துக்க மறிகிற பிரபுவுங் கிடைக்கிற தருமை" என் றிப்படி மந்தரன் சொல் லிக்கொண் டிருக்கையில் வேடன் சடிதியி லெமனைப் போற் றூரத்தில் வருகிறதை லகுபதனன் கண் டெலியைப் பார்த்து, "மித்திரா! வேடன்வந்தான்; இப்போது பெரிய சங்கடம் நேரிட்டது" என, அதைக்கேட் டிரணியக னதிசீக் கிரமாய் சித்திராங்கன் வலையையறுத்தது. அறுத்தவுடனே கிட்டவந்த வேடனைப்பார்த் தெல்லா மோட்டம் பிடிக்க வப்போ தவன் விசனமடைந்து நாலண்டையும் பார்க்கை யின் மந்தரன் றன்னடையின்படி நடந்துகொண் டிருந்தது. வேட னதைப்பார்த்துத் தன் வில்லிற் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு கொஞ்சஞ் சந்தோஷத்தோடே சென்றான்.

போகும்போ ததைப்பார்த்து மானு மெலியுங் காகமு மிகவுஞ் சிரமப்பட் டிப்போ தென்ன செய்யலா மென்று வேடன் பின்னேபோகத் தொடங்கின. அப்போ திரணி யகன் "ஒரு சங்கட நிவர்த்தியாகிறதற்குள்ளே மற்றொன்று

வந்து நேரிட்டது. ஆகையாற் சீவன் தேகத்தோடுகூட வநேகந் துக்கங்களை யனுபவிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இந்தத் துன்பஞ் சிநேகத்தினு னமக்கு வந்தது. எவன் மித்திரனிடத்தில் விசுவாசம் வைக்கிறனே வந்த விசுவாச மவனுக்குத் தாய், தந்தை, சகோதரன், பிள்ளை, சுற்றங்களிடத்திலிராது" என்றிப்படி வெகு விதமாய்த் துக்கித்துப் பின்னும் "வேடன் தூரமாகப் போவதற்கு முன்னே மந்தரனை விடத்தக்க வுபாயம் பண்ணவேண்டும்; பிற காக மாட்டாது;" இதுவே செய்யத்தகுந்த தந்திரம்; உற்றுக் கேண்மின்.

"சித்திராங்க னேரிகரையிற் செத்தவனைப்போலக் கிடக்கவேண்டும்; அதன்மேற் காக ·முட்கார்ந்துகொண்டு பொய்யாகக் குத்தவேண்டும்; அப்படி யிருந்தா லதை வேடன் பார்த்து மந்தரனைப் பூமியில் வைத்து விட்டு மானண்டை போவான்; இதற்குள்ளே நா னுமைபின் கட்டைச் சேதிப்பேன்; பிற கவ்வாமை தண்ணீரி லோடிப்போம்" என்று எலி கூறிற்று. இதைக்கேட் டெல்லா மவ்வாறே செய்து மந்தரனை விடுவித்தன.

பிற கந்தவேடன் 'வாய்த் தவிடும்போ யடுப்பு நெருப்புமிழந்தவள் போல வெட்கி மிகவும் வருத்தமடைந்து கைக்கு வராத பெரிய லாபத்தை யிச்சித்துக் கைக்குவந்த சிறிய லாபத்தை யிழந்தேனே; யார்க்கு மதிகவாசை யதிகநஷ்டம்; கிடைத்தமட்டும் போதுமென்று நினைக்கிறவனே மகாபுருஷனென்றிங்ஙன மெண்ணிக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போனவுடனே யந்தக் காகமு மாமையு மானு மெலியு மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து தங்களிடத்தின் முன்போல வாழ்ந்திருந்தன.

மூன்றாவது

சந்திவிக்கிரகம்.

அல்லது

அடுத்துக்கெடுத்தல்.

1. மேகவர்ணன் மந்திராலோசனை.

"முன்னே பகையாளிகளாயிருந்தவர்களுடைய விசுவாசத்தி னம்பிக்கை வைக்கலாகாது. நம்பினு லெப்படிக் காகங் கோட்டான்களின் குகையைக் கொளுத்தி நாசம் பண்ணினதோ வப்படி நேரிடும்" என, அதைக்கேட்டு இராஜ குமாரர்கள் "அதெப்படிச் சொல்லும்" என, சோமசன்மா சொல்லுகிறான்:—

"தென்தேசத்தின் மயிலை நகரத்தின் சமீபத்திலொரு பெரிய வாலமரத்தின்மேல் மேகவர்ண னென்னும் காகராஜன் தன் கூட்டங்களோடுகூட விருக்கையி லங்கே உருமர்த்தனனென்னு மிராஜகோட்டான் கூட்டத்தோடு மலைக் குகையிலிருந்துவந் தாலமரத்தை வளைத்துக்கொண் டிராத்திரியி லகப்பட்ட காகத்தையெல்லாங் கொன்றுவிட்டு நாடோறும் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதனு லவ்விடத்தை விட்டு விடும்படி காக்கைகட்கு நேரிட்டதனுல் மேகவர்ணன் றன் மந்திரிகளை யழைத்து "நம் பகைவர் நாடோறு மிங்கிராமாறு வந்து காக்கைகளைக் கொல்லுகிறார்கள்; நமக்கோ விரவிற் கண் தெரிகிறதில்லை; மேலு மவர்களிருப்பிடமு மறியோம்; அறிந்தாலங்கேபோ யவர்களைக் கொல்லலாம்; பகைவரை யசட்டை பண்ணினுலது நோய்போற் பெருகிப் பொல்லாங்கு விளைக்கும்; ஆதலா லிப்போழ்து சந்திவிக்கிரகம், பேதம், கலகமென்னு மிவற்றுள் தக்க திதுவென்று சொல்லுவீர்கள்" என்று பணித்தான்.

இதைக்கேட்டு மந்திரிகள் "அரசன் கேட்பதற்கு முன்னே தானே பிரதானிக ளிதஞ்சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிடிற் கேட்ட பிறகாயினும் விரைவாய்ச் சொல்ல வேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமற் சும்மா விச்சகம் பேசுகிறவனை யரசனுக்குச் சத்துருவென்று நினைக்கவேண்டும்" என் றிவ்வாறு சொல்லிப் பின்பு மந்திரிகளைந்து மென்ன செய்வாமென் றென்றுக்கொன் றுலோசிக்கத் தொடங்கின.

அப்போ தவைகளி லுத்தம சீவி யென்ப தரசனை நோக்கி "மகாராஜாவே! வலியவர்களுடனே பகை பண்ண லாகாது. சமாதானமே தகுந்தது. பகைவர்களை வணங்கிக் காலம்பார்த்து மோசம் பண்ணுகிறவர்கள் சுகமடைகின் றார்கள். ஆற்றிற் றண்ணீர் நிரம்பிப் பெருகி வருகையில் வணங்கிய செடி, நாசமடையாமற் பின்பு முன்போ னிமிர்ந் திருக்கிறதே. நெருக்கமான காலத்திற் றுஷ்டர்களுடனே சமாதானம்பண்ணி யுயிரைக் காப்பாற்றினாற் பின்பெல்லாச் செல்வமுஞ் சம்பாதிக்கலாம். மேலுந் தனக்குப் பல பேர் பகைவர்க ளிருந்தா லவர்களி லொருவனோ டுறவுகொண் டெல்லாரையுங் கெடுக்கவேண்டும். நிலமு நட்பும் பொருளு மாகிய விவற்றினிருப்பைத் தன்னிடத்திலு மாற்றானிடத் திலு மிவ்வளவென் றாராய்ந்துகொண்டு கூடுமானாற் பின் பவனுடனெதிர்க்கவேண்டும். பலம் இல்லாவிடிற் கூர்ம விருத்தியை யநுசரித்துத், தனக்குப் பலமுள்ள காலத்திற் கிருஷ்ண சர்ப்பத்தின் வியாபாரத்தை யனுசரிக்க வேண் டும். கெலிப்புந் தோற்பு மொருவன் பங்கன்று; ஆதலான் மாற்றானுடைய வலியும் வலியின்மையும் பார்த் தெதுசெய் யத் தக்கதோ வது செய்யவேண்டும். "கொக் கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து" என்றபடி கொக்குப்போ லுறங்கியிருந்து சமயத்தி லதன்

குத்தைப்போ லிருக்கவென்று பெரியோருஞ் சொல்லி யிருக்கிறார்களே" என்று கூறியது.

இப்படி யதன் வாக்கியத்தைக்கேட் டிராசன் இரண் டாம் பிரதானியைப் பார்த்து "உன் கருத்தென்னசொல்" என, இரண்டாம் மந்திரி "அவன் சொன்னவற்றிற் சிறிதும் நன்மையில்லை; பெரியசங்கடம் நேரிட்டபோது பகைவரு டனே சந்திபண்ணலாகாது. நெருப்பினால் காய்ச்சின நீ ரந்த நெருப்பை யவியாதா? நம்மைக் கோட்டான்கள் வருத்துகின்றனவென் றவர்களோடு சந்திபண்ணினாற் கொல்லுவார்கள்; விஷமச்சுர மப்பியங்கனத்தால் வளர் கிறது போலும், நெய்யினா னெருப்பு விர்த்தியாகிறது போலும் பொல்லாங்கு சம்பவிக்கும். சத்துரு வலியவன் னா மெளியோ மென்பீரானா லதற்குச் சிந்தையில்லை. யானை பெரிதாயிருந்தாலு மதைச் சிங்கக்குட்டி கொல்லாநிற்கும்; ஆதலான் மனோ பலத்தோடு பகைவரைக் கொல்லவேண் டும். அரசனுடைய கொடுந் தண்டத்தைப்பார்த்து வைரிக ளியல்பாய்ப் பயமடைகிறார்கள். எங்கும் பெயர் பெற்றிருக் கிற பராக்கிரம சாலியாயு மெல்லாராலு மறியப்பட்டவனாயு மிருக்கிறவ னெவனோ வவனே பாக்கியவான். இல்லாவிடிற் றாயின் யௌவனத்தைக் கெடுத்துப் பயனென்ன? பராக் கிரமத்தா லுயிர்த்திருக்கிறவனே யுயிருள்ளவன்; மற்றவர் கள் பிணத்துக் கொப்பானவர்கள்" என்று பகர்ந்தது.

அது சொன்னவற்றையெல்லா மரசன் கேட்டு, மூன் றாம் பிரதானியைப் பார்த்து, "உன்கருத்தைச் சொல்வாய்" என, அது "அரசனே! கேள். பகைவன் றன்னினும் வலிய வனாயிருந்தா லவனோடு பொருத்தலாவது பொருதலாவ தொன்றுஞ் செய்யாமற் றன்னிடத்தைவிட்டு வேறிடத்திற்

போகவேண்டும். இதுவே நல்லது. இவ்வேளை சண்டை செய்ய லாகாதென்று வைரியின் பலத்தைப்பார்த் தெவன் றேசத்தைத் துறந்துபோகிருனே வவன் பாண்டவர்களைப் போற் சுகமடைகிறுன். இதைவிட் டெவன் செருக்குடனே யுத்தஞ் செய்கிறுனே வவன்குல முதலறக் கெடுகிறுன்'' என்று சொல்லியது.

இதைக்கேட் டரசன் நாலாமந்திரியைக் கேட்க நாலா மந்திரி "தன் னிடம்விட்டுப் பெயர்தல் தகுதியாகக் காண வில்லை. முதலை தன்னிடத்திலிருந்துதான் மலையொத்தயானை யையு மிழுத்துக்கொண்டு போகிறது. அதுவே தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்ந்தாலதை நாய்களு மிழுத்துக்கொண்டு போ கின்றன. ஆகையாற் றன்னிடத்திலிருந்து நட்புள்ளவர்களை யுதவிக்காக வழைப்பித்துக்கொண்டு பகைவர்களைக் கெடுக்க வேண்டும். எவன் சத்துரு வருகிறு னென்று பயந்து தன் னிடம்விட்டுப் போகிறுனே வவன் மறுபடி யவ்விடத்திற்கு வருகிறதில்லை; பல்பிடுங்கின பாம்பும் மதமில்லாத யானையு மிடம்விட்டுப் பெயர்ந்த வரசு மெல்லாரானு லவமான மடை கின்றன. மேலுந் தன்னிடத்திலிருந்தா லொருவனே நூறு பெயருடன் யுத்தம் பண்ணுகிறுன். ஆதலாற் றுர்க்கத்தையு மதிலையு மேற்படுத்திக்கொண் டவற்றின் சார்பாற் பகைவ ருடனே யுத்தம் பண்ண வேண்டும். அதனுல் வெற்றி பெற்றுல் லட்சுமியைப் பெறலாம்; செத்தாற் சொர்க்கம் பெறலாம். ஆகையா லவ்விரண்டையுந் துறக்கலாகாது. நிலத்திற் சிக்கெனவூன்றிய வேரையுடையமரங் காற்றினுல் விழாது. அந்த மரமே தன்னிடத்தி லிராவிட்டால் வாயு வதைத் தள்ளுகிறது. ஆகையா லேதோன்று செய்யத் தக்கதோ வதையிங்கேயிருந்துகொண்டேசெய்யவேண்டும்'' எனப் புகன்றது.

அதன் கருத்தையறிந்து கொண்டு ஐந்தாமந்திரியை "உன்னபிப்பிராய மெப்படி?" என, அது "சுவாமி! என் ஆலோசனையு மிப்படியே யிருக்கிறது; சார்பை விட்டாற் சமர்த்தர்களும் பராக்கிரமக் குறைச்ச லடைகிறார்கள். ஆதலால் யாரையாவது முதவிக்குச் சேகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவு மிருப்பிடத்தி லிருந்தே சம்பாதிக்க வேண்டும். உறைவிடம் விட்டுப் பிரிந்தவனுக்கு யாவரும் வாய்ப்பேச்சினா லானாலுஞ் சகாயம்பண்ணார்கள். எப்போ தக்கினிக்குப் புல் சருகு முதலியவற்றின் சேர்க்கையாற் காட்டைக் கொளுத்த வலியுண்டாகிறதோ வப்போது வாயு மித்திரத்தனமா யுதவிபண்ணுகிறது. அந்த நெருப்போ விளக்கு வடிவா யந்தரமா நிற்கும்போது காற்றே யதை யவிக்கிறது. மேலும் வலியவர்களுடைய சார்பிருந்தாலெல லோருக்கும் பெருமை யுண்டாகிறது. தாமரையிலையைச் சார்ந்த நீர்த்துளி முத்தினொளியை யடைகிறது. சார்பில் லாமல் யாதொரு காரியமு மாகிறதில்லை. ஆகையான் மற் றொருவனை யனுசரிக்க வேண்டும். இதுவே யென் கருத்து" என்று வணங்கியது.

பிறகு மேகவர்ண ராஜன் பிதாவின் மந்திரியாகிய சிரஞ்சீவியைப் பார்த்துக் கும்பிட்டு, "உம்முடைய சந்நிதியி லெல்லோரையுங்கேட் டவர்கள் சொன்ன வுத்தரங்களையு மும்மைக் கேட்பித்தேன். இவற்றி லெதுதக்கதோ வதை நீர் சொல்லும்" என, இப்படி ராஜா சொன்னதைக் கேட் டுக் கிழமந்திரி, எல்லோரு நூற்சார்பாலேயே சொன்ன மையால் யோக்கியமாகவே யிருக்கின்றன. சத்துரு பல வானா யிருந்தாலு மவனுக்கு விசுவாசங் காண்பித் தவனைக் கெடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் றூர்க்க முதலியவற்றி

லிருந்து தனக்குஞ் சத்துருவுக்கு மிருக்கிற பலா பலன்களை யறிந் தெதுசெய்வதோ வது செய்யவேண்டும். இதுவிகிதம். மாதர்கள், முகநட்புள்ளவர்கள், பகைவர்கள், சூதாடு கிறவர்க ளிடங்களிலே மெய் முன்னுக்கு வராது. தெய்வம், குரு விவர்களிடத்தின் மெய்யாகவே நடக்கவேண்டும்'' என்றது.

இப்படிப் பெரிய மந்திரியின் வசனங்களைக் கேட்டு மேகவர்ணன் "பிறனுடைய புரைசல்களை யெப்படியறிய லாம்?'' என, சிரஞ்சீவி "மறைந்த பொருள்களைப் பிரா மணர்கள் வேதத்தினாலேயும், பசு வாசனையினாலேயும், அர சன் வேவுகாரரை யனுப்பியும், மற்றவர்க டங்கள் கண்க ளாலு மிப்படிப் பலவிதமாயறிகிறார்கள்'' எனக்கேட்டு, மேக வர்ணன் "நல்ல திந்தப்பிராணிக ளேன் பலபல விதமாய்ச் சொன்னார்கள்?'' என, சிரஞ்சீவி "நாரதர் தருமராஜனுக் குச் சொன்னதைக் கேள், அரசன் றனக் குபயோகமான வற்றைக் குறித்தொருநாழிகை விசாரியாவிட்டா லுடனே கெடுதிவரும். உடையவன் கண்ணோடாப் பயி ரழியாதா? ஆதலான் மந்திரிமுதலானவர்களுடைய சமாசாரங்களைக் கணந்தோறுந் தெரிந்துகொண் டெப்போதுந் தானெச் சரிக்கையா யிருக்கவேண்டும்'' எனக் கேட்டு, மேக வர்ணன் "காகங்களுக்குங் கோட்டான்களுக்கும் வைர மெப்படிவந்தது சொல்லும்'' என, காலங்கண்ட கிழமந்திரி சொல்லத் தொடங்கிற்று:—

2. காக்கை, கூகைகளின் பகைமை.

"ஒருநாண் மயின் முதலாகிய பறவைகளெல்லாங் கூடி யிருந்து நமக்கெல்லாங் கருட னரசனாயிருந்தும், நம்மைக் கொல்லுகிற வேடர்களினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றும

லிதாகிதமுந் தெரியாம லிருக்கிறான். இத்தன்மையுடைய விறைவனிருந்து பயனென்ன? நமக் கரசனே வேண்டா மென்போ மானால் மீகாமனில்லாமற் கப்பல் கரைகாணா ததுபோல், அரசனில்லாவிட்டா னிலைகெட்டுப்போவோ மாகையா லெல்லாப்பறவைகட்கு மரசனாகக் கோட்டானை நியமிக்கவேண்டுமென நிச்சயித்து, இராச பட்டாபிஷேகத் துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரித்துப் பின்பு பல வாத்தியங்களை முழக்கிக்கோட்டானைச் சிங்காதனத்தின்மே லுட்காருவிக்க வேண்டுமென்றிருந்தது.

அச்சமயம் ஒருகாகம் வந்தவற்றைப் பார்த்து, "இதென்ன காரிய மிதென்ன காரியம்?" என, அப்போ தெல்லாப் பறவைகளும் "பறவைகளில் வஞ்சகமுள்ள காகமும், மனிதரில் நாவிதனும், விலங்குகளில் நரியும் மாதர்களில் பணிப்பெண்ணும் சதுரர்களா யிருக்கிறார் கள்" ஆதலா லிச்செய்தியை யிதற்குச்சொல்லி யித னுடன் பாடும் பெறவேண்டு மென்று தீர்மானித் ததைப் பார்த்து "எங்களுக் கரசனில்லாமையா லிக்கூகையை யரசனாக்கிக் கொள்ளுகிறோம்; இதற்கு நீயு முடன்படு என்றன.

இதைக்கேட் டக்காகங் குலுங்க நகைத்துச் சிரக் கம்பனம் பண்ணி "ஓ! ஓ! இது முழுதுங் கெட்டகாரியம்; அழகும் வல்லமையு முண்டாகிய மயின் முதலாகிய வநே கம் பறவைகளிருக்கையி லிந்தப் பகற்குருடாகிய குரூபி யர சுக்குத் தக்கவனா? குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொள்ளலாமா? தோலோதோ லிதற்கு நா னுடன்படேன். கருடராச னிருக்கையில் மிகவும் பயங்கர சுபாவமும் வலி யின்மையுமுள்ள விக் கூகையை யரசனாக்கி யுங்கட்குப் பல னென்னை? ஒருவன் சுவாமியாயிருக்க வேறொருவன் குண

சாலியா யகப்பட்டாலு மவ னுபபோகியாகான். பராக்கிரம முங் குணமுமுள்ள வரச னுலகத்தி லொருவனே போதும். பலபெயரரசர்களானுல் மனிதர்கள் துன்ப மடைகிருர்கள். கருடன்பெயரினுலேயே யெல்லாவரங்களும் பெற்று மனிதர்க ணம்மிடத்தின் மதிப்புடன் இருக்கிருர்கள். வலியவர்களுடைய பெயரினுலே யெளியவர்களுக்குக் காரியமாகின்றது. முன்னெருமுயல் சந்திரவிம்பத்தைக் காட்டிச் சுகமடைந்ததை யறியீர்களா ?'' என, அதைக்கேட்ட பறவைகள் "முயல் எப்படிச் சுகமடைந்தது ? அண்ணே சொல்ல வேண்டும்'' என, காகஞ் சொல்லலுற்றது:—

20 சதுரதந்தனே ஏய்த்த முயலின் கதை.

"ஒரு காட்டில் சதுரதந்தனென்னு மரசயானை பல யானைகளோடு கூடிக்கொண் டிருக்கும்போ தங்கே மழைபெய்யாமையால் ஆறு, ஏரி, குளம், குட்டை, கசங்க ளெல்லாம் வற்றிப்போக, அப்போ தியானைகளெல்லாந் தாகித்துச் சதுர தந்தனைப்பார்த்து, "சுவாமீ ! நாங்களெல்லாந் தாகத்தின் பொருட்டுச் செத்தாற்போலானேம். சிலர் தண்ணீர்க்காகச் செத்தார்க ளாகையான் மிகவுந் தண்ணீருள்ள விடந்தேடிப் போயிருப்போமானு லெல்லாருஞ் சுகமடைவோம்'' என்று வேண்டின. இவற்றின் பேச்சைக் கேட்டுத் தன்மனதில் யோசித்திதற் கைந்து நாளைப் பயண தூரத்தி லொரு பெரியமடு பாதாளகங்கையினு னிறைந்திருக்கிறது. அங்கே போனு லெல்லோர்க்கு மிகவுந் தண்ணீர் கிடைக்குமென் றிப்படி யுறுதிசெய்துகொண் டப்படியே யங்கே போய்த் தெளிந்த நீரைக்கண் டந்திவரைக்குஞ் சலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்து கரையில் வந்திருந்தன.

அப்போ தங்கே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த வெகு முயல்கள் யானைகளின் காலின்கீ ழகப்பட் டிறந்தன; சிலச் சில முயல்களுக்குக் கால் கைக ளொடிந்தன; சிலவற்றிற்குக் குடல்க ளுறுங்கின; சிலசில வற்றிற்குக் குடல்கள் சரிந்தன; சிற் சில விரத்தத்தா னிறைந்தன. இப்படிப் பொல்லாங்கு நேரிட்டவுடனே சில முயல்க ளொன்றுகூடி யின்றைக் கியானைக்கூட்டம் வந்து நம்மை யழித்தது. இப்படியே தினமுமிருக்கும்; இங்கே வேறே தண்ணீரில்லை; இதனு னமக்கு மீளாச்சங்கடம் நேரிட்டது. யானை தொட்டாலும், பாம்பு மோந்தாலும், அரச னகைத்தாலும், துர்ச்சனன் மரியாதை பண்ணினலு முயிர்ச்சேதம் வரும். ஆனதா லிதற் கேதாவ துபாயம் யோசிக்க வேண்டும்" என்று தீர்மானித்தன.

அப்போது சில முயல்கள் "உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பூமியை விட்டு விடலா மென் றிருக்கிறதினு லிவ்விடத்தைவிட்டு விடவேண்டும்" என, இதைக்கேட்டு வேறுசில முயல்கள் நம்முடைய பெரியோர்கள் வாழ்ந்த விடத்தைவிட்டு வேறிடத்திற் போகாம லியானைக ளஞ்சத்தக்க தந்திர மெடுக்கவேண்டும். நஞ்சில்லாப்பாம்பும் பட மெடுத்தா லதற்கு நஞ்சில்லாதிருந்தும் "பயங்கரமா யிருக்கிற படத்தின் வடிவைப் பார்த்து மனிதர்கள் பயப்படுகிறார்கள்" என்றன. அதைக்கேட் டொருமுயல் "யானைகள் பயப்படும்படி யோருபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; விசயதந்த னென்னும் நம்முடைய சுவாமி சந்திரமண்டலத்தி லிருக்கிறான். அவன் றூதனுப்பினனென் றொருநிமித்தம்வைத் தொரு பொய்த் தூதனை யவர்களிடத்துக் கனுப்பினு னங்காரியமாகும்" என, இதைக்கேட்டவுடனே யெல்லா மப்படியே நிச்சயித்து, நெட்டைக்காதனைப் பார்த்து,

"நீ சாதுரியவான்; எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகிறவன்; ஆதலாற் றூதகாரியத்தி னிபுணனா யிருக்கிறாய்; மௌட்டிய மில்லாமையும், சோம்பாமையும், பொய்யாமையும், ஊகித் தறிதலுந் தூதலக்ஷணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாசஸ்தானமென்று நினைக்கிறோம். ஆகையா னீபோனா னம்முடைய காரியங் கைகூடும். மூடத்தூதனை யனுப்பினாற் காரியங் கெட்டுப்போம்" என்றுசொல்லி யதையனுப்பின.

அது போய் யானைகள் வரும் வழியிலோருயர்ந்த மேட்டி லுட்கார்ந்திருந்து யூதபதியைப் பார்த்துச் சொல்லு கின்றது. "அடா துஷ்டயானையே! வெட்கத்தைவிட் டிந்த மடுவில் பலவகைப்பட்ட விளையாட்டு விளையாடுகிறாய். ஆதலா லுனெல்லாரையு மடித்தெறிந்துவிடுவேன்" என, இதைக்கேட்டு யானை "உன் பேச்சைக் கேட்டு நான் மிகவு மாச்சரியப் படுகிறேன்; நீ யார்" என, முயல் "விஜயதந்த ராஜனுடைய தூதன்; அவன் கட்டளையை யுனக்குச் சொன் னேன்; அவன் சந்திர மண்டலத்தி லிருக்கிறபடியால் சந்திர னுன்னிடத்தி லனுப்பினான்" என, இதைக்கேட் டிவன் வலி யவனுடைய தூதனென் றெண்ணி யதைப்பார்த்துச் "சந்தி ரனுடைய கட்டளை யென்ன"என, அது "நீ யிங்கே வந்து நாண மில்லாமற் கிரீடைசெய்து வெகுமுயல்களைக் கொன் றாய். நா னொருதரம் பொறுத்தேன்; இப்போ துனக்குயிர்மே லாசையிருந்தால், மீண்டு மிங்கே வரவேண்டா மென் றிப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டளை இருக்கிறதை யுனக்கு நான் சொன்னேன். இப்போ திதற்குப் பிரதி யுத்தரஞ் சொன்னாற் சுவாமி திருவடிகட் கறிவிப்பேன்" என்றது.

யானை "அவனிடத்திற் கென்னை யழைத்துக் கொண்டுபோ; நானுன் னெசமானனுக்கு நமஸ்காரம்

பண்ணி வேறொரு குளத்திற்குப் போவேன்'' என்று தெரிவித்தது. இதைக்கேட்டு முயல் "நீ தனியா யென்னோடு கூடவா; உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கிறேன்'' என, பிற கிரண்டும் போகையி லோரேரியி னருகேபோய் முயல் யானையைப் பார்த்து, சந்திரனிந்தத் தண்ணீர்க்குள்ளே வந்திருக்கிறான், அவனை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பொட்டெனப்போ; இல்லாவிட்டா லவனுடைய சமாதிக்குப் பங்கம் வந்தா லவனுக்கு வெகுகோபம் வரும்'' என்றது. அப்போது யானை பயந்து சந்திரவிம்பத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அதுமுதற்கொண்டு முயல்களங்கே சுகமுற்றிருந்தன.

அப்படிப்பெரியோர்களை யடுத்திருந்தால் மலைபோல் வந்தவினை சூரியன்முன் பனிபோனீங்கும். கொல்லையிற் குற்றியை யடைந்தபுல் உழவ ருழுபடைக்குக் கெடுமோ? துஷ்டர்களுடைய கூட்டுறவு கணப்போ திருந்தாலுங் கெடுதிவரும். முன்னொரு முயலு மாந்தையுஞ் சண்டையிட்டுக் கூர்ம்பல்ல னருகே போனவுடனே யிரண்டையுமதுகொன்ற தறியீரோ? எனக் கேட்டுப் பறவைகள் காகத்தைப் பார்த்து "அதெப்படி?'' என, காகஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று:—

21 கூர்ம்பல்லன் உறவால் இறந்த ஆந்தை, முயலின் கதை.

''முற்காலத்தில் நான் குடியிருந்த முதுமரப்பொந்திலிருந்த கபிஞ்சல னென்னுங் குருவியு நானு மாலைக்காலத்திற் பலபல பேச்சுகள் பேசிக்கொண்டு சுகித்திருக்கையிலொருநாளவன் வேறோரு பக்ஷியோடு கூடப்போய் மீண்டு வராமையால் நானையோ வவன் வலையிற் பட்டானோ, யாராவது கொன்றார்களோ தெரிய

வில்லை; எப்போதும் வேறோரிடத்திற் றங்குகிறவ னல்லவே; என்றிப்படி விசனப்பட்டு வழிபார்த்துக்கொண் டிருக்கும் போது மூன்றுநா ளவன் பொந்திலொரு முயல்வந்து "நான் பலபலவிதமாய்த் தடுத்துச்சொல்லியுங் கேளாமன் முரட் டுத்தனமாய்க் குடிபுகுந்தது. எங்கேயோ சிலநாட் கபிஞ்ச லன் மனதின்படியே நெற்களைத் தின்றுகொண்டிருந்து பிறகு தன்னிடம் வந்து பார்க்கையிற் றன்வீட்டின் முயலி ருக்கக் கண் டதைப் பார்த்து, "அடா சசமே! உனக் கென் வீட்டிலிருக்கை நன்றன்று; பொட்டெனப் புறப்பட்டுப் போ" என்றது.

இதைக்கேட்டு முயல் "அடா பேதாய்! இதுன்வீடன் றென்வீடே; வீணுகப் பொய்சொல்லிப் பயனில்லாம னட்பை யேனிழக்கிறாய்? வாவி, கிணறு, குளம், கோயில், சத்திர மிவற்றின் சொந்த மவற்றை விட்டு நீங்கினபிற கந் நீங்கின வனிடத்திலிரா; மற்று மொருவன் வீட்டைப் பிற னொருவன் பத்தாண்டளவு மியாவருமறிய வநுபவித்தா லவ்வீ டவனதே; இந்த விஷயத்திற் சாக்ஷியு மெழுத்தும் பிரமாணமாகா. இந்நியாய மனிதர்களிடத்தி லிருக்கிறது. பறவைகளிலெது வலிதோ வது கைக்கொள்ளு மென்றிப் படித் தர்மநியாய மிருக்கிறதினால் வீடெனதே" என்றது. ஆந்தை "நீ தர்மசாஸ்திரத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்ற மையா னீயுநானுஞ் சாஸ்திரிகளிடத்திற்போ யிதைக்குறித் துக் கேட் டவர்க ளியாரை யிருக்கலா மென்கிறார்களோ வவர்களிருக்க வுடன்படுவோம்" என்று சொல்லி நிச்சயித் திருவரும் விவாதம் பண்ணிக்கொண்டு போகையில், இவ் வழக் கெப்படி யாகிறதோ பார்க்கலாமென்று நானுமவர்க ளைத் தொடர்ந்துபோனேன்.

அங்கே கூர்ம்பல்லனென்னும் பூனை யிவர்கள் பேச்சைக்கேட் டிவர்கள் வழக்குத்தீர்ப்புக்குப் போகிறார்கள்; இவர்களை மோசம் பண்ணவேண்டுமென்று நிச்சயித்தந்த வழியி லாற்றங்கரையிற் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சூரியனைப் பார்க்கிறதுபோ லபிநயித்துக்கொண்டு "ஆ ஆ விந்த நிசார மான சமுசாரத்திலுண்டாகிற வின்பங் கணத்தி லழிந்து கனாப்போற் பொய்யாகிறதினாற் றருமத்தைவிட வேறேகதி யில்லை. அறத்தை விட்டெவன் நாள்களைக் கழிக்கிறானோ வவன் மரப்பாவையையொத்தவன். அவனை மூச்சுவிட்டுக் கொண் டிருக்கையிற்றானே பிணமென் றெண்ணவேண்டும். எப்படித் தயிரிற் சாரம் நெய்யோ? எள்ளில் விசேஷ மெண்ணெயோ? வப்படிப் பிழைத் திருக்கிறதிற் சாரந் தருமமாம். இதைத் துறந்து மிகவுஞ் சோற்றைத் தின்றுகொண் டே காலங்கழிக்கிறவர்கள் நிலச்சுமையா யிருக்கிறார்களென்று துக்கப்படுகிறேன். ஓ சனங்களே! தருமம் பல பல விடையூறுகளோடுங் கூடிக்கொண் டிருக்கிற தாகையாற் சுருக்கமாய்ச் சிறிது தருமஞ் சொல்லுகிறேன். பிறர்க் குதவிசெய்வதற்கொத்த புண்ணியமும், பிறரை வருத்துவதையொத்த பாவமு மில்லை. மேலுந் தனக்குத் துன்பந் தருவது பிறனுக்குந் தருமென் றிப்படித் தர்மரகசியங்களைக் கேட் டுள்ளத்தில் வைக்கவேண்டும்" என்று, உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தது.

இப்படி யதன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு முயல் "கபிஞ்சலா! தருமஞ் சொல்லுகிறவ னாற்றங்கரையி லுட்கார்ந் திருக்கிறான். அவனைக்கேட்போம்" என்றழைத்தது. கபிஞ்சல னிவ னமக்கியல்பான பகையாளி யாதலாற் றூரத்தி லிருந்தே சொல்லவேண்டுமென்று நிருணயித் தவனைப் பார்த்து ஓ தபோநிதியே! நீ யறமுணர்ந்தவ னாகையா

லெங்க ளிருவருடைய வழக்கைக் கேட்டுத் தருமநூற்படி நியாயஞ் சொல்லிப் பொய்சொல்லுகிறவனைக் கொல்ல வேண்டும்'' என, இவ்வார்த்தையைக்கேட்டுப் பூனை காதின் மேற் கையைவைத்து "இப்படிப்பட்ட பேச்சை மறுபடி சொல்லாதீர்கள். நரகத்திற்குக் காரணமாகிய விதை விட்டு நா னறத்தை யநுசரித்துக்கொண் டிருக்கிறேன். மேலுங் கொலைசெய்கிற புலி முதலானவற்றைக் கொல்லு கிறவர்களும் நரகத்திற்குப் போகிறார்களென்று சாதுக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் மற்றவர்களுக்குக் கொலையினா னரகம் வருமென்பதி லாச்சரியமென்ன ? யாககருமத்திற் பசுவைக்கொல்லுகிறவர்கள் வேதத்திலுள்ள பொருளை யறி யாதவர்கள் ; அந்த விஷயத்தி லேழுவருடத்தி னெல்லைக் கொண்டுவந் தோமம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி யிருக்கிறது. பசுக்களைக் கொன்று மரங்களை வெட்டி ஓமம் பண்ணிச் சுவர்க்கங் கிடைக்கிறதானால் நரகத்துக் கேன் போகிறார்கள்? ஆதலா லிவையெல்லாம் வஞ்சகர்களுடைய காரியமென் றறிந்திருக்கின்றமையா லுங்களைக் கொல்லவும் கொல்லேன்; தின்னவும் தின்னேன்; உங்களுக்கு வழக்கு மாத்திரந் தீர்ப்பேன் ; நான் கிழவனானபடியினாலெனக்குத் தூரத்துச்சொற்கேளாது; நீங்கள் கிட்டவந் தொருவர்க் கொருவரிருக்கின்ற வழக்கென்னவோ வதைச்சொன்னாற் கேட்டு, இம்மைக்கு நலந்தருவதாகிய நடுநிலைமையாய்த் தீர்ப்புச் சொல்லுவேன்; ஆசையினாலாயினும் கோபத்தா லாயினு மநியாயத் தீர்ப்புச் சொல்லுகிறவ னரகத்திற் போவா னாதலா னீங்க ளென்காதி னருகேவந் துங்கள் வழக்கைத் தெரிவியுங்கள்'' என, அவை யிப்பசப்பு வார்த்தையினா லதினிடத்தி னம்பிக்கைவைத்துக் கிட்டவர, அவற்றையதன் கைகளினா லொருமிக்கச்சேர்த்துப் பிடித்து

வழக்கற விரண்டையுந் தின்றது. ஆதலாற் றீயோரைச் சேர்ந்தா லிப்படிக்கொத்தீங்கு நேரிடுமென் றறிந்து செய்யத்தக்க தெதுவோ வதைச் செய்யவேண்டும்'' என்றது.

அப்படிக் காகஞ் சொன்னதைப் பறவைகளெல்லாங் கேட்டு, இவன் சொன்னது நன்றென்றெண்ணி யிப்பொழுது சேகரித்த பொருட்களையெல்லா மிப்படியேவைத்து மற்றொருவனை யரசனுக்குவதைக் குறித்து, மீண்டு மெல்லாங் கூடுவோமென் றுறுதிசெய்துகொண் டெல்லாருந் தம்மிடத்திற்குப் போயினார்கள். அப்போது சிங்காதனத்தினருகே மனையாளோடு கூட வுட்கார்ந்திருந்த கோட்டான் றன்பெட்டையைப்பார்த்து, "பெண்ணே! மங்கள ஸ்நானமாகியு மிப்போ திராச்சியாபிஷேக மேன் பண்ணும லிருக்கிறார்கள்?'' என, வினவியது. பேடு "உன்னிராச்சியாபிஷேகத்துக்குக் காகமிடையூறுசெய்தபடியாற் பறவைகளெல்லாந் தங்கள் வீட்டுக்குப்போயின; காகமாத்திர மிருக்கிறது'' என விளக்கியது. இதன் வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோட்டான், காகத்தை நோக்கி, "அடா துஷ்டா! நானுனக்கென்னசெய்தேனென் றென்காரியத்தைக் கெடுத்தாய்? இதனு லின்றுமுத லுன் குலத்துக்கு மென்குலத்துக்குந் தீராப்பகை யிருக்கட்டும்; வாளினால்வெட்டினாலும், பாணத்தினாலெய்தாலு மக்காய மாறிக் குணப்படும்; சொல்லின் காய மப்படி மாறாதென்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பெட்டையோடுகூடத் தன்னிடத்துக்குப் போயிற்று.

பின்ன ரக்காக மனதிற் றிகிற்பட்டு நுணலை தன் வாயாற்கெடுமென்பதுபோ லிந்தப்பேச்சைச்சொல்லி நான் வீண்பகை சம்பாதித்தேன். சமர்த்தனு யிருக்கிறவன் சபையிற் பிறரை நிந்திக்கலாகாது. மேலு மியாதொன்று

செய்யவேண்டுமோ அதை மனங்கலந்த நட்டோரையுசாவிச் செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்யாமலிப்போது சங்கடத்திலகப்பட்டேனென் றிப்படிப் பச்சாதாபப்பட் டதுவுந் தன்வீட்டிற்குப்போயிற்று. அது முதற்கொண்டு கோட்டானுக்கும் நமக்கும் பகை தலைமுறை தலைமுறையாக விடாமற் றொடர்ந்து வருகிறது" என்று தெரிவித்தது.

3. சிரஞ்சீவியின் வஞ்சனை.

இப்படிக் கிழமந்திரியின் மொழியைக்கேட்டு மேகவர்ணராஜன்மறுபடியு மதைப் பார்த்து, ஐயா! இப்போதென்னசெய்யலாம்?" என, அவன், பார்ப்பானிடத்திலிருந்தாட்டைச்சில வஞ்சர்களெப்படிவஞ்சித்துக்கொண்டு போனர்களோ வப்படிநான் கோட்டான்க ளிடத்திற்குப் போயவர்களை வஞ்சனைபண்ணிக் கொல்லுகிறேன்" என, அதைக்கேட்டிராஜன் "அவர்களாட்டை எப்படிக்கொண்டு போனர்கள் சொல்லும்" என, மந்திரி சொல்லுகிறான்:—

22 பார்ப்பான் ஆட்டைப் பறித்த, வஞ்சர்களின் கதை.

"ஒரு தேசத்திலேமித்திரசர்மா வென்னும் பிராமணன் மாசி மாதத்தில் யாகஞ் செய்யவேண்டிப் பசு சம்பாதிப்பதற்காக வேறேரூர்க்குப்போயொருவனைப் பசு ஒன்று கேட்க, அவ னிவ னற்காரியத்தைக் குறித்துக் கேட்கின்றானென் றதற் குடன்பட்டு நேர்த்தியான வொரு பெரிய வாடு கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு வருகையில், அவ்வாடிங்கு மங்கு மோடத் தொடங்கினதினலதைத் தோளின்மேற் போட்டுக் கொண்டு நடந்தான். அதைச்சில வஞ்சனைக்காரர்கள் தூரத்திலிருந்து பார்த்துப்

பார்ப்பானை வஞ்சித் தவ்வாட்டைக் கவர்வோமானுனமெல்லோரும் பசிதீர்த்துக் கொள்ளலாமென் றுலோசித்தார்கள்.

அவர்களிலொரு தூர்த்தன் வந்து, "ஓ நித்தியாக்கினி வளர்க்கின்ற பிராமணு! நீ சீலனுயிருந் திப்பழிப்பான காரியத்தை யேன் பண்ணுகிருய்? மிகவு மீனமுள்ள நாயைத் தோண்மே லெப்படிக் கொண்டுவருகிருய்? நாய், கோழி, சண்டாளன், கழுதை ஆகிய விவைகளைத் தொடலாகாதென்று சாஸ்திர மிருக்கிறதே" என்று சொல்லக்கேட்டுப் பிராமணன் கோபித்துக்கொண்டு "நீயாகப்பசுவை நாயென்றெப்படிச் சொல்லுகிருய்? உன் கண்பொட்டையா என்ன?" என, தூர்த்தன் "பிராமணு! கோபித்துக் கொள்ளாதே; சுகமாய்ப்போ" என, பிறகு பிராமணன் சிலதூரம் நடந்தான்.

மறுபடி யிரண்டாந் தூர்த்தன் வந்து, ஓ அந்தணு! இக்கன்றின்மே லுனக் கென்னபக்ஷ மிருந்தாலுஞ் செத்த பிற கதைத் தோண்மே லெடுத்துக்கொண்டு போதல் சரியன்று. செத்த மிருகங்களைத் தொட்டால் சாந்திராயண அனுஷ்டானமும், பஞ்சகவ்விய பானமு மல்லாம லந்தத் தீட்டுப் போகாது. இப்படிப்பட்ட நிஷித்தத்தைத் தோண்மேலேன் சுமந்து போகவேண்டும்?" என, அப்போது அப் பிராமணன் முன் சொன்னபடியே சொல்லி விட்டுப் போகத் தொடங்கினுன்.

உடனே மூன்ருங் கபடி யெதிரிட்டு, "ஓ ஐயனே! கழுதையைத் தீண்டுகிறவனுக்குச் சசேலஸ்நானஞ் சொல்லியிருக்க நீ யதை யெப்படிக் கொண்டுபோகத் துணிந்தாய்?" என, அந்தணனிந்த வாட்டைக்குறித்து மனிதர்கள் பலவிதமாகத் தர்க்கிக்கிறபடியா லிதுயாதோ வொரு ராக்ஷசனுயிருக்கு மென்றெண்ணி அதைப் பூமியில் விட்டுத் தன்

வீட்டுக்குப் போனுன். பின் அவ்வஞ்சகர்களதைப் பிடித்து கொன்று தின்ருர்கள்.

ஆகையானுன் சத்துருவை வஞ்சித் துன்கருமத்தைத் முடிப்பேன். நானென்ன வுபாயஞ் சொல்லுகிறேனே வப்படியே செய். நீ சத்துரு பக்ஷத்தி லிருக்கிருயென் றென்னை நிந்தித்து வேறென்றி னிரத்தத்தை யென்மேலெல்லாம் பூசி யாலமரத்தின் கீழே யெறிந்துவிட்டு, நீ கூட்டங்களோடு கூட மலையின்மேற் போயிருந்தால் கோட்டான்க டங்கள் பகைவர்களுக்கிவன் விரோதியா யிருக்கிருனென் றெண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். பிறகு நானவர்கட்கு நம்பிக்கை வருவித்துத் துர்க்கமுதலானவற்றி னுளவறிந்து சத்துரு நாசம் பண்ணுவேன். அதுவரைக்கும் நீ யங்கே யிரு, இவ்வாலோசனை நான் முன்னமேசெய் திப்போதுனக்குச் சொன்னேன்'' என்றது.

இப்படி யதனுள்ளுரையைக் கேட்டு மேகவர்ணன் "அத்தியந்தம் பிரியமான பிராணனை நீ துரும்பு போல் நினைத்தாய்'' என, பிரதானி "ராசகாரியத்துக்காக சேவகர்களிப்படியே செய்யவேண்டும். இடர்வருங்காலத்திற் சேவகர்க ளுதவுவார்களென் றரசர்கள் அபிமானத்தினு லவர்களைப் பரிபாலிக்கிருர்கள். அப்படி யுதவாவிட்டாற் பரிபாலனத்துக்குப் பயனென்னே?'' என்று இப்படிச்சொல்லிப் போய்க் கலகத்துக் காரம்பித்தது. இந்தரகசிய மிரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாது. அதனுல் மற்றைப் பறவைகளதைக் கொல்லத் தீர்மானிக்க, அப்போது மேகவர்ணன் "நீங்கள் அவனைத் தண்டிக்க வேண்டாம்; இவன் பகையாளிக்கு நன்மை பண்ணுகிற துஷ்டனுகையா லிவனை நானே சிக்ஷித்துக் கோபமாறுவேன்'' என்றுசொல்லி யெழும்பி

யெழும்பி மூக்கு முனையா லதைப் பொய்யாகக் குத்திச் சங்கேதப்படி யாலமரத்தின்கீழெறிந்து, கூட்டத்தோடுகூட வேறிடத்திற்குச் சென்றது.

4. சிரஞ்சீவியின் அடைக்கலம்

பிறகு பொழுது போனவுடனே ராஜகோட்டா னவ் விடத்திற்கு வந்து மரத்தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டுக் கொண்டு காகங்களைப் பார்க்கும்போது யாதொன்று மங்கே யில்லாமையாற் றன் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் காகங்க ளெவ்வழியாய்ப் போயின? அவ்வழியுங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தா லிப்போதே யவர்களைக் கொல்லுவோம். பகைவர்க டுர்க்கமுதலியவற்றைச் சேர்வதற்கு முன்பு தான் அவர்களை வெல்லலாம்; பின்பு வெல்லல்கூடாது" என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில் சிரஞ்சீவி மெல்லெனக் கத்தினன்.

அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் வெகு கோட்டான்கள் போயதைக்கொல்லத் தொடங்கும்போது, சிரஞ்சீவி "நான் மேகவர்ணன் மந்திரி; என் பெயர் சிரஞ்சீவி; அக்கொடிய வனெனக் கிப்படிப்பட்ட வவஸ்தை வரப்பண்ணினன். ஆகையா லுங்களரசனைச் சரணமாக வடைகிறேன்" என்றது. இதைக்கேட்டுச் சேவகர்க ளுருமர்த்தனனுக்குச் சொல்ல, அவனதைக்கேட் டாச்சரியமா யதனருகேபோய், "ஓ சிரஞ்சீவி! உனக்கிந்த ஸ்திதி யேனேரிட்டது?" என, சிரஞ்சீவி கைகூப்பிக்கொண்டு "முன்ன ணீர் காகங்களை யடித்தீ ரென்று கோபமா யந்தக் கொடிய மேகவர்ண னும்முடனே போர்செய்ய வாயத்தப்பட, அப்போது நான், ராசனே! இது வுனக்குத் தக்கதன்று: வலியவனு டனே வெளியவன் போர்செய்தால் விளக்கை யவிக்க விட்டில் போய் விழுகிறாப்போல் கெடுதி யுண்டாக்கும்;

ஆதலா லவருடனே சமாதானம்பேசி யவர்கள்கேட்பதைக் கொடுத்துப் புத்தியானவ னுயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; பணமெப்போது மீட்டிக்கொள்ளலாம்; உயிரிழந்தாற் பெறக்கூடாது; என் றிப்படிச்சொல்ல, என்னை, நீ பகைவர் பக்கமாய்ப் பேசுகிறு யென்று வைதிந்த வுபத்திரவம் பண்ணினன். இப்போதெனக் கும்முடைய திருவடிகளே துணை; எனக் கிந்தக் காயங் குணப்பட்டாற் காகங்கள் முழுதையுங்கொன் றுமக்குக் கீழ்ப்பட் டிருப்பேன்" என்று வணங்கியது.

5. உருமர்த்தனன் மந்திராலோசனை.

இப்படி யது சொல்லக்கேட் டுலூகராசன், குருதிக் கண்ணன், கொடுங்கண்ணன், கொள்ளிக்கண்ணன், குரூரநாசன், பிரகாரநாசன் என்னுந் தன்னுடைய வைந்து மந்திரிகளையும் பார்த்து "சத்துரு மந்திரியாகிய விவ னமக்குக் கைவசமானன்; இவனை யென்ன செய்யலாம்?" என, அப்போது, குருதிக்கண்ண னிவ னவனுக்கு முதன் மந்திரி, காலவிசேஷத்தா லவனுக் கிவன் பிரதிகூலமாய்த் தோற்றப்பட்டான். அவ னொரு நாளு மிவன் வார்த்தைக்கு வேருக நடக்கிறவ னல்லன்; ஆதலா லிவனைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண் டிவன் கையாலே சத்துருவோடு சந்தி செய்யவேண்டு மிதுவே தக்கது. சாம முதலாக நான் குபாயத்திற் றண்டங் கடைப்பட்டது. ஆகையாலே யந்தப் பிரயோகங் கடைசியிற் பண்ண வேண்டும். சாமத்தினுற் செய்கிற காரிய மெப்போதுங் கெடுகிறதில்லை. ஆகையா லவர்களிடத்திற் றண்டத்தை யாலோசிக்க லாகாது; சருக்கரையைத் தின்று பித்தம்போமானுற் கைப்பானமருந்தை யேன் தின்ன வேண்டும்? ஆதலாற் சாமோ பாயமே யென் சம்மதம், இதுவே நல்லது" என்றுன்.

இதைக்கேட்ட வுருமர்த்தன னிரண்டா மமைச்சனைப் பார்த்து, "உன்னுள்ளுறை யேது? அதைச் சொல்" என, கொடுங்கண்ணன் "வேந்தனே! இக்காகங்க ணமக் கியல்பான வைரிகள், ஆகையா லிவர்கள் சமாதானந் தக்கதன்று; தண்டமே தகுந்தது. வெல்லக்கூடாத பகைவர்க ளிருந்தா லவர்கட்கு விரோதமாகிய தாயாதிகளை வருத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் பணங் கொடுத்தாவது, பொய்ப்பத்திரம் பிறப்பித்தாவ தவர்களொருவர்க் கொருவர் பகையெழுப்ப வேண்டும். நடுவிற் புரைச லுண்டானல் முத்தும் பந்தனைப் படுகிறது. ஆதலா லிதைக்குறித் தென் சொல்லைக் கேட்டுச் சுவீய பக்ஷத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டு பரபக்ஷத்தைப் பேதிக்க வேண்டும்; இக்காகம் வைரியாயினுங் கொல்வது நன்றன்று. ஒருவேளை பகைவனும் நன்மை சொல்லுகிறான். ஒருதிருட ஞெருவனைப் பிழைப்பித்ததும், ஒரு ராட்சத னிரண்டு பசுக்களைப் பிழைப்பித்தது மறியீரோ?" என, அரச னதைக்கேட்டு "அதெப்படி." என, கொடுங்கண்ணன் சொல்லத் தொடங்கிற்று.

23 இராக்ஷதன் திருடன் இவர்களால் பிழைத்த பார்ப்பான்-பசுக்கள் கதை.

"ஒரு நகரத்தி லிருக்கிற வேழைப்பார்ப்பான் றனக் கொருவன் கொடுத்த பசுவின்கன் றிரண்டையும் புன் முதலானவைகள் போட்டு மிகவும் பெருத்துக்கொழுக்க வளர்த்தான். அக்கடாரிகளைப் பார்த் தவற்றைக் கொண்டுபோக வொரு திருடன் றும்பெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வரும் வழியில், கோரப் பல்லும் நீண்டமூக்குஞ் செம்பட்ட மயிருஞ் சிவந்தகண்ணுங் கறுத்த வுடம்புமாக விருக்கிற வொரு ராக்ஷ

தன்னைக் கண்டு பயந் தவனைப்பார்த்து "நீ யார் ?" என, அவன் "நான் சத்தியவசனனென்னும் ராக்ஷதன்; நீ யார் சொல்" என, இவன் "நான்றிருடன்; ஒரு வறிய பிராமணன் வைத்துக்கொண் டிருக்கிற பசுக்களைத் திருடப் போகிறேன்" என, ராக்ஷதன் "மித்திரா! அவ் வந்தணன் பரிசுத்த னுகையா னுனு மவனைத் தின்பேன்; பின் பிருவர் காரியமு மாகும்" என, இப்படிப் பேசிக்கொண் டிருவரு மங்கே போனுர்கள்.

அந்தணன் றூங்கிக்கொண் டிருந்தமையா லவனைத் தின்ன விராக்கதன்போக, அவனைப் பார்த்துச் சோரன், "மித்திரா! நான் பசு விரண்டையுங் களவு செய்தபிறகு நீ யவனைத் தின்" என்றுன். ராக்ஷதன், "சிநேகிதனே! பசுக்கூச்சலால் பார்ப்பான் விழித்துக்கொண்டா னம் முடைய காரியமெல்லாங் கெட்டுப்போம்; ஆதலா னுன் முன்னே யவனைப் புசிக்கிறேன்: பின்னர் நீ யச்சமில்லாமற் கோக்களைக் கொண்டுபோ" என்றுன். கள்ளன் "நீ யவனைத் தின்னத் தொடங்கு மரவத்தால் வேறொருவன் வந்தா லவனென்னைக் கொண்டுபோக வொட்டான். ஆதலால் பசுக்களிரண்டையுங் கொண்டுபோன பின்பு நீ யவனைத் தின்" என் றிப்படி யிருவர்க்கும் வாதம் நடக்கையி லவ்வேதியன் விழித்துக் கொண்டான். அப்போது கள்ளன், "ஒபிராமணு! இவ்வரக்க னுன்னைத் தின்பேனென்கிறுன்" என, அதைக் கேட் டிராக்கதன் "இக்கள்வ னுன் மாடுகளைக் களவாட வந்தான்" என, இப்படி யிருவர் பேச்சையுங் கேட்டுப் பார்ப்பான் நடுங்கி இஷ்டதேவதையின் தியானத்தாலிராக்ஷதனி னின்றுந் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு கையிற் றடியெடுத்து வந்து கள்வனை யடித்துத் துரத்தினுன் ஆதலான் மாற்றுனு மொருகா லிதஞ் சொல்லுகிறுன்" என்றுன்.

இப்படி யவனுள்ளத்தை யறிந் துருமர்த்தனன் கொள்ளிக் கண்ணனைப் பார்த்து "உன் மனதைச் சொல்வாய்" என, அவன் "மகாராஜனே! சாமமும் பேதமு மெனக் குடம்பா டல்ல; சமாதானத்தாற் பகைவனுக்குச் செருக் குண்டாகும். மற்று முமது பேதத்தை யவனறிந்தா லொருவேளை மோசமுஞ் செய்வான். ஆதலால் விவேகி கொடையால் பகைவனை வசம்பண்ணி யதை மேன்மேலும் பெருகச் செய்தால், பின் பவன் றனக்குத்தானே கைவச மாவான். மேலு மிவர்களோடு வருத்தமாய் நம்மிடத்தில் வந்தமையால் விரோதிகளிடத்தி லிருக்கிற குறைச்சல்களை யறிவித்து நமக்குச் சந்தோஷம் வருவிப்பான்; அதுபற்றி யிவனைப் பாதுகாக்கவேண்டும். இங்ஙனஞ் செய்தா லொருவர்க் கொருவ ரின்சொற்களால் காலப்போக்குஞ் சம்பவிக்கும். மேலு நம்முடைய மர்மங்களையும் வெளிவிடான். இங்ஙனமன்றி யொருவர்க்கொருவ ரிரகசியங்களை வெளிவிட்டா லவர்கள், வயிற்றிலிருந்த பாம்பும் புற்றிலிருந்த பாம்பும் நாசமடைந்தாற்போற் கெடுவார்கள்" என, உலூகராஜன் "அதெப்படி" என, கொள்ளிக்கண்ணன்:—

24 வயிற்றுப் பாம்பும் புற்றுப் பாம்பும் வதையுண்ட கதை.

"விஷ்ணுவர்மனென்னுமொரு மன்னனுக்கு வயிற்றி லொரு நோயுண்டாகி நாளுக்குநா ளுடம்பு மெலிந்துபோகிறதினா லவன் றேசாந்தரங்கட்குப் போ யொரு கோயிலி லிருக்கையி லவ்வூரிலிருந் தரசு செய்துகொண் டிருக்கிற பலியென்பவனுடைய குமாரிக ளிருவரும் பலியினிடத்திற்கு வந்தபோ தவர்களி லொருத்தி யரசனைநோக்கி, "இராசனே! வெற்றி யடைவாய்"

என்றாள். மற்றொருத்தி "நல்லபோசனம் பண்ணுவாய்" என்றாள். அதைக் கேட்டவுடனே யரசனுக்குக் கண்கள் சிவந் தமைச்சர்களைப் பார்த்து "இந்தக் கெட்ட பேச்சுக் காரியை நோயாளிக்குக்கொடுத்தா லிவள் நல்ல போஜனங் களை யனுபவிப்பாள்" என, அமைச்சர்க ளிராஜன் கட்டளை யிட்டபடியே கோயிலி லிருந்த விராசகுமாரனாகிய பிணியா ளிக் கவளைக் கொடுத்தார்கள். பின் பவள் கணவனை யீச் சுரனைப்போல வெண்ணிப் பணிவிடைகள் செய் தவனை யிட்டுக்கொண்டு மற்றொரு தேசத்துக்குப் போகும்போது வழியி லோரிடத்தி லிறங்கி வேலைக்காரனைக் கூட வழைத் துக்கொண்டு சமையலுக்கான கடைச் சரக்குகள் வாங்கப் போனபோது வியாதிஸ்தனாகிய விராஜகுமாரா னித்திரை போனான்.

அவ்வேளையி லங்கொரு புற்றிலிருந்த பாம்பிராஜன் கிட்டவந்து பேச, அவ்வொலியைக் கேட் டவன்வயிற்றி லிருந்த பாம்புஞ் சத்தித்தது. அப்போழ் திரண்டுக்கும் வாக்குவாத முண்டாக, இதற்குள்ளே யவன் பெண்டாட்டி வந்து மரத்தின் மறைவினின் றவற்றின் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தாள். புற்றுப்பாம்பு வயிற்றுப் பாம்பைப் பார்த்து, "அடா துராத்மாவே! இந்த வழகுள்ள விராஜபுத்திரனை யேன் வருத்துகிறாய்?" என, வயிற்றரவு, "ஆகார நிறைந்த குடத்திலிருக்கிற வென்னை நீ யே னிந்திக்கிறாய்?" என, புற்றரவு, "துஷ்டா கடுகு தின்றானா னல் நீ யிறப்பாய்; அவன் சுகமடைவான்; ஆனால் இதொரு வர்க்குந் தெரியாது" என, பின் னவ்வயிற்றரவு, "வெந்நீரா லுனக்கு மிலயம் வரும்" என, இப்படி யவ்விரண்டு ரகசியங் களையுங் கேட் டவ ளவ்வண்ணமேசெய் தப்பாம்பைக் கொன்றாள். அதனன் மன்னவ னேய் தீர்ந்து தன்னகரத்

திற்கு மனைவியோடு கூட வரும்போ தந்நெறியி லவ டந்தையுஞ் சுற்றமும் பார்த் திருவர்க்குஞ் சத்காரம்பண்ணி யவர்களை வழியனுப்ப, பின் இருவருந் தங்கடேசத்துக்குப் போ யரசாண்டு கொண்டிருந்தார்கள். ஆகையால் பரஸ் பரம் ரகசியங்களைக் காப்பாற்றாவிடி னிப்படி நஷ்டநேரிடும்" என்றான்.

இதைக்கேட் டிறைவன் குரூரநாசனைப்பார்த்து, "உன்னிஷ்டம் என்?" என அது "இம்மூவர்சொன்னதும் உத்தமமாக விருக்கவில்லை; சாம தான பேத மென்னு முபாயங்கள் வலியில்லாதவர்களைக் குறித்திருக்கின்றன. வலியுள்ளவர்கள் சத்துருக்களிடத்திற் றண்டமே செய்ய வேண்டும். அதைத் துறந்து சாமமுதலாகிய தந்திரத்தை யோசிக்கின்றவனைப் பகைவர் பயந்தவனென்றெண்ணி யவன்மேல் படையெடுத்து வருவார்கள். ஆகையால் வேந்தன் றண்டத்தினாலேயே பாக்கியஞ் சேகரிக்க வேண்டும். பராக்கிரம மில்லாவிடி லெது தெய்வத்தா னேரிடுகிறதோ வதை நுகரவேண்டும். மேலு முலகத்தி லெல்லோரு மிலட்சுமியை விரும்புகிறார்கள். அப்படி விரும்பினாலும் மனஆக்கத்தோடு தண்டத்தா லெதிரிகளை யவமானம் பண்ணுகிற வர்களுக்கே யிலட்சுமி கைவசமாகி றாள். சோம்பலானவர்க ளருமையான பொருளைக் குறித் திலக்குமியைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். பராக்கிரமமுள்ள வனே தன் சௌரியத்தினா லிலக்குமியைப் பலவிதமாக வநுபவிக்கிறான். ஆதலாற் பலவான் பகைவனைச்கொல்ல வேண்டும்" என்றான்.

இதைக்கேட்டு அரசன் பிரகாரநாசனை நோக்கி, "உன் மனதிலென்ன விருக்கிறது?" என, அவன் "இராசாவே

யிவன் றங்களை யடைக்கலமாக வடைந்தபடியினு லிவனைத் தலைவனுக்கி, முற்காலத்தி லிராமச்சந்திரன் விபீஷணனைத் தலைவனுக்கி இராவணுதிகளை யெப்படி யழித்தானே வப்படியே சத்துருக்களைத் தாமழிக்க வேண்டும். மேலுஞ் சரணமடைந்தவனைக் கொல்லுகிறவ னிரௌரவ நரகத்தை யடைவானென்று சிபிச்சக்கரவர்த்தி தன் மாமிசத்தை வேடனுக்குக் கொடுத்துப் புருவை விடுவித்தா னென்று பாரதத்திற் சொல்லி யிருக்கிறது. அப்படியே யொருவனிடத்தி லவன் பகைவன் வந்து நடுக்குறும்போ தவனுக் காதித்தியஞ் செய்வதைக் குறித் தவ னெருப்பிற் குதித்தான்" என, இதைக்கேட்ட உருமர்த்தனன் "அதெப்படிச் சொல்" என, பிரகாரநாசன்:—

25 வேடனுக்கு ஆதித்தியம் செய்த புருவின் கதை.

"ஒருவனத்தி லொருவேடன் கையில் குருவிக்கூடுங் கண்ணியுந் தடி முதலான வேட்டைக் கருவிகளு மெடுத்துக் கொண்டு திரியாநிற்கையில், அசதியிற் பெருமழை வந் திருட்டிக்கொண்டு பிரளயகாலம் போலக் காற்றெழும்ப, அப்போதவ் வனசரன் நடுக்கமெடுத்து மரத்தின் சார்பினின்று, "பகவானே! இந்த வேளையி லுன்னைவிட வேறொருவருங் காப்பாற்றுவாரில்லை" என்றான். அவ்வேளையி லம்மரத்தின் மேலிருக்கும் புருத் தன்பெட்டை வரவில்லையென்று விசனமாய் "இன்றைக் கென்னுயகி வரவில்லை. அவளை யாராயினும் பிடித்தார்களோ வென்னவோ; அவளில்லாம லிங்கெங்கும் பாழாகத் தோற்றுகிறது; மனையாளில்லாத வீடு சுடுகாட்டைப்போ லிருக்கிறது. கற்புங், கணவனின்புறும் வகைச் செயலு முள்ள வில்லாளையுடையா னெவனே

வவனே பாக்கியவான்" என்றிப்படி யவன் புலம்புகிறதைக் கேட் டவ்வேடன் கைக்கூட்டி லகப்பட்டிருக்கிற பெண் புருத்துக்கித்து "முன்பிறப்பில் தீவினை செய்தவர்களுக் குப் பலவகைப்பட்ட தளையுஞ், சிறையும், நோயும், வறுமை யுஞ் சம்பவிக்கின்றன. அஃதிருக்கட்டும்; எச்சமயத்தி லெது நேரிடுமோ வஃதெப்போதும் பிசகுகிற தில்லை" என்று சொல்லிப் பிறகு தன்பதியைக் குறித்து, "ஓ ஓ! என் பிராணநாதா! நமது விட்டுக்கு வந்த விவ்வேடனுக்குக் குளிர் முதலாகிய துன்பத்தை நீக்கி யுதவிசெய்ய வேண்டும், வந்த விருந்தை யோம்பாவிட்டா லவன் றன் பாதகத்தை யில்வாழ்வானுக்குக் கொடுத் தில்வாழ்பவன் புண்ணியத் தைக்கொண்டு போகிறான். ஆதலா லிவனம்முடைய பெண் டிரைப் பிடித்தானென்னுந் துக்கத்தை மனதில் வையாம லிவனுக் கியன்ற மாத்திரம் பூசிக்கவேண்டும்" என்றது.

இப்படிப் பெண் புறாவின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, "வேடா! உன் வரவு நல்வரவாகுக. நீ மனதிற் சிறிது மைய மில்லாம லுன் வீடாக நினைத்து வேண்டுவதைக் கேள்" என, வில்லி "கபோதமே! என் குளிரைப் போக்கடி" என, கபோதம் காட்டி லிருந்தொரு கொள்ளி யெடுத்துக்கொண்டு வந்து சருகுகளின்மேல் வைத்துத் தீமூட்டி, வேடனைப் பார்த்து "நெருப்பு மூண்டெரிகிற திதில் நீ குளிர்காய். முன் றீவினையா னுன் பறவையா யிருக்கின்றமையா லென் னண்டை யுன் பசிக்கேற்ற பதார்த்தமில்லை. இப்போ தநேக துன்பங்கட் கிடமாயும் பரோபகார மாகாமலு மிருக்கிற விச்சரீரத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்து பலனென்னை? இதனா னீ யுன்னுத்மாவைச் சந்துஷ்டி செய்." என்றிப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே பிறருதவியின் பொருட் டெரிகிற வழலி லானந்தத்தோடுவிழ, அப்போது வேடன் "ஆ ஆ!

என்பொருட் டிஃதுடலைத் துறந்தது. மேலு நான் றீயொ ழுக்க முள்ளவன்; வேறொன்றின் றசையினாற் சீவனம் பண் ணுகிறேன். பரோபகாரமுஞ், சிறிதாயினுந் தயையுங் கன விலு மறியேன். ஆதலா லனேகத்தின் றானைப் பெருக்கின பாவி, கோர நரகத்திற்குப் போவேன். இதை யெனக்குத் திருஷ்டாந்தமா யிந்தப்புறா காண்பித்ததனா லிதுமுதலாகப் பசிதாகங் குளிர் வெயில் பொறுத்த லிவற்றா லுடம்பை யுலர்த்தி நான் பாவமில்லாதவனாகக் கடவேன்" என்று சொல்லி பச்சாத்தாபத்துடனே தன் கூடு தடி கண்ணி முதலான வாயுதங்களை முறித்தெறிந்து விட்டு அந்தப் பெண் புறாவை விட்டு விட்டான்.

"அது உயிரினுஞ் சிறந்த தன்னாயகன் றருமத்தின் பொருட் டுடலைக் கொடுத்தா னென்றெண்ணி யதுவு மந்த நெருப்பிற் குதித் திறந்தவுடனேயது வொரு திவ்விய ஸ்திரீ யாய்க் கணவனோடு கூடச் சொர்க்கத்துக்குப் போயிற்று. வேடனுமிரக்கத்தினாற் பரிசுத்தனாய் நெருப்பிற்றேகத்தைப் போட்டுவிட்டு நற்கதியை யடைந்தான். ஆதலா லபயமென் றடைந்தவர்களைக் காக்கவேண்டும்" என்றான்.

இதைக் கேட்டு உருமர்த்தனன் "எனக்கு மிப்படியே யபிப்பிராய மிருக்கின்றது. இவன் சத்தியவானும் புத்திமா னுமாயிருக்கின்றான். கபடியல்லன். இவற்றை யறியாமன் மேகவர்ண னிவனை மானபங்கஞ் செய்தான். இவனைக் கொன்றா னான் விசுவாசகாதக னாவேன். பிரமகத்தி, கள் ளுண்டல், களவாட லிவற்றிற்குப் பிராயச்சித்த முண்டு. விசுவாச காதகத்துக் கதில்லையன்றோ? ஆகையா லிவனுக் குச் சம்மானம் பண்ணி நமது தூர்க்கத்தி லிட்டுக்கொண்டு போகவேண்டு மென் றுறுதி செய்தான்.

இராசன் சிரஞ்சீவியைப் பார்த்து நீயென் கோட்டையில் வந்து சுகமாயிரு; நா னுன்னைப் பாதுகாப்பேன்" என இதைக் கேட்டுச் சிரஞ்சீவி களிப்புற்று "மகாராஜாவே! நான் விஸ்தரித்துச் சொல்லுவதென்ன? என் குடிப்பிறப்பு பிரபுவுக்குச் சகவாசத்தால் வரவரத் தெரியும்" என, அப்போது குரூரநாசன், "இப்போது கோட்டான் குலமெல்லா மிராசன் குற்றத்தாற் பாழாகும். மந்திரிகள் குற்றங்களை யரசனுக் கறிவிக்க வேண்டும்; அரசனிதத்தைக் கேளாவிடி லதற்கென்ன வுபாயமிருக்கின்றது?" என விங்ஙனஞ் சொல்ல, அரசனதைக் கேளாமல் சிரஞ்சீவியைத் தன்னரணிற்கொண்டு போய் வைத்தான்.

பின்னர்ச் சிரஞ்சீவி, நம்மைக் கொல்ல வேண்டுமென்றவனெல்லாரிலுங் கெட்டிக்காரன்; மேலு மெசமானனுக்கு நன்மையே செய்பவன்; மற்றவர்க ளெசமானனைப் போல மூடர்க ளாகையா லவனொருவ னில்லாவிடி லிவர்களை வெல்வ தருமையன்றென் றிப்படி மனதுக்குள் குதுகுதுப்புடனே யாலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், உருமர்த்தனன் காரியக்காரர்களைப் பார்த்து இச்சிரஞ்சீவிக்குத் துர்க்கமெல்லாங் காட்டுங்கள்" என்றான். இராச கட்டளையின்படியெல்லாம் பார்த்து நாமிதற்கு ளிருந்தா னமதெண்ணமுடியாது. பின்னும் நம்முடைய வஞ்சனைகளையுந் தெரிந்து கொள்வார்கள். ஆதலால் கோட்டைத் தலைவாசலி லிருந்து மனோபீஷ்டத்தை முடிக்க வேண்டுமென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்து அரசனை நோக்கி, "மகாராஜனே! நான் வாயசம் ஆதலா லுள்ளே யிருக்கத் தக்கவ னல்லன். உமது கடைவாசலிற் காத்திருந்து கபடமில்லாமற் சேவித்துக் காலந்தள்ளுவேன். அன்புள்ளவனு மனதழுக் கில்லாதவனுமாகிய சேவக னெங்கிருந்தாலுஞ் சிந்தையில்லை" என் றிவ் வண்ணஞ் சொல்லிக் காக மங்கேயே யிருந்தது.

6. குரூரநாசன் பிரிவு

அப்போது குரூரநாசன் "இராஜா அமைச்சர் முதலிய நீவி ரெல்லீரும் மூர்க்கர்களா யிருக்கிறீர்களென் றெண்ணு கிறேன்; முற்காலத்தி னடந்த வொரு கதையு மிருக்கிறது, முதன் மூடன் நான், இரண்டாவது வேடன், மூன்றுவ தரசன், நான்காவ தமைச்சன் என்று சொல்லிவிட்டொரு பறவை பறந்து போயிற்று" என, அப்போ தவர்கள் "அதெப்படி!" எனக் குரூரநாசன்:—

"பொன்னுக வெச்சமிடுகிற வொருபறவை மலையின் மேல் நெடுநாளா யிருக்கையில், அங்கே யொருநாட் போன வேட னது பொன்னுக மலவிசர்ச்சனம் பண்ணப்பார்த்து மிகவு மாச்சரிய மாய, நான் பாலியமுதலாகத் திரிந்து வருகிற வெகுகாடுகளிற் பார்த்த பலசாதிப் பறவைகளினு மிப்படி யொன்றைப் பார்த்ததில்லை. ஆதலா லிதை யுயிருடனே பிடித்துக்கொண்டு போவோமென் றெண்ணி மரத்தில் வலைகட்ட, அப்போதப்பறவை வழக்கப்படி வந்து சடிதியி லவ்வலையிற் சிக்கிற்று. வேட னதைக் கூட்டி லடைத்துத் தன் குடிசைக்குக் கொண்டு வந்து இது நம்மிடத்திருப்பதை யரச னறிந்தா லிப்பறவை யைக்கொண்டுபோவது மன்றி நம்முயிரையும் வாங்குவான். ஆதலா லிக்குணநிதியை யரசனுக்குப் கொடுப்போமென்று நிச்சயித்துப் பறவையைத் தந் தரசனுடனே நடந்த செய்தியை விண்ணப்பித்தான்.

26 பொன்னெச்சம் இடும் பறவையின் கதை.

அப்போ தவ னிரத்தின மிழைத்த வொரு கூட்டில் வைக்க, அதைப்பார்த்து மந்திரி "அசம்பாவிதமான வில்

வேடன் பேச்சைக்கேட் டிதையேன் வாங்கினீர்? விட்டு விடும்'' என, இதைக்கேட் டப்பறவையை மன்னவன் விட்டவுடனே யது ராச னரண்மனைச்சிகரத்தி லுட்கார்ந்து கொண்டு முன்னே நான் மூடன், இரண்டாவது வலைகாரன், மூன்ருவது இராசன், நான்காவது மந்திரி மூடர்க ளென் றிப்படிச் சொல்லிப் பறந்துபோய் விட்டது'' என்றிச் சங் கதியைச் சொன்னுன்.

பின் னிஷ்ட மித்திரர்களைப்பார்த்து "இன்றைய வரைக்கு மிவ்விராஜாவின் சார்பி லிருந்தேன். இனி வேறொரு மலையைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும். நரியானது குகையைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டுச் சுகமடைந்தாற்போல வருவதற்குமுன் ஞலோசிக்கிறவ னின்பமடைவான்'' என, அப்போ தவைகள் "அதெப்படி?'' என, குரூரநாசன்:—

27 குகையைக் கூவி நன்மை பெற்ற நரியின் கதை.

"ஒரு வனத்தில் வசித்திருந்த கிரகிரனென்னுஞ் சிங்க மோர்நா ளிரைக்கு நெடுநேரந் திரிந்தும் யாதொரு பக்ஷணமுங் கிடையாமையினுற் போது போன வுடனே யொரு பெருங்குகையைப் பார்த் திதிலடைகிறதற்கு யாதேனு மொருபிராணிவரு மதைத்தின்று பசி யாறலா மென்று தனக்குட் டீர் மானித்து, அதிலொளித்துக்கொண் டிருக்கையில், அக்குகையில் வசிக்கிற வவிபுச்சனென்னு நரிவந் தங்கே சிங்கத்தின் காற்சுவடுகளைக் கண்டு சந்தேகித்துச் சிங்க மிதி லிருக்கிறதையு மில்லாததையும் யோசித்துப் பின் புள்ளே புகவேண்டுமென் றெண்ணித் தூரத்தி னின்று

கொண்டு, 'ஓ குகையே! குகையே!' என்றிரண்டுதரங் கூவி யழைத்துக் "குகாய் நீ யென்னோடு பேசாமலிருக்கிற தென்ன? உனக்கு மெனக்கும் பிரதிதினஞ் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்ததே. இன்றைக்கேன் நீ பேசவில்லை? விரைவாய்ச்சொல். இல்லாவிட்டா னான் மற்றோரிடத் திற்குப் போய்விடுவேன்" என்று சொல்லி மீண்டும் கூப்பிட்டது.

அப்போது சிங்க நினைக்கிறது:- இக்குகை நாடோறும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போலும். இன்றைக்கு நமது பயத் தினா லதனோடு பேசவில்லை. ஆதலால் இதற்குப் பதிலாக நா முத்தரங் கொடுப்போமென் றுலோசித்துப் பிரதித் தொனியினா லருகே யிருந்த பிராணிகளெல்லாந் திடுக்கிடும் படி யங்நரியைக்கூவ, நரி, யப்பா, நான் பிழைத்தேனென்று வேறோரிடத்திற்கு ஓடிப்போய்விட்டது. ஆதலால் யாதொன் றையு முன்னே யாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்" என்று தன் மித்திரர்கட்குச் சொல்லி யவர்களோடு குரூரநாச மந் திரி தேசாந்தரம் போயிற்று.

7. கூகைகளின் நாசம்.

பின்னர்க் காகமந்திரி யிப்போழ்து கோட்டான் கூட் டத்தைக் கொல்வதற்கு வருத்தமில்லை. விவேக மில்லாத மந்திரியையுடைய வரசன் சீக்கிரத்திற் கெடுவான். விவேக மந்திரி வஞ்சனையான மித்திரர்களைப் பகைவரென் றறிந்து கொள்வான். இப்படி யறிகிறவனிவனிடத்தி லிப்போ தொரு வனுமில்லை. ஆதலா னங்குலத்தின் மங்களத்தைக் குறித்து யாதாயினும் பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டு மென்று மனதி னிச்சயித்து, அன்றுமுதற் றினந்தின மொவ்வொரு விறகு

கொண்டு வந்து வழியண்டை போட்டுக் கொண்டே வந்து போராகக்குவிந்த மாத்திரத்தி லதைப்பார்த்துச், சூரிய னுதித்த வுடனே கோட்டான்க ளெல்லாங் குருடு கொண் டிருக்கையில் விறகுகளையுஞ் சுள்ளிகளையுங் குகையின் வழி யில் கும்பலாகச் சேர்த்துத் தான் மெள்ள மேகவர்ண னிடத்திற்கு வந்தது.

அப்போழ்து மேகவர்ணராசன் "என்ன செய்தி?" என, சிரஞ்சீவி "நான் பகைவர் குலவேரைப் பிடுங்கத்தக்க வுபாயஞ் செய்திருக்கிறேன். நீங்களொவ்வொருத்த ரொவ் வோ ரெரிகொள்ளி விழுக்காடு கொண்டுவந் தென் சாகை யின்மேற் போட்டால் கோட்டான்களெல்லா மிறக்கும்" என, இதைக் கேட்டுக் காகராசன் "என்னவுபாயஞ் செய் தாய் சொல்" என, மந்திரி "மகாராஜாவே! இது சொல் லத்தக்க சமயமன்று; நான் சொல்லுகிற செய்தியைப் பகை வரறிந்து வேறோரிடத்தி லோடிப்போனா னம்முடைய வித் தனை முயற்சியும் வீணாய்ப்போம்; மேலுங் கடிதிற் செய்யத் தக்க காரியத்திற் றாமசஞ் செய்யலாகாது" எனக்கேட்டுக் காகராசன் றன் பரிவாரத்தோடுகூட வெரிகொள்ளிகளைக் கொண்டுவந் துலூகங்க ளிருக்குங் குகை வழியிற்போட, அந்தப் புகையினாற் கோட்டான்கள் பயந்து கலக்கமுற் றிரைச்சலிட்டுக் கொண்டு வெளியே வருகையில், போக வழியில்லாமையா லப்போது குரூரநாசன் சொன்னதை நினைத்துக்கொண் டவன் வார்த்தையைக் கேளாமைக்குப் பல னிதுதா னிதுதானென் றழுகுரலோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், நெருப்புச் சுவாலை யதிகரிக்க, கோட் டான்களிறந்தன.

8. சிரஞ்சீவியின் பிரதாபம்.

பின்பு மேகவர்ண ராசன் முன்விட்ட தன் மரத்திற் குடிபோய்ச் சுகமாக விராச்சியத்தை யனுபவித்துக்கொண் டிருக்கையில் சிரஞ்சீவியைப் பார்த்து, "நீ பகையாளி வீட் டிலிருந் தெவ்வாறு காரியத்தை முடித்தாய்?" என, சிரஞ் சீவி "குரூரநாசன் றவிர மற்றவர்களெல்லாரும் மூடராகை யாலவர்க ளவன் புத்தியைக் கேளாம லவனை யவமானம் பண்ணி யென்னைத் தங்க டுர்க்கத்தி லிட்டுக் கொண்டு போனார்கள். அதனா லவன் றன்சிநேக பந்துக்களோடுகூட மறுதேயத்திற்குப் போனான். மற்றைக் கோட்டான்கள் மூடராகையா லெரிந்திறந்தார்கள். இவ்வாறே முன்னோர் காலத்திற் சத்துரு நாசத்தின் பொருட்டொரு கிருஷ்ண சர்ப்பந் தவளைகளைத் தோளிற் சுமந்து கெடுத்தது" என, அதைக் கேட்டுக் காகராச னகைத்து, "பாம்பு தவளைகளைத் தோளிற் சுமந்து கொன்றவித மென்ன? சொல்லுமையா" என, சிரஞ்சீவி சொல்லலுற்றது.

28 மண்டூகவாகனனாகிய மந்தவிஷன் கதை.

"ஒரு தேயத்தில் மந்தவிஷனென்னும் பாம்பிரைகிடையாமன் மிகவும் பசித் தோரேரிகரை யண்டை வரும்போ ததிலே தவளைகணிரம்பி யிருப்பதைக்கண் டங்கே யாதொரு கபடம் பண்ணினாலல்லாம னமக் கிரையகப்படாதென நிச்சயித்துக் கண்ணை விழித்துக்கொண் டுட்கார்ந்திருக்க, அப்போதொரு தவளை, "பாம்பே! நீ யிரைதேடு முயற்சியை விட்டுச் சும்மா வே னுட்கார்ந்திருக்கிறாய்?" என, அதைக்கேட்டுச் சர்ப்பம் "அபாக்கியனாகிய வெனக் காகார மெங்கிருந்து கிடைக்கும்? இன்றைக்குப் பிர

தோஷகாலத்தி னிரைக்காகத் திரிந்துகொண் டிருக்கையி லஃதங்கிருந்த மிகவுஞ் சற்பாத்திரனுகிற வொரு பிராமண னண்டை யோடிப்போயிற்று. அது தெரியாம ஞனிங்கு மங்கும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையி லங்கே நீராடிக் கொண்டிருந்த வொரு பிராமணப்பிள்ளையின் காலை யிது தான் றவளையென்று நினைத் தவன்காலைக் கடித்தேன். அவ னக்கணமே யிறந்தான். அப்பிள்ளையின் பிதா மிகவுந் துக்கத்தாலே யென்னைப்பார்த்து, "துஷ்டப்பாம்பே, யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாத வென் பிள்ளையைக் கடித்த படியினு னீ மண்டூகங்களுக்கு வாகனமாகக் கடவாய்; மற்று மவைகளுடைய சேர்க்கையாற் சீவனமும் பண்ணக் கடவாய்" என் றிப்படிச் சபித்ததினு ஞனுங்கட் கூழியஞ் செய்ய வந்தேன்" என் றுரைத்தது.

இங்ஙன மப்பாம்பின் பேச்சைக் கேட்டு அது வெல்லாத் தவளைக்குஞ் சொல்லத் தவளைகளெல்லாந் தங்க ளரசனுடனேகூட வெளியேவந்து மிகவுங் களிப்புடனே மந்த விஷ சர்ப்பத்தின்மே லுட்கார்ந்தன. அது அவற்றிற் குப் பலவித கதிகளைக் காண்பிக்கும்போது, தவளைகள் யானை குதிரை தேர்களிலு மிவ் வாகன நன்ருயிருக்கிற தென்று மெச்சிச் சந்தோஷிக்க, பின்பந்தப் பாம் பிரண்டு மூன்றுநாள் வரைக்கு மப்படியே நடந்து பிறகு மந்தகதி யாய்ப் போகத் தொடங்கிற்று. அப்போ தவைகள் "இன் றைக்கு மெல்லெனவே னடக்கிருய்?" என, புசங்கம் "நான் இப்போது பசித் திருக்கிறதினு னடக்கக் கூட வில்லை" என, மண்டூக ராசன் "நீ சிறு தவளையாகப் பார்த் துத் தின்றுகொண் டிரு" என, இதைக் கேட்டுச் சர்ப்பம் "எனக் கிவ்வண்ணமே வந்தணன் சாபமிருக்கிறது; அப் படியே தாமுங் கட்டளையிட்டீர்" என்று சொல்லி நாடோ

றுந் தவளைகளைத் தின்றுகொண் டிருக்கும்போது, அங்கே வேறோ ரரவுவந் தித னடத்தையைப்பார்த்து, "நம்முடைய பக்ஷணங்களை நீயேன் சுமக்கிறாய்? இது மிகவும் வருத் தம்; உனக்கிது யோக்கியமன்று" என, அதற்கு மந்தவி டன் "நானிவையெல்லா மறிவேன்; சிலநாளிலென்கருத்து நிறைவேறும்; அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறேன்" என் றிவ்வாறு சொல்லிப் புன்சிரிப் புடனே பழையபடி நடந்துகொண் டிருந்தது. இப்படி யெல்லா மண்டூகங்களையுந் தின்று கடைசியி லவற்றி னரசனையும் பக்ஷித்தது.

எந்தச் சமயத்தி லெது செய்யவேண்டுமோ வப்படிச் செய்து சத்துருக்களை வேரோடுகூட நாசம் பண்ண வேண்டும். நெருப்புத் தன் பராக்கிரமத்தாற் காடு முழுவதையுந் தகிக்கிறது. மரவேர்கள் பூமியி லிருக்கின் றன. மிருதுத்தன்மையினாற் றண்ணீருங் காற்றுஞ், செடி மரங்களை வேரோடு பிடுங்குகின்றன" என்றான். இங்ஙன மதன் வாக்கியங்களைக்கேட்டு மேகவர்ணன் "கடையானவ ரிடையூறு வருமென்று பயத்தினாற் காரியங்களைத் தொ டங்குகிறதில்லை; இடையானவர் காரியங்களைத் தொடங்கி விக்கினம் வந்தால் விட்டுவிடுகிறார்கள்; ஆயிரமிடையூறுகள் வந்தாலு மெடுத்த கருமத்தை முடிக்கிறவர்க டலையாய ராவர். ஆதலா னீ யநேகவித கஷ்டப்பட்டுப் புத்தியினாலே வெகு பகைவர்களைக் கொன்றாய். இது யோக்கியமாகவே யிருக்கிறது. சத்துரு, அக்கினி, இரணமிவற்றின் சேஷம் வைத்தால் மீண்டும் வளருமென் றறிந்து நீ வைரியைக் களைந்தாய். ஆயுதத்தா லொருவன் சாகிறான். புத்தியினா லநேகம் பெய ரொருமிக்கச் சாகிறார்கள்" என் றிராஜன் சொன்ன மொழியைக் கேட்டு, சிரஞ்சீவி "எல்லாமுன் பிர

தாபத்தாலாயின. உன்னைப்போ லிருக்கிற சத்துக்களுக் கீசுரனும் விதியு நல்ல புத்தியைக் கொடுக்கும். அசத்துக் களுக்குத் துர்ப்புத்தியைக் கொடாநிற்கும். இது வல்லாமற் றடியெடுத்துக்கொண் டடிக்கிறதில்லை; கர்மத்தை யநுசரித் துக்கொண்டிருக்கிற புத்தியினுற் பயன்களை யடைகிறார்கள்" என் றிப்படிச் சொல்லி மேகவர்ண னம்மரத்தின் மேற் சுகமா யரசு செயதுகொண் டிருந்தது.

இங்ஙனஞ் சோமசன்மா இராஜ குமாரர்கட்குக் காக கூகைகளின் கதையாகச் சந்திவிக்கிரக மென மூன்றாந் தந் திரஞ் சொல்லினன்.

நான்காவது

லப் த ஹ ா னி.

அல்லது.

பேறழிவு.

1. முதலையின் மேளட்டியமும் சுமுகன் சாதுர்யமும்.

சோமசன்மா வரச குமாரரை நோக்கி "இடருற்ற காலையி லறிவு குன்றாதவன் குரங்கு முதலையினின்று விடு பட்டாற்போற் பெருந் துன்பத்தினின்று மீளுவான்" என, சிறுவர்கள் "அஃதெவ்வண்ணஞ் சொல்வாய்" என, ஆசிரி யன் சொல்ல லுற்றனன்:—

"கங்கைக் கரையி லுவன் மரத்தின்மேற் சுமுகனென் னுமொரு வானரஞ் சிலகாலம் வாசம் பண்ணிக் கொணடி ருக்கையில், அங்கே வந்த வோரிளைத்த முதலையைப்பார்த்து "நீ யென் கிருகத்துக்கு விருந்தாக வந்தமையா லுனக்கு நாவற்பழந் தருகிறேன்" என்று சில பழங்கொடுக்கத் தின் றத்தியந்த சந்தோஷத்துடனே தன்னிடத்திற்குப் போ யன்று தொடங்கித் தினந்தினம் வந்து நானுவார்த்தைகள் பேசிக்கொண் டிரண்டு மந்நியோந்நியமா யிருந்தன. ஒரு நாள் முதலை சில கனிகள் கொண்டு வந்து தன் னில் லாட்குக் கொடுக்க, அதுதின் றக்கனி யமிர்தம்போ லிருக் கக்கண்டு தன் நாயகனைப் பார்த்து, "பிராணநாதா! இந்தத் தித்திப்பான கனிக ளெங்கிருந்து கொண்டு வந்தாய்?" என, ஆண்முதலை, "சுமுகவானர னென்னு மென்னன்ப னெனக்கு நாடோறுங் கொடுக்க நானங்கேதானே யவற்

றைப் புசித்துக் கொண்டு வந்தேன்; இன்றைக்குத் தின்று மிகுந்ததை யுனக்குக் கொணர்ந்தேன்" என, இம்மொழி களைக் கேட்டுப் பெண் முதலை, "இத்தீங்கனி தின்பவ னீர லமிர்தத்திற் கொப்பாயிருக்கும்; அதைக் கொணர்ந்தெனக் குக்கொடு. அதனா னுன் மூப்புச் சாக்காடில்லாம லுன்னோடு நெடுங்காலஞ் சுகித்திருப்பேன்" என்றது.

இதைக்கேட்டு முசலி "எனக்குயிர்க்குயிரா யிருக்கிற நட்டோனாகிய வானரத்துக்கு நீயே னிந்தத் தீங்கு நினைக் கிறாய்?" என, அது "நானுனக் ககத்தியமா யிருந்தா லத னீரலைக் கொணர்ந்து கொடு; இல்லாவிட்டா னானுயிர் வைத்துக் கொண்டிரேன்" என, ஆண் முதலை, "காதலியே! சகோதரனினு மித்திர னதிகமாதலா லவனைக் குறித்து நீ யடம்பண்ண வேண்டாம்" என்று மோவாய்க் கட்டையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டது. பெண் முதலை "நீயென் றைக்கு மென்பேச்சுக்குக் குறுக்குச்சொன்ன தில்லை; இன் றைக்குமாத்திர மெனக்குக் குறைச்சல் பண்ணுகிறாய்; ஆதலா லிதோ நான் சீவனை விடுகிறேன்" எனப் பிடிவாதஞ் செய்தது. கரா பெண்ணி னிச்சயத்தை யறிந்து "அச் சுமுக னெனக்குக் கொல்லக்கூடாதவனா யிருக்கிறான்; நீயோ பிடித் ததை விடாம லிருக்கிறாய்; ஆதலா னா னிருதலைக்கொள்ளி யெறும்புபோ லாயினேன்" என்று இங்ஙனஞ்சொல்லிச் சுமுகனிடத்திற்குப் போயிற்று.

அப்போது சுமுகன், "நண்பனே! இன்றைக்கேன் விச னமா யிருக்கிறாய்?" என, முதலை "மற்றொன்றுமில்லை உன் மச்சினிச்சி யென்னைப் பார்த்து, "துஷ்டா! நன்றி கெட்ட வனே! நீ யாராலே சீவனம் பண்ணுகிறையோ வவனை யொரு நாளைக்காயினும் நமது வீட்டிற்கழைத்து வந்து விருந்

திட வேண்டாமா? அவன் வீட்டுக்குமாத்திரம் வெட்கமில்லாமற் போய்ப்போய் நல்லபழங்களைத் தின்னுகிருயே" என்றிப்படித் திட்டிக் கோபித்தாள். ஆதலா னீ யென் வீட்டுக்குவா? உன்னைக் குறித்துப் பலபல பதார்த்தங்க டேடி வைத்துக்கொண்டு வழிபார்த் துட்கார்ந்துகொண் டிருக்கிருள்" என்றது. வானரம், "நண்பனே! எனக்குத் தண்ணீரில் வரக்கூடாது. நீ என் பிரியமுள்ள மச்சினியை யிங்கே கூட்டிக்கொண்டு வா" என்றது. மகரம், "சுமுகனே! நான் கங்கைக்கரையி லிருக்கிறேன்; நீ யென் முதுகின்மே லுட்கார்ந்து கொண்டு வா; நோவாமற் கொண்டுபோவேன்" என, அதினம்பிக்கை வைத்துக் குரங் கப்படியே யுட்கார்ந்து கொண்ட மாத்திரத்தின் முதலை தண்ணீரிற் குதித்துப் போகையில், வானரம் "எனக்கச்சமாயிருக்கின்றது மெள்ள மெள்ளநட" என்றது. அதைக்கேட்டு முதலை, இப்போது சுமுக னம்முடைய சுவாதீனத்தி லிருக்கிருன்; இனி யிவனுக்கு நங்கருத்தை வெளியிடுவதற்குக் குறையென்ன விருக்கிறது? "உரலிலகப்பட்ட துலக்கைக்குத் தப்புமா? என விங்ஙனந் தனக்குட் டீர்மானித்துக் கொண்டு சொல்லத் தொடங்கிற்று.

மித்திரா! உன் னிஷ்ட தேவதையை நினை; பெண்சாதியின் பிடிவாதத்தா லுன்னைக் கொண்டுபோகிறேன் என்றது. குரங்கு நா னென்னபிழை செய்தேன்?" என, முதலை நீ நேற்றுக்கொடுத்த நறுங்கனியை யென்மனைவி தின்றதன்மேலித்தன்மையான தீங்கனியைத் தினந்தின்னுகின்ற பாக்கியவா னீரல் கேவலமமிழ்தத்தை யொத்திருக்கும்; "ஆதலா னீ யவனீரலை யெனக்குக்கொணர்ந்து கொடாவிடி னுன் பிராணனை வைத்திரே னென்ருள். அதைக்குறித்துத்தா னுன்னைக் கொண்டுபோகிறேன்" என்றது. அதைக்கேட்டு வானரம்

"ஓகோ விப்படியென் றெனக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தா லந்த மரத்தின்மே லொளித்து வைத்திருக்கிற வந்த வீரலை யுனக் கங்கேயே கொடுத்திருப்பேன்; வெறு மிருதயத்தோ டிருக்கையி லென்னை வீணுகக் கொண்டு வந்தாய்" எனக் கிலேசப்பட்டது. அப்போது மகரம், "என்பிராண மித்திரா! அதைக்கொடுத்தா லவள் சந்தோஷமாவாள்" என்று சொல்லி வானரத்தை யதிசீக்கிரத்தின் முன்னிடத்திற் கொண்டுவந்து விட்டது. உடனே, வானரங் குதித்து மரத் தின்மே லேறிக்கொண் டின்றைக்குக் காலன் கையிலிருந்து விடுபட்டேனென் றெண்ணிக்கொண் டிருந்தது.

முதலை "மித்திரா! ஈரலைச் சுருக்கக் கொடு; உன் னண்ணியாருக்குக் கொடுத்து விட்டு வருகிறேன்" எனக் கேட்டு, வானரம் நகைத்து "மூடா! துஷ்டா! ஈர லுடம்பை விட்டிருக்குமா? அஃதிருக்கட்டும்; நீ விசுவாசகாதக னாதலா லிங்கிருக்கவேண்டாம்; சீக்கிரத்திற் புறப்பட்டுப்போ; உன் னைப்பார்க்க வென்கண் நாணுகின்றது" என்றிங்ஙனஞ் சுமு கன் சொல்லிற்று. உடனே முதலை பச்சாதாபப்பட்டு நானி வனுக்கு வழியி லுண்மைசொல்லிக் காரியத்தை யிழந்தேன். இப்போது மறுபடி விசுவாசம் வரப்பேசி யிவனைக் கொண்டு போக வேண்டுமென் றாலோசித்து, "மித்திரா! நானுன்னைப் பரீக்ஷிக்கலாமென் றிவ்வாறு சொன்னேன்; மேலு முலகத் தினடவாத வுன்பேச்சை நிசமென் றெண்ணித் திருப்பிக் கொண்டு வரவில்லை. ஈரல் சரீரத்தைவிட்டு வேறிடத்திலிரா தென்பது சிறுபிள்ளைக்குந் தெரிந்திராதா? நான் விளையாட் டுக்கு நவின்றேன். ஆதலா னீ யென் வீட்டுக்குக் கிலேசமும் பயமு மில்லாமல் வா. உன் பொருட் டென் பெண்டாட்டி வழி நோக்கிக் கண் பூத்துப்போகக் காத்துக் கொண்டிருக் கிறாள்" என்றது. சுமுகன் "பசித்தவனது விசுவாசத்தி

னம்பிக்கைவைக்கலாகா தென் றுபிரியதரிசனனைக் கங்காதத் தனஞ்சி மீண்டுங்காணவில்லை" என, அப்போது முதலை "பிரியதரிசனனுக் கவனே னஞ்சினுன்?" என, வானரஞ் சொல்லலுற்றது.

2. கங்காதத்தன் பிரியதரிசனனை ஏமாற்றியது.

"ஒரு கிணற்றிலிருந்த கங்காதத்த னென்னு மொரு பெருந் தவளையை மற்றைத் தவளைகள் மிகவும் வருத்தப் படுத்திக்கொண் டிருக்கிறதினு லது ராட்டினத் தொண்டின் நெறியே வெளியில்வந் திந்தத் தாயாதிகள் வலியவரும் பலருமா யிருக்கிறுர்கள்; இதற் கென்ன செய்வோமென் றெண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில், ஒரு பாம்பின் புற் றைப்பார்த்தது. வழிப்போக்கர் காலிற் றைத்த முள்ளை முள் ளாலேயே வாங்குகிறதுபோ லிந்தப் பாம்பை நமது வீட் டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பங்காளிகளைக் கொல்லவேண்டு மென நிச்சயித்து, வளையின் கிட்ட விருந்து பாம்பைக் கூவிற்று. பாம்,பவன் மாந்திரிகனே? நம்மைக்கொல்ல வந்த வனே? கூப்பிடுகிறவ னின்னவ னென்று தெரியவில்லை. ஆதலா லிவனை யிங்கிருந்தே கேட்கவேண்டுமென்று தீர் மானித்து, "நீ யார்" என்றது. மண்டூகம் "நான் கங்கா தத்த னென்னும் மண்டூகராஜன்; உன்னைச் சரணமாக வடைந் தேன்" என்றது. பிரியதரிசனன் கேட்டு, "நெருப்பு முன் துரும்புகளின் சேர்க்கை நில்லாததுபோல நானுன் பரம சத்துருவா யிருக்கையி னீ யிங்கேவந் திந்த விபரீத பாஷண மேன் பண்ணுகிருய்?" என்றது. கங்காதத்தன் "என்னை மாற்ருர் வருத்துகிருர்களென் றுன்னிடத்திற்கு வந்தேன்; நீ யெங்கள் சன்ம சத்துரு வென்பது மெய்யே யானுலும், வலிய பகைவர்களை வைரிகளைக் கொண்டே யடிக்க வேண்டு

மென நீதிறா லிருக்கிறது'' என்றது. சர்ப்பம் "கேட்டு என் வரவங் கெப்படிக் கிடைக்கும்?'' என, மண்டூகம் "உன்னை நானனுயாசமாகக் கொண்டுபோவேன்'' என்றது. அதைக் கேட்டுப் பிரியதரிசனன் "நாம் தீனியைக் குறித் தென்றைக் கும் விசாரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கின்றோம். அவ்வாகாரந் தானேவந் தின்றைக்கு நம்மை யழைத்துக் கொண்டுபோக விருக்கையி லாலசிய மேன் பண்ணவேண்டும்? வலியவந்த சிதேவியை வேண்டாமென்று தள்ளலாமா? என்று தனக்கு ளாலோசித்துக்கொண்டு தவளையின் பின்னே வர, தவளை யதை யிராட்டினத்தின் வழியாய்க் கொண்டுபோய்த் தன் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டது. அந்தப் பாம்பு தவளைகளை யெல்லாந் தின்றது.

பிறகு கங்காதத்தனைப் பார்த்து, "மித்திரா! உன் சத்துருக்களை யெல்லாங் கொன்றபடியினு லெனக் கேதாவ தாகாரங்கொடு'' என்றது. தவளை "நீ யுன் சிநேகிதன் காரியத்தைச் செய்தாய்; இப்போது வந்தவழியே வீட்டுக் குப் போகலாம்'' என்றது. அதைக் கேட்டுப் பாம்பு "கங் காதத்தா! அந்தப் பிலத்தில் வேறே யேதாவது வந்து தங்கி யிருக்கும்; யானங்கே போ யென்ன செய்வேன்? நீயே யுன் சமுதாயத்தி லிருந்து நித்திய மெனக் கொவ்வொரு தவளை கொடுத்துக்கொண்டுவா; இல்லாவிட்டா னுனெல் லாரையு மொருங்கே கொல்லுவேன்'' என்றது. இவ் வுத்தரவைக் கேட்டுக் கங்காதத்தன் பயப்பட்டு நித மொரு தவளை விழுக்காடு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கத் தின்று, கடைசியி லொருநாள் கங்காதத்தனது புத்திரனையுந் தின்றுவிட்டது.

அதைக் கங்காதத்தன் மனைவி பார்த்து மிகவு மிடும்பையுற்று "சங்காதத்தரே! நீ ரிக்கோடியோனைக்

கொண்டுவந்து குலத்தை நாசம் பண்ணினீர். இனி யிவ் விடம்விட்டுப் புறப்படும். இல்லாவிடி லிவனைக் கொலை செய்யச் சூழ்ச்சி செய்யும்" என்றது. இதைக்கேட் டாராய்ச்சி செய்துகொண் டிருக்கையில் பாம்பு "எனக் கேதாயினுந் தின்னக் கொடு" என்றது. கங்காதத்தன் "மித்திரா! நா னிருக்கையி னீ தினிக் கேன் விசாரப்படுகி ருய்? இப்போ தென் மனைவியை யனுப்பி வேறு கிணற்றி லிருந் தின்னம் மண்டூகங்களை யழைப்பிக்கிறேன். அது வரையு நீ சும்மா இரு" எனக்கேட்டுப் பிரியதரிசனன் "நீ யெனக் கன்னதாதா; ஆதலாற் பிதாவாக விருக்கிருய்; உடனே தவளைகளை யழைப்பி" என்றது. பின்னர் மனைவி யை மற்ரெரு கூபத்திற் போக்கி "போனவளின்னும் வர வில்லை; நானே போ யநேகந் தவளைகளைக் கொண்டுவருகி றேன்; நீ யிங்கே சுகமாக விரு" என்று சொல்லித் தானு மிராட்டின வழியே புறப்பட்டுப் போயிற்று.

பின்பு பிரிய தரிசனன் றவளைகளைக் குறித்து வழி பார்த்துக்கொண் டங்கேயிருந்தது. அப்படி வெகுநாட் கழிகையில், மற்ரெரு வளையிலிருந்த பல்லியைப் பார்த்துப் பிரார்த்தித்து, "ஓ பல்லியே! உனங்குங் கங்காதத்தனுக் கும் மிகவுஞ் சிநேக மாகையா லவனிருக்கிற விடத்திற்குப் போ யுன்னைப் பிரியதரிசன னழைக்கிருன்; இனி யுனக்குத் துரோகம் பண்ணின லெனக்காணையிருக்கிறது; நீ மனதிற் சிறிது மையப்படாதே யென்று சொ." என்றது. அத னுத்தரவைப் பெற்றுக்கொண் டக்கவுளி கங்காதத்தன் பாற்போ யெல்லாச் செய்தியையுஞ் சொல்லக் கங்காதத்தன் "பசித்தவன் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது. நீ போய்ப் பிரியதரிசன னுடனே, துஷ்டா! இனிக் கங்காதத்தன் வரானென்று சொல்" என, கவுளிபோய்ப் பாம்புக் கிவற்றையெல்லாஞ் சொல்லிற்று.

அப்படிப்போல, நான் மீண்டு முன்விட்டுக்கு வரேன் என, இதைக்கேட்டு முதலை "நீ வராவிடி லெனக்கு நன்றி மறந்தமை சம்பவிக்கும்; ஆதலா னுன் பட்டினியிருந் துன்னைக்குறித் திங்கேயே பிராணனை விடுவேன்" என்றது. அப்போது வானரமானது "நரி நீள் செவியனுக்கு நம்பிக்கை வருவித் தெப்படிக் கொன்றதோ வப்படி நீயு மென்னைக் கொலைசெய்ய விரும்புகிறாய்" என, முதலை யதைக்கேட்டு "அஃதெப்படி"? என, குரங்கு சொல்லு கிறது:—

3. தூசரன் நீள் செவியனைக் கொன்றது.

"ஒ ரடவியி லிருக்கின்ற கராளகேசரி யென்னுஞ் சிங் கத்துக்குத் தேக மேதோ குணமில்லா திருந்தமையாற் றூசர னென்னு நரியைப் பார்த்து, "பிரதானியே! இன் றைக்கெனக்கெங்கும் போகக்கூடாது; நீயே போ யாதா யினு மிரை கொண்டுவா" என்று கட்டளையிட்டது. நரி நாலண்டையு மோடித்திருகையி லொரு கழுதையைப் பார்த்து, "மாமா! கும்பிடுகிறேன்; நீ யிப்போது மிகவு மிளைத்துப் போனாய்" என்றது. அப்போது கழுதை மருமகனே! என்ன சொல்வேன்? எனக்குத் தலைவன் வண்ணான்; அவனத்தியந்தங் கண்டகன்; என்மேற்பெருஞ் சுமைகளைப் போட்டுக் கொல்லுகிறதேயன்றி வயிற்றுக்குப் புல்லுச் செத்தைப் போடுகிற தில்லை. புழுதியிலிருக்கு மறு கங்கட்டையைத் தின்று கொண்டிருக்கிறேன். அஃதுடம் புக் கெங்ஙனம் புஷ்டி கொடுக்கும்? என்பிழைப் பொரு பிழைப்பா?" என்றது. நரி, "இப்படி யிருந்தா னீ யென் னோடு கூடவா; ஆற்றங்கரையில் பச்சைப்புன் னிரம்பவிருக் குமிட முனக்குக் காண்பிக்கிறேன்" என்றது. அதைக்கேட்

டுக் கழுதை "அவ்விட நன்று யிருக்கும்; அங்கே நானென்றியா யெப்படி யிருப்பேன்" என்றது. தூசரன் "மாமா, அங்கே புருஷனில்லாமல் ஏராளமான பெட்டைக்கழுதைகளெங்களுக்குத் தக்கபுருஷ னகப்பட்டாற் கொண்டு வர வேண்டுமென் றெனக்குச்சொல்லி யிருக்கின்றமையாலுனக்குரைத்தேன்" என்றது. அதைக்கேட் டாசையினாற் கர்த்தபம் பின்னே போயிற்று. அதைக் கண்டு சிங்கம் பாய்ந்தவுடனே நீள்செவிய னோட்டம் பிடித்தது.

பின்னர் நரி கோபித்துக் கண்டீரவத்தைப் பார்த்து "இன்றைக் குன் வீரத்தை நான் பார்த்தேன்; உன்முனெதிர்ப்பட்ட கழுதையு மோடிப்போயிற்று; இனி நீ யானையையெவ்வாறடிப்பாய்?" என்றது. அதைக்கேட்டுக் கராளகேசரி தலையிறக்கமா யிருக்க, மீட்டுநரி "மற்றுமோர்தர நானவனை யுன்னண்டை கொண்டு வருகிறேன்; அப்போதாயினுமேமாறும லவனை யடிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லி, நீள்செவிய னருகே போயிற்று. "நீ யேனோடிப் போகிறாய் ?" என, கழுதை "மருமகனே என்னை யிந்நேர மெமன்வாயிற் கொடுத்திருப்பாய்; அதிர்ஷ்டத்தினாற் பிழைத்தேன்; வச்சிரம்போ னகத்தையுடைய வப்பிராணி யார்?" என்றுவினவிற்று. அப்போது நரி நகைத்து "அம்மான்! அந்தப்பெண் கழுதை யுன்னைப்பார்த்து மிதமற்ற களிப்போடே யுன்னண்டை வருகையி னீ வீணாய்ப் பயந்தோடினாய்; அவளிப்போது நீள்செவிய னென்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளாவிட்டா லுயிர் வைத்திரேனென்று நிச்சயித்திருக்கிறபடியா னீ விரைவாய் வரவேண்டும்; வராவிடிற் பெண் கொலை நேரிடுவதன்றிக் காமதேவனாலுஞ் சபிக்கப்படுவாய். அவன் முத்திரை சர்வார்த்த சாதனமான ஸ்திரீ வடிவாயிருக்கின்றது. அதை யவமானம் பண்ணுகிறவர்களைச்

சடைச்சாம்ப லாண்டி யாக்கிக் காமதேவன் காட்டி லனுப்புவான்" என்றிப்படி நரி யுரைக்கக் கேட்டுக் குண்டுக் கழுதை யதன் பின்னே போயிற்று.

சிங்கந் தட்சணமே யடித்து "நண்டைச் சுட்டு நரியைக் காவல் வைத்தாற்போலே அதற்கு நரியைக் காவல்வைத்து நீராடப்போக, இதற்குள்ளே நரி யத னீரலையுங் காதையுந் தின்றது. பின் சிங்கம் வந்துபார்க்கையி லீரலுங் காது மில்லாமையாற் சம்புகத்தைப் பார்த்து, "இதை யார் தின்றது?" என, நரி "இக்கழுதைக் கீரலுங் காதுமில்லை; இருந்தா லது மறுபடியு முன்னண்டை வருமா?" என, அது இதை யுண்மையென்று நம்பி நரிக்குள்ள மாம்சபாகங்கொடுத்து மற்றதைத் தின்றது. அப்படி நீ யென்னைக் கொல்ல விரும்புகிறாய்" என, முதலை "எவன் றன்பிரயோசனத்தை விட்டுள்ளதைச் சொல்லுகிறானோ வவன் யுதிஷ்டிர னென்னுங் குசவனைப்போற் றுன்ப மடைவான்" என, வானரம் "அதெப்படி" என்று கேட்க, மகரஞ் சொல்லுகின்றது:—

4. யுதிஷ்டிரன் தற்புகழ்ச்சி.

"ஒரு குப்பத்தில் யுதிஷ்டிர னென்னுங்குயவன் பானைகளை யெடுக்கையி லோட்டாங்குச்சி யொன்று கபாலத்திற் றைக்கக் கத்தி வெட்டுப்போற் காயம்பட்டது. பிறகு சில நாள் கழித் தத்தேயத்திற் கறுப்பு வந்தமையா லவன் மறுதேசத்திற்குப் போ யிராஜனிடத்திற் சேவகத்தி லமர்ந்தான். அவ்வரச னவ்வடுவைக் கண் டிவன் போர்க்களத்தின் முன் காயம் வாங்கின சூரனென் றெண்ணி யவனை மிகவு முபசரித் தவனிடத்திற் றயையா யிருந்தான். அது முதற்கொண்டு மற்றைச் சேவகர்க ளவன்மேற் பொறா

மையாயிருக்கத் தலைப்பட் டிராஜன் றனை யிருக்கையா லொன்றும் பேசாம லிருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கையி லொருநாளிராச னேகாந்தமா யுதிஷ்டிரனைப பார்த்து, "உனக்குக் கத்திவெட்டு யாருடைய சண்டையிற் பட்டது?" என, குசச்சேவகன், "ராஜனே! நான் சூளை போட்டுக்கொண் டிருக்கையில் விழுந்த ஒடுபட இக்காயம் பட்டது" என்றான். இதைக் கேட்டமாத்திரத்தி லிராசன் நாணிக் குலாலனைப் பார்த்து, "நான் மோசம் போனேன்; இஃதிரண்டாம் பெயர்க்குத் தெரிவதற்குள்ளே நீ யோடிப்போ; சூரர்கள் கண்டா லீ யுன்னுயிர் காணமாட் டாய்" என்றான். குயவன் "சுவாமி! யென் கைகால்களைக் கட்டி ரணரங்கத்திற் போட்டென் னஸ்தலாகவத்தைப் பார்த்தருளும்; வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்று சொல்லலாமோ" என்றான். ராஜன் "நீ பிறந்தகுலம் போர்க்களத்தில் வருவதன்று. அங்ஙனமாக நீ நரிக்குட்டி போலேன் சும்மா துள்ளுகிறாய்? குலைக்கிற நாய் வேட்டை பிடிக்குமோ?" என, குலாலன் "இந்த நரிக்குட்டி யாரிடத் திற் றன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டது சொல்லுமையா" என, அரசன் சொல்லுகிறான்.

5 நரியின் தற்புகழ்ச்சி.

"ஒரு வனத்திற் பெட்டைச் சிங்கத்தோடு கூடியிருந்த சிங்கத்துக் கிரண்டு குட்டிக ளுண்டான வுடனே பல விலங்கு களைக்கொன்று தன் பெண்சிங்கத்தின் கையிற் கொடுத் ததைப்பார்த்து, "இப்பிள்ளைகளுக்கு விவரந் தெரிகிற வரைக்கு மிவர்களை நம்பித் தனியே விட்டிராதே" என்று பத்திரஞ்சொல்லி நித்தியந் தான்மாத்திரம்போய் மிருகங் களைக் கொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்

தது. ஒருநாள தற்கொன்றுங் கிடையாமற் றிரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போது, வழியில் கையிலகப்பட்ட வொரு நரிக்குட்டியை யடியாமற் பிடித்துப் பெட்டையண்டை கொண்டு வந்து இன்றைக் கிதைவிட வேறென்றுங் கிடைக்க வில்லை" என்றது. அப்பெட்டை யக்குட்டி மிகவுஞ் சிறியதா யிருக்கிறதைப் பார்த்துத் தன் குழந்தைகளி லொன்ருய்க் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தது.

அம் மூன்றும் பெரியனவா யொருநாள் காட்டுக்குப் போனபோ தங்கொரு யானையைக்கண் டதன்கிட்டப் போகலாகா தென்று சொல்லிவிட்டு நரிக்குட்டி வீட்டுக் கோடிப்போயிற்று. மற்றிரண்டு மதைப்பார்த் ததன்பின்னே வீட்டுக்கு வந்து, தன் ருயுடனே யந்தநரியின் காரியத்தைச் சொல்லிற்று. நரிக்குட்டி யதைக்கேட்டு மிகவுங் கோபித்து, "நா னிவர்களிலும் சௌரியத்திற் குறைந்தவனு? இவர்களென்னைப் பழித்து நகைப்பானேன்? கூழுக்கு மாங்காய் தோற்குமா? நா னிவர்களைத் தண்டித் தென் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன். கொட்டினுற்றேள் கொட்டா விட்டாற் பிள்ளைப் பூச்சியா?" என்றது. அதைக்கேட்டுப் பெண்சிங்கம் நரியை யேகாந்தமா யோரிடத்திற் கொண்டு போய், "நீ நரிக்குட்டி; உன் குலத்தில் யானையைக் கொல்லுகிற சக்தியில்லை; உன்னை நா னென் பால் கொடுத்து வளர்த்தமையாலிந்தப் பராக்கிரமஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகிருய்; இவர்களினியுன்னை யின்னுனென் றறிகிறதற்கு முன்னே நீ புறப்பட்டோடிப்போ; இல்லாவிட்டா லவர்கள் கையி லடியுண்டிறந்து போவாய்" என்றது. அதைக் கேள்விப் பட்டவுடனே சம்புக மோடிப்போயிற்று.

ஆதலா னீ குசவனென்று வெளிப்படுவதன் முன்னே விரைவா யிதை விட்டுப்போ'' என, அவனந்த ராஜாவி னுத்தரவுப்படி யோடிப்போனான்'' என்ற முதலையின் பேச்சைக்கேட்டுச் சுமுகன் ''ஸ்திரீகளின் கிருத்திரமமொருவருக்குந் தெரியாதாகையா லவர்கள் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது'' என, முதலை ''இதெதினாற் சொல்லுகிறாய்?'' என, வானரஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று.

6. பெண்களின் கிருத்திரமம்.

''தாராநகரத்திற் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்த சத்தியவிரதனென்னும் வேதியன் றன்மனையாட்டி யெல்லாரோடுங் கலகம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கையா லவ னவண்மேலிருக்கிற மோகத்தினாற் றன்றேயத்தைத் துறந் தவளை யழைத்துக் கொண்டு தேசாந்தரம் போனான். அவ்வழியில் பார்ப்பனி, ''நாயகா! எனக்கு மிகவுந் தாகமெடுக்கின்றது. எங்கிருந்தாயினுந் தண்ணீர் கொண்டுவா'' என்றாள். அவனவளை யங்கேயே வைத்துவிட்டுத் தண்ணீர்க்குப் போய் வந் தவளிறந்து பிணமாய்க் கிடக்கிறதைப் பார்த்து, மிகவும் புலம்பி வருத்தப்படுகையில், ''உன் வயதிற் பாதியிவட்குக் கொடுத்தாயானால் மீண்டெழுந்திருப்பாள்'' என்றாகாசவாணி யுண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டுப் பார்ப்பான் பவித்திரத்தோடே பாதிவயதை மூன்று தர முச்சரித்துக் கொடுக்க, அதனா லவள் சிவித்தெழுந்து ஜலபானம் பண்ணினாள்.

பின்பொரு பட்டணத்திற்போ யிறங்கி மனைவியை ஒருசார் இருத்தி யந்தணன் செலவு வாங்கக் கடைக்குப் போனான். அங்கே யொருமுடவ னேர்த்தியாய்ச் சங்கீதம் பாட, அதைக்கேட் டவள் மோகித் தவனருகிற் போய்,

"சிநேகா! என்னை யங்கிகாரஞ்செய்; இல்லாவிட்டா லுனக்குப் பெண்கொலை வரும்" என்றாள். அதைக்கேட் டவனிதோ 'முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் கிடைத்ததே' என்று பொங்கி யவ்வள் கையைப் பிடித்துக் கொண் டான் அப்போதவள் "இவ்வுடம்பை யுனக்கர்ப்பணம் பண்ணினேன்; இனி நீ யையமில்லாம லென்னுடனே கூட வா" என, அப்படியே யம்முடவ னவளண்டை யுட்கார்ந்திருந்தான். இதற்குள்ளே கடைச்சரக்குகள் வாங்கிக் கொண்டு வந்த வப்பிராமணனுக்குச் சமையல் பண்ணி யிலை போட்டு "இம்முடவனுக்குங் கொஞ்ச மன்னங் கொடுக்கவேண்டும்" எனச்சொல்லி, அவ னுடன்பாட்டினா லம்முடத்துக் கன்னங் கொடுத் திருவருஞ் சாப்பிட்ட பிறகு பார்ப்பனத்தி, "நாயகனே! நீ ரென்னைத் தனியாக விட்டுப் போம்போ தெனக்குத் துணையில்லாமையா லிம்முடவ னெனக்குத் துணை யிருக்கட்டும்" என்றாள். அதைக்கேட் டந்தணன், "இம்முடவனை யெப்படிக் கொண்டு போகலாம்?" என, அவள் "நான் முதுகிற் கட்டிக் கொண்டு வருவேன்" என, "நல்லது" என் றவள் கபடத்தை நிசமென்றெண்ணி யதற்குடன்பட்டான்.

பின் பவனைப் புடைவையிற் சுற்றி முதுகிற் கட்டிக் கொண்டு நடக்கையி லவ்வழியிற் பிராமண னிளைப்பாய்க் கிணற்றங்கரையிற் படுத்துக் கண்ணயர்ந்ததைப் பார்த்து, அம்முடவனிடத் தாசக்தியினால் புருஷனைத் தறவிலுருட்டி விட்டுச் சனி தொலைந்ததென் றம்முடவனை யொரு பெட்டியில் வைத்து நோவாம லெடுத்துக் கொண்டு தேசாந்தரம் போகையி லங்கே சேவகர்க ளவடலைமேற் பெட்டி யிருக்கிறதைக்கண் டவளைப் பெட்டித்தலையுடனே யரசன் சமுகத்திற் பிடித்துக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அப்போ தா

சன் பெட்டியைத் திறப்பித்துப் பார்த்து, அதில் முடவனைக் கண்டு, "இவன் யார்? என்ன செய்தி" எனப் பார்ப்பனியைக் கேட்டான். அவள் "இவர் என் பர்த்தா; இவர் நோயாளியா யிருக்கிறதினா லிப்படித் தலையிற் சுமந்து கொண்டு போகிறேன்" என்றாள் அரச னதைக்கேட் டவள் கற்புடைமைக்கு மகிழ்ந்து, இவ ளமைக் குடன்பிறப்பென் றெண்ணி யவளைத் தன்னிடத்தி னிறுத்திக் கொண்டான்.

இங்கே யிப்படி யிருக்கையில், அங்கே யவ் வழியிற் போன வழிப்போக்க னொருவன் றாகத்துக்குக் கிணற்றி னுள்ளே யிறங்கினபோது விழுந்து கிடக்கிறவனைப் பார்த் திறங்கி யெடுத்து வெளியே விட்டுப்போக, அவ னங்கே பங்குவையும் மனைவியையுங் காணாம லங்கங்கே திரிந்து தேடிக்கொண் டந்நகரத்திற் குள்ளே போனான். இவன் வருவதை யவ்விபசாரி பார்த்து வேந்தனுடனே "இதோ வருகிற விச்சண்டாள னென் பதிக்கு விரோதி" என்று முறையிட, அவ்வேந்தன் "இவனைப் பிடித்துக் காவலில் வையுங்கள்" எனச் சேவர்கட்குத்தரவு செய்தான். அவர்க ளப்படியே செய்யத் தொடங்குகையில், அவனிறைவனைப் பார்த்து, "ஓ அரசசிகாமணியே! நீர் தருமகுண முள்ள வரா யிருக்கின்றீர். ஆதலாற் றேற விசாரியும்" என்றுதன் குறைகளை யெல்லாஞ் சொன்னான். அரச னதைக்கேட் டொரு பஞ்சாயத்து நியமித் தவர்களா லிப் பார்ப்பான் குற்றவாளியல்லன்; அவளே துஷ்டை; யென்றறிந்து, அதற் குத் தக்க தண்டனை செய்து வேதியனைச் சமாதானம் பண் ணினான்.

ஆதலால் மாதர்க ளனர்த்தங்கட்கு மூலமா யிருக்கின் றார்கள். வே[illegible] [illegible]ர்கள் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்க

லாகாது. அப்பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்து முற்காலத்திலே நந்தனராஜ னென்பவனும் வரருசியென்னும் பிரதானியுஞ் சபை நடுவிலே ஏளனமடைந்தார்கள்” என முதலே “அஃ தெப்படி” என, வானரஞ் சொல்ல லுற்றது:—

7. தையல்சோற் கேளேல்.

“பராக்கிரமசாலியான நந்தனராஜ னென்பவன் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கையி லவன் மனை யாட்டி யேதோ வொரு காரணத்தாற் பிணங்கினாள். அரச னெவ்வித சமாதானஞ் செய்துங் கேளாமல் “நீ வாயிற்கடி வாளம் போட்டுக்கொண் டுன்முதுகின்மே லென்னையெடுத் துக்கொண்டு குதிரைபோலக் கனைத்தாயானா லுன்பேச்சிற் குச்செவிகொடுப்பேன்”என்றாள். அப்போது நிருப னவள் பிரீதிக்காகச் சொன்னவண்ணஞ் செய்தான். அதைப் பிர தானியின் மனைக்கிழத்தி கேள்விப்பட்டவளுங் கோபமாய்த் தன் பதியுடனே பேசாமல் முறுக்கா யிருந்தாள். அவ் வேளையின் முழுது மறிந்தவனாகிய வரருசி யென்னும் மந் திரி, தன்மனைவிக் கெவ்வித ஆறுதல் சொல்லியு மவளுடன் படாமல் “நீ தலை மொட்டையிட்டுக்கொண்டென்னை வல சாரி யிடசாரியாகச் சூழவந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணுவாயானா லுனக்கு நானுட்படுவேன்” என்றாள். மந்திரி யவள் பிடிவாதத்துக்காக வங்ஙனஞ் செய்து, மறுநா ளுதயத்திற் சபையில் வந்திருந்த வரசனிடத்திற் குப் போனான். அரசன் பிரதானியைப் பார்த்து “நீ யெதற் காக முண்டனம் பண்ணிக் கொண்டாய்?” என, மந்திரி “மகாராஜா அவர்கள் குதிரையைப்போலக் கனைத்த படியா லடியேன் மழுங்க மொட்டையிட்டுக் கொண் டேன்” என்றான். இப்படி யிருவர் பேச்சையுங் கேட்டுச் ஜனங்கள் நடந்த செய்தியெல்லா மறிந்துகொண்டார்கள்.

ஆதலான் மாதர்களுடைய வருசித வார்த்தைகளைக் கேட்டு மௌநமா யிருக்கவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்யா தவரோடு மறுமொழி சொல்லுகிறவன் புலித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருந்த கழுதையைப்போற் கிலேச மடைவான்'' என, "அதெப்படி?'' என்று முதலை வினவ, குரங்கு விடைவிடுக்கின்றது:—

8. புலித்தோல் போர்த்த கழுதை

"நருமதை யாற்றங்கரையில் பவானி யென்னு மோ ரேழை வண்ணான் றன்கழுதை தீனியில்லாம னுளுக்குநா ளிளைத்துப் போகிறதைக் குறித்து விசனப்பட்டுக்கொண் டிருந்தான். ஒருநாள் நினையாமற்கிடைத்த புலித்தோலைக் கொண்டுவந்து களிப்புடனே யிரவி லக்கழுதைமேற் போர்த்து ஊரார்பயிர்களின் மேய்வித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, குடிக ளிது புலியென்று நினைத்துப் பயந்தோடிப் போவார்கள். இப்படி யிருக்கையி லிப்பெருவாயன் மிகவும் பெருத் தொருநாள் பயிரிற் றுனியத்தைத் தின்றுகொண் டிருக்கும்போதொரு பெண் கழுதையின் கூச்சலைக்கேட்டு மிகவும் பெருங்கூச்ச லிடத்தொடங்கிற்று. அப்போ தக்கொல்லைக்கார னிது புலியன் றென்று நிச்சயித் ததைப் பிடித் திடுப்பொடிய அடித்தான். ஆதலான் மாதர்களு டனே வீணைகப் பேசலாகாது. இப்படி யிருக்கையில் நீ யவளைக்குறித் தென்னைக் கொல்ல விருந்தாய். இஃதுன் குற்ற மன்று; விசுவாசகாதகம் பண்ணுத லுன்சாதிக்கே யியல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதுக்களின் சேர்க்கை யாலுங் குணமாகாது; மேலுந் துஷ்டர்கட்குபதேசித்துப் பயனில்லை'' என் றிப்படிப் பேசிக்கொண் டிருந்தது.

ஜலத்திலிருந்த வொரு சலசரம் வந்து "உன் மனையா ளெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து பட்டினியால் இறந்தாள்" என, அந்த நாராசஞ் செவியிலேறினவுடனே முதலை "நான் கொடியேனுதலா லித்தன்மைய விடரி லகப்பட்டேன். முதல் நண்பனுக்குப் பொல்லாதவனுனேன். இரண்டாவது மனைக்கிழத்தியு மிறந்தாள். வீடுங் காடாயிற்று. இல்லக் கிழத்தி யில்லாத வில்லஞ் சுடலை யன்றோ? ஆதலால் மித்திரா! என்பிழையை மன்னி. நானுனக்குத் துரோக நினைத்ததனுற் றீக்குதிக்கிறேன்" என்றது. இதைக்கேட்டு வானரம் "எவள் பேச்சினு னீ கொலைத்தொழிற் கேற்பட் டையோ வவள் சாவைக்குறித் திப்போது கிலேசித் துயிர் விட நினைக்கிருய். அப்படிப்பட்ட துர்க்குணியின் சாவுக்குக் களிக்க வேண்டும். பதியைவிட்டுப் பிறனுக் குடன்பட் டிருந்ததனுல், முன்னொருத்தியை நரியுஞ சிரித்தது" என, அப்போது மகரம் "நரி யாரைப்பார்த்து நகைத்தது?" என, சுமுகன் சொல்லுகிறது:—

9. நரியுஞ் சிரித்த நாரி.

"சம்பகாவதி நகரத்திற் கிழவனுயிருந்த தேவதத்த னென்னுமொரு சாவகாரியின் பெண்சாதி, யந்நிய புருஷர் களிடத்தி லாசைகொண் டிருக்கையி, லவ்வவாவைக் கண்ட வொரு விட னவளைக்கண்டு "பெண்ணே! என் பெண்சாதி யிறந்த படியினு னுன் மிகவுந் துக்கித்துக்கொண்டிருக் கிறேன். நீ யென் றுக்கத்தைப் பரிகரித்தா லுனக்குப் புண்ணியமுண்டு. உன்னைப்பார்த்து மிகவு மானந்த மாயி னேன்" என்றுன். அதைக் கேட்டவள் "உன்மனதி லிங் ஙனமிருந்தா லென்கிழக் கணவன் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு நீயுநானும் பரதேசத்திற் போய் வாழ்ந்திருப்

போம்" என்ருள். அவன் "இது மிகவும் நல்ல காரியம் சொன்னுய்; நீ கணப்போதானுலு மட்டியில்லாம லிக்காரி யத்தில் முயற்சிசெய்யலாம்" என்ருன். அப்படியே மறு நாள் வெகு திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சங்கேதப்படி யிருவருந் தேசாந்தரம் போகையைக்குறித் திருகாதவழி போகையி லங்கேயொரு பேராற்றைப் பார்த்தளவி லவன், பின்னே யிவளை யாராயினுந் தேடிக்கொண் டோடிவந்தாற் பணத்தையு மவளையுங்கொண்டு போகிறது மன்றி, நம் முடைய ஜீவனையும் வாங்குவார்கள். ஆதலா லிவளை விட்டுப் பொருளைமாத்திர மேமாற்றிக் கொண்டுபோக வேண்டு மென்று மனதிலேயே யாராய்ந்து நிச்சயித்தான். பின் பவளைநோக்கி, "இந்நதி கடத்தல் மிகவுங் கடினமானது; தண்ணீரும் நிரம்பவருகின்றது. ஆதலான் முன்னேயெல்லா வற்றையு மக்கரையில் வைத்துவிட்டுப் பின்புன்னை நோவா மற் கொண்டுபோ யக்கரை சேர்க்கிறேன்" என்ருன். அவள் "உன் மனதின்படிசெய்" என, பின் பவளிடத்திருந்த பணமுழுவதும் வாங்கிக்கொண்டு "என் பிரிய நாயகியே யுன் புடைவையையு மவிழ்த்துக் கொடுத்தாயானு லுன்னை மறுபடியுங் கொண்டு போதல் வருத்தமாயிராது" எனச் சொல்ல, அவளப்படியே யவிழ்த்துக் கொடுத்தாள். அதை யுங் கைக்கொண் டிவள் வெட்கத்தினு லங்கிங்கோடி யாரோடுஞ் சொல்லமாட்டா ளென் றெண்ணிக்கொண் டபகரித்த பொருள்களோடு ஓடிப்போய் விட்டான். பிறகவ ளதைப்பார்த்துத் தன்மனதில் வியாகுலித்து நான் செய்த வேலைக்குப் பல னுடனே கிடைத்தது. இதை யக்கிழப்பிண மறிந்தா லென்னசெய்யுமோவென் றெண்ணிக்கொண்டு நாணத்தினுல் தண்ணீரினுள் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

ஓரிறைச்சித் துண்டை வாயில்கௌவிக்கொண்டோடி வந்த நரி தண்ணீரினின்று துள்ளிக் கரையில் விழுந்த மீனைப்பிடிக்க நினைத்து வாயிறைச்சியைப் பூமியில்போட்டுக் கௌவப்போகையி லம்மீன் தண்ணீரிற் குதித்தது. நரி திரும்பி யத்தசை யண்டை வருவதற்குள்ளே யதை யொரு பருந் தறைந்து போயிற்று. இதைப்பார்த்திருந்த வம்மாது சிரித்து, "மாம்சமும் மச்சமும் போன பிறகு வானத்தைப் பார்த் தாவதென்ன?" என்றாள். அதைக் கேட்டுச் சம்புகம் "குரோதத்தோடே, யெனக்கு நேரிட்டது போலவே நீயு முன் பதியையுஞ் சாரனையுமிழந் திப்போது நிர்வாணத்தோ டென்ன வெண்ணமிடுகிறாய்?" என்றது. இப்படி யிருவர்க் கும் வாக்குவாதம் நடந்துகொண் டிருக்கையி லிஃ தவள் கணவனுக்குத் தெரிந்தது. அவ னவளை மிகவுந் தண்டித் தோட்டிவிட்டான்.

ஆதலா லந்தத் துஷ்டையைக் குறித்துச் சோக முறு மல், முதலாய்! நீ யுன் சாகைக்குப் போ! என, மகரந் தன் வீட்டிற்குப் போயிற்று.

போனவிடத்தி லங்கே வேறொரு முதலை யிருக்கக் கண்டு, நம்மிடத்தையு மொருவன் கைக்கொண்டான். இதற்குச் சாம பேத தான தண்டங்களி லோருபாயஞ் செய்வதைக் குறித்து நம்முடைய சிநேகிதனைவிடச் சொல் லுகிறவர்களில்லை அவனையே வினவவேண்டு மென்றுறுதி செய்து, மீண்டும் நாவன்மரத்தண்டை வந்து சுமுகனைப் பார்த்து, "மித்திரா! பட்டகாலிலே படுங் கெட்ட குடியே கெடும்" என்றாற்போல வென் னபாக்கியத்தினா லென்வீட் டையு மொருவன் பிடுங்கிக்கொண்டான். இனி நானென்ன செய்வேன்?" என்று முறையிட, வானரம் "நன்றிகெட்ட

வனே! எனக்குப் பொல்லாங்கு தேடின நீ மறித்து முட்டாட்டனமா யென்னிடத்துக் கேன் வந்தாய்? மூடனுக்குப தேசித்தா லவன் வீடுடையவனை வீடிழக்கப் பண்ணுவான்" என, முதலை "இதெங்ஙனம்? என, குரங்கு சொல்லத் தொடங்கிற்று:—

10. குரங்குக்கு உபதேசித்த குருவி.

"ஒரு மரத்தின் மேல் கூடுகட்டி யதில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற விரண்டு தூக்கணங்குருவி யாலங்கட்டி யுடனே கூடப் பெருமழை பெய்கையிற் குளிரினாலே நளிர் பிடித்துப் பல்லுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொண் டொருமரத்தடியி லொதுங்கி யிருந்து வருந்துகிற வானரத்தைக் கண்டன அவற்றுள் ஒன்று, "உனக்குக் கால்கைக ளிருந்துங் குளிர் காற்று முதலிய துக்கத்தை யையையோ! நீயே னனுபவிக்கின்றாய்? நீ யேன் வீடு கட்டிக் கொள்ளவில்லை?" என்றிரக்கத்தாற் சொல்லிற்று. இதைக்கேட் டத்துஷ்டக் குரங்கு "ஊசி மூஞ்சிமூடா! நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறையா? எனக்கு வீடுகட்டுகிற சக்தியில்லை; அதைப் பிரித்தெறிகிற சாமர்த்தியமுண்டு. இதோபார்" என்று அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிந்து விட்டது.

ஆதலால் கீழானோர்கட் குபதேசிக்கலாகாது, என, முதலை அன்பனே! நான் குற்றவாளி யென்பது மெய்யே; ஆயினும் பழைய சிநேகிதனாதலா லுன்னைக் கேட்கின்றேன்" என, வானரம் "நீ யங்கேபோய்ப் பகையாளியோடு போர் செய். மடிந்தாற் சொர்க்க மடைவாய். வென்றால் வீடடைந்து சுகமுறுவாய். முன்னொரு புத்திசாலி யுத்தமனுக்குக் கும்பிடும், சூரனுக்குப் பேதமும், காரியகாரனுக்குத் தானமும், ஈடானவனுக்குத் தண்டமுஞ் செய்தாற்போலச்

செய்யவேண்டும்" என, முதலே "அதெங்ஙனம்?" என, சுமுகன் சொல்லலுற்றது:—

11. சதுரன் சாதுர்யம்.

"இம்மலையின்மேற் சதுரனென்னு மொரு நரி பசியுடனே யங்கங்கே திரியுங்கா லொரு செத்தயானையைக்கண்டதன் ருேலைக்கிழித் திறைச்சியைத் தின்னும் வல்லமை யதற்கின்மையா லஃதங் குட்கார்ந்திருந்தது. அங்கேவந்த சிங்கத்தைக் கண்டு தண் டனிட, அது "நீ யார்?" என, நரி "நான் றங்களடியேன், தாங்களடித்த யானையைக் காத்துட் கார்ந்திருக்கிறேன்" என, சிங்கம் இது நான் கொன்ற தன்று; வேறெவன் கொன்றெறிந்தானே? அன்றித்தானுய் மடிந்ததோ? எப்படி யிருந்தாலு மதை நான் புசியேன். இதுனக்கு வேண்டுமானு லெடுத்துக்கொள்" என்றது. நரி "சுவாமி! இது யோக்கியந்தான்; பெரியோர்கள் தம் மாண் மையாலே சம்பாதிக்கிருர்கள்" என, சிங்க மதைக் கேட்டு வேருெரு வனத்திற்குப் போயிற்று.

பின்னு மங்கே வந்த வொரு புலியைப்பார்த்து, "அம்மான் நீ யிக்காலன் முகத்தி லேனெதிர்ப்பட்டாய்? இவ்வானையைக் கொன்ற மிருகேந்திர னிங்கே யாதொரு புலிவந்தா லதற்குத் தெரியாம லெனக்கு வந்து சொல்லுவா யானு னதைக்கொன் றெறிவேன். நான் முன்னே யொரு யானையை யடித்து மூழ்கப்போன விடத்தி லொருபுலியதை யெச்சில் பண்ணிற்று. அது முதலாகப் புலியைத் தேடிப் பார்த்து மகப்படவில்லை யென் றென்னுடன் சொல்லியிருக்கிருன்" என, புலி யச் சிங்கத்தி னுத்தரவைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து "மருமகனே எனக்குப் பிராணதானங் கொடு" எனச் சொல்லிக் கொண்டே யோடிப்போயிற்று.

மறுபடி யொரு வானரத்தைக் கண்டு, முன்னே வந்த துஷ்டனைக் கும்பிட்டுப் போக்கினேம்; இரண்டாமவனைப் பேதித்தோம்; இப்போ திதன் கையா லிதைக் கிழிப்பிக்க வேண்டுமென் றிப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்தது. "வானரா! நீ நெடுநாளைக்குப் பின்பு வந்தாய். மற்றும் பசித்திருக்கிறாய். எனக்குச் சிங்கங் கொடுத்த இவ்வானை யிறைச்சியை நீ கொஞ்சந் தின்று, சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமா யோடிப்போ" என்றது. குரங்கதைக் கேட்டு யானையைக் கிழிக்க, அதைப்பார்த்து நரி, "வானரா! சிங்கஞ் சமீபத்தில் வந்தது; இனி நீ விரைவிலோடிப்போ" என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு பறந்தது.

பின் பது, பிளந்த விடத்தி லிருந்த மாம்சத்தை நரி தின்னுகையி லங்கேவந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தித் தான் வேண்டுமட்டு மிறைச்சிகளைத் தின்றது. ஆதலா னீ யம்மகரத்தைக் கொன் றுன்வீட்டில் சுகமாயிரு வேறொரு தேயத்திற் சௌக்கிய மெல்லாங் கிடைக்குமாயினுந் தனக்குச்சிநேக மங்கொருவனு மில்லாவிட்டால் சித்திராங்கன்போற் றீங்குக ளனுபவிக்க வரும்" என, முதலை "சித்திராங்கனுக் கெப்படி யவஸ்தை நேரிட்டது?" என, வானரஞ் சொல்லத் தொடங்கிற்று:—

12. சுதேச சுகம்.

"அயோத்தியா நகரத்திலிருந்த சித்திராங்க னென்னு மொரு நாய் பஞ்சத்தினாற் சோறு கிட்டாமல் மறுதேயத்திற் சென் றொரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்குப்போ யவ்வீட்டுக்காரி சோறுபோட் டாதரித்ததனா லன்றுமுதல் வெகுநாள் வரைக்கு மங்கேயிருந் தொருநாள் சகசமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது. வந்தவுடனே யவ்வூர் மற்றை நாய்க

ளிதன்மேலேவிழுந் தநேக விடத்திற் கடித் தத னுதிர மாம் சங்களை வெளிப்படுத்தினதினுற் சித்திராங்கன் மிகவுந் துக்கமடைந் தென்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுவயதேசத்தை விட்டு வரலாகாதெனத் தனக்குட்டேறி மீண்டு மயோத்திக் கோடிவந்த மாத்திரத்தி லதற் குறவாகிய நாய்கள் "சித்தி ராங்க! அத்தேய மெப்படி யிருக்கிறது?" என, சித்திராங் கன் "அத்தேயஞ் செழிப்பா யிருக்கின்றது. மாதர்களும் தயாவதிகளா யிருக்கிறுர்கள். சுசாதி மித்திரத்துவமில்லை. ஆகையா லிவ்வவஸ்தை நேரிட்டது" என்றது. ஆதலால் தன்னிடத்தி லிருப்பதுபோலச் சுகம் வேறில்லை யென்கி றேன்" என, முதலை யவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுப்போ யவ் வண்ணமே யெதிரியுடனே பொருது தன் வீட்டை மீட்டுக் கொண் டங்கேயே வாழ்ந்திருந்தது. ஆதலாற் பராக்கிர மத்தினுற் பாக்கியம் வழிதேடிவந் தடைகின்றது.

ஐந்தாவது

அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்

அல்லது

ஆராயாது செயல்.

1. மயிர்வினைஞனும் மணிபத்திரனும்.

சோமசரும னரையன் மக்களை நோக்கி "ஒருவனுடைய தீச்செயல்களைக் கண்ணுற்ருயினுஞ் செவியுற்ருயினு மறிவுடையோ னதைப்புரியலாகாது. அங்ஙன மாகையில் வெள்ளறிவ னென்னும் பெயரிய வொரு மயிர்வினைஞன், மணிபத்திர னென்போனது கருமங் கண்டுழித் தேருமலங்ஙனம் புரிந்திடருற்றனன்" என, அதைக்கேள்வியுற்ற விளங்குமரர் "அஃதெவ்வா றியம்புதி" என வினவ, ஆசிரிய னுரைக்கலாயினன்:—

"அவாசிக் கண்ணதாய பைடணபுரி வாசியாகிய மணிபத்திர னென்போ, னன்னெறிபற்றி யொழுகலா னுளதாய நல்குரவாற் பரிபவமுற், றிவ்வறுமை கெட்டது. சிச்சி! தயை, சாந்த முதலாகிய குணங்கள் பொருளில்லாதா ரிடத்தில் விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றன; என்று கணந்தோறு மாகுலித்துக் குடும்பப் பாதுகாப்பி னேக்கத்தினு லறிவு மழுக்கமடைகின்றது; தானியமுதலிய பொருளிலாவீடிடுகொடொக்கும்; அவன் கல்வி முதலிய குணச்சிறப் புற்றேனு யினுமனித ரெண்ணிக்கையினுளுன்; இங்ஙனம் பல வகைத் தாய கவற்சி மிடிமையினு லெய்துகின்றது; ஆகலான் பட்டினியிருந் துயிர் துறப்பலெனத் துணிந்து மணிபத்திரன் கண் வளர்ந்தான். பதுமநிதி, நீத்தோன் படிவமாய் அவன் கனவிலடைந்து, யானுன்னெழுக்கத்தாற் கட்புலனுக நாளை

யிவ்வுருவத்தோடு வருவேன். அப்போழ் தென் சென்னி மேற் றண்டத்தாற் புடைப்பையாயின் யான் குன்றுப் பொற்குவை யாவேன்" எனக்கேட் டவன் றுயிலொழிந் திக்கனவு உண்மையோ? அன்றேல், இஃது எப்போழ்து மெனக் குளதாய பொருட் சிந்தையின் றோற்றமோ? என் றிங்ஙன மறுநாட் கருதிக்கொண் டிருக்குங்கா லிரவிற்கண் டாங்கு வந்த வந்நீத்தோனைக் கண்டு நிகழ்ந்த கனவு மெய் யெனத் துணிவுற், றவன்சிரமே லோர்தண்டங்கொடு தாக் கினான். அவன் பொன்மயமா யொளிவிட்டு நின்றமையா லொன்றிற் பொதிந்து, வீட்டில் வைத்தான். அச்சமயம் அவனில்லாட்கு நகங்களைந்துகொண் டிருந்த மயிர்வினை ஞனை நோக்கி, "உனக்குச் சிறிதருத்தந் தருவேன்; இவ்வற் புதத்தை யெங்கணுஞ் சிறிதும் புலப்படுத்தற்க" என வற் புறுத்தி விடுத்தான். அவன் "அந்நெறி நிற்பல்" என மேற்கொண்டு வீட்டிற் சென்றறிவின் சிறுமையாற் றன்னு ளாராய்வா னயினான்.

வைகறையி லொருதுறவியை யழைத்துவந் தன்னோன் மண்டையிற் கோல்கொண் டறைவன்; அவன் சுடர் விரி பசும்பொன் னவனெனத் தீர்மானித்தான். மற்றைநாட் டுறவிகள் குழுவிற் சென்று மிகவணங்கி, "எத்திறத்தோர்க்கு மறிவுணர்த்திக் கரையேற்று நிற்கின்ற நீர், மற்று மெவ்வெவ ரில்லத்தும் பிச்சைக்கேகா நிற்கின்றீ ராதலால், இத்தினம் நாயினேன் சிறுகுடிலுக்குத் தேவரீர் திருக்கூட்டத்தோ டெழுந்தருள்வீராக" என்றான். அவர்களிற்றலைவ னம்மாசு தீர்ப்போனை நோக்கி, "நாடோறு மந்தண ருன் மனைக்கு வாராநிற்க, நீ யிற்றைக் கெமக்கே னியம்புகின்றனை? அவ் வேதியரை யழையாய்" என்றான். அக்காலை நாவிதன் நம் மாட்டுப் பேரறச்செயல்க ளிருக்கின்றமை யானறிகின்

றேன். ஆதலா னீவி ரென் வேண்டுகையை யெட்டுணையு மருமல் திருவுளம் வைத்தருள்வீர்'' எனப் பணிவாக மொழிந்து, அவர் கரத்தைப் பற்றி யில்லிற் கொடுவந் தம் முனியின் கபாலத்தி லுலக்கையாற் சாத்தினவளவி லவன் களைத்து நிலத்தி லடியற்ற பனைபோல் வீழ்ந்தனன்.

இதற்குட் டபசிக் குழாம் வந்து மெய்ம்மறந்து கிடக் கின்றவனைப் பார்த்தளவிற் பேரிரைச்சலிட, இக்கலிபலியை யவ்வூராள்வோன் காலாட்கள் கண் டாண்டெய்தி யந்நாவி தனைப் பிணித்துத் தன்றலைவன்பாற் கொடுபோய்விட்டார் கள். அவ்வூராளி, மஞ்சிகனை நோக்கி "இஃதென் செய் தனை?'' என, உறுக்கி வினவ, அம்மங்கலன் "மணிபத்திர னகத்துக் கண்டாங்கு யான் செய்தனன்'' என்றான் அத் தலைவ னவ்வணிகனை விளித்து, "உன்பானிகழ்ந்த தென் னையோ?'' என, அவனொன்று முரையா திருந்தனன். அதன்மே லதிகாரத் தலைவ னம்பட்டனைப் பார்த்து, "இவ னாராயாம லிக்கருமம் புரிந்தன னாதலா லிவனைக் கழுவேற் றுக. இங்ஙன முன்னொரு பார்ப்பனி பராமரிசியாம லியற் றின கருமத்தான், மூங்காவைக் குறித் தாகுலித்தாள்'' என, மணிபத்திரன் "இஃதெங்ஙன மருள்வாய்'' என, அவ் வூராளி சொல்வானாயினன்:—

2. பார்ப்பனியும் கீரியும்.

உச்சயினிபுரத்தில் வதிந்த தேவநாம வேதிய னென் போன் மனையோ டில்லற நடாத்துநாளிற் குழவியில்லாக் குறையா லிருவருமோர் கீரிப்பிள்ளையை மைந்தனைப்போற் கருதி வளர்ப்புழி யொருமக வுண்டாயிற்று. அம்மதலையை யோர்நாட் டூங்குவித்துக் கணவனைப் பார்த்து, "யானுதகத் தின் பொருட்டுச் செல்லா நின்றேன். நீர் நம் கான் முளை

யைப் பார்த்திரும். ஓர்வேளை கீரிகடிக்கும்" என் றிங்ஙனம் வகுத்துரைத்துத் தண்ணீர்க்குச்செல்ல, பின்ன ரக்குழந்தை தொட்டிலிற் கண்வளர்ந்தது அவ்வந்தணனு மோர்தடாக கரும வயத்தனுய்ப் புறஞ்சென்றான்.

அத்தருணத்தி லொரு கிருஷ்ண சருப்பம் பிலத்தி னின்று புறம்போந்து தொட்டிலின்மேற் செல்லாநின்றது. கண்ணுற்ற நகுல மதை யக்கணமே விரைந்துபற்றி யுதறிக் கொன்று பலகண்டங் கண்டு குருதியாற் பூசுற்றமுகத் துடனே தனதாற்றலைக் காட்டவிரும்பி விரைந்து துவார முகமாக வந்து நின்றது. வந்த பார்ப்பினி செந்நீரா னிறைந்த வதன் வதனத்தைப் பார்த்தளவி லது தன்பிள் ளையைக் கடித்து மடித்ததென்று, துள்ளித் துள்ளித் துணுக் குற்று, நீர்க்குடஞ் சிதைவுறும்படி யதன் றலைமேற் போட் டுக்கொன், றுடனே யுட்புகா நின்றாள்.

மகனுறங்குதலையு மருகே கரும்பாம்பின் றுணிக்கைக் குவையையுங் கண், டந்தோ! கெட்டேன்; யானென் னருங் குழவியை நன்காராய்வின்றிக் கொலை செய்தே னெனச் சோக முற்றுப் புலம்பா நின்றாள். அவ டலைவ னுண்டெய்தி "குழந்தை யிதோ விருக்கையில் நீயென் மகவிழந்தேனென் றேன் வாளா கதறிக் கலுழ்கின்றனை? என்னடி பேதாய்!" என்றான். மனைவி "நீர் யாதோ பேரவாவா லென் மொழி தள்ளிப் போனமையா லதன்பய னிதோ வாய்த்தது; இது மிக்க வவாவினன் முடிமேற் சக்கரஞ் சுழன்றதை யொத் தது" என, அவன் "அஃதெவ்வண்ண முரைத்தி" என, உரைப்பா ளாயினள்:—

3. பேரவாவினன் முடியிற் சக்கரம்.

"அமராவதி நகரத் தின்புற்றிருந்த வேதியர் நால்வர் மிடியாற் றுன்புற், றிப்போழ் தியாமடைந்த பொருளின் மையை யின்மையாக்கு மிடநாடிச் செல்வோமாக; பொரு ளில்லார்க்கு வனநடு வதிதலினு மின்பிலை என் றிங்ஙனம் கடைப் பிடித்து நால்வரு மறுதேயம் போனார்கள். க்ஷிப் பிரா நதிக்கரை யணித்தாகப் பைரவாநந்தி யென்னும் யோகியொருவ னெல்லாம் வல்லோனாய் வீற்றிருக்கின்றன னெனவறிந் தம்மடத்தி லவனுழைச்சென் றியன்றமட்டும் பூசித்தார். அத்துறவி யவர்கள் வழிபாட்டிற்கிரங்கி "உம் வரவின் காரணமேது?" என, அவர்கள் "அடிகளே! எம்மை நலிகின்ற நல்குரவைத் தொலைப்பான், மிக்க பொருள் விழைவா, லெந்நாடு துறந்து புறம் போந்தனம். பொருட் குவை, துணிவின் செய்கையா லன்றி யெய்துவதன்று. ஆதலி னிதனிமித்தஞ் சாந்துணையு முயல வேண்டுமென்று துணிந் தீண்டு நுஞ்சரணடைந்தேம். இனித் தேவரீ ரெம் விழைவை முடிப்பீர். மறுப்பீரே லெம்முயிரை நும்பால் விடுக்குதும்" என்றார்.

யோகி யிவர்கள் பரபரப்பையுங் கடைப் பிடியையு முணர்ந்து, நான்கு சித்தியைச் சிந்தித் தன்னோரை நோக்கி "நீவிரிமயகிரி நெறிபற்றிப் பிசகாது போமின்; போவுழி யெவன் வர்த்தி யாண்டு விழுமோ வவற் காண்டுப் பொருள் சித்தியாம்" என்றுரைத் தவர்க டலைமீது நான்கு திரிச் சீலைகளை வைத்தார். பின் அப்பொன் விருப்போ ரங்ஙன மவ ராணையைச் சிரமேற் றாங்கி யிமயமலை யிடத்திற் போகச் சிறிதாறு கடக்கையி லொருவன் வர்த்தி வீழ்ந்தது. அக் காலை யன்னவ னங்குத் தொட்டுப் பார்ப்புழித் தாமிரக்

கனியா யிருக்க, வவன் றன்னை விட்டுநடந்த வேனையோன்ர, "மித்திரரே! நும்மவாக் கெடத் தாமிரங் கொண்மின்" என் ருன். கேட்டு, மூவரும் "பேதாய்! இஃதா லென்ன பயன்? இஃ தெத்துணைப் பெறினு நம்மிடிமை யெட்டுணையு மக லாது. ஆதலான் யாம் இன்னும் செல்லுதும்" என, வுரை யாடி யவர் செல்லாநிற்க, அவன் றன்னுற்ற லளவு செம்பு வாரிக்கொடு வந்தநெறி சென்றனன்.

பின்னர் முன்னர்க்கூறிய வம்மூவரு மோர்கூப்பாடு சேய்மை போவுழி மங்கொருத்தன் றலைத்திரி வீழ, அவனங் ஙனந் தொட்டு, மற்றேரை நோக்கி, "இவ் வெள்ளிகளைக் கைக்கொடு மீள்வேம்" என்ருன். அவ்விருவரும் "முற்ப டப் பொற்குவை யிருக்கும்; ஆதலால் யாம் போகுதும்" என, அவர் போயினர். அவனும் வெண் பொன் னிராசியிற் றன்வலிக் கியன்றன சுமந்து சென்றனன்.

பின் பவ்வெஞ்சிய விருவரு நடக்கையி லொருவன் சிரத்திரி நிலத்தில் வீழ்வுற, அவன் ருேண்டிக் காண்புழிப், பொற்றிர ளிருந்தமையா லவன் களிப்பின் பெருக்கி லமிழ்ந்தினவனுய், நண்பனே! நம் மிச்சைமட்டுஞ் சொன் னத் திரள்கொடு செல்லுதும் வருதி" என்ருன். அப்பே ராசைப் பேதை "அறிவிலாய்! முன்னே மணித்திர ளிருப் பனவாம். ஆதலா ஞன் செல்வல்" என்ருன். பின்பவன் "யா னிச்செம்பொன் னேற்றுக்கொண் டுன்வர னேக்கி யிருப்பல். நீ விரைவில் வருதி" என்ருன். அவன் "அங்ங னம் ஆக" என் றவண்விட் டகன்ருன்.

வெயிலின் வருந்திப் பசி நீர்வேட்கையாற் சித்திநெறி தப்பி யிவ னவ ணுழல்கையில், அங்கொரு மனித்தன் றலை யிலொருசக்கரஞ் சுழலவு மவ னுடலெங்குஞ் செந்நீரான்

மூழ்கி யிருக்கவுங் கண்டான். அவனை நோக்குற்று, நீ யாவன்? உன்றலைமே லிந்நேமி சுழல்வ தென்னை?" என்றிம் மாற்றம் வினயவளவி லவ்வாழி யிவ னுச்சிமீது வந்திருந் தது. அவ்வேதியன் றுணுக்குற்று, இதென்னை? "கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போ லாயிற்று" எனக் கவலை யுற்று "இந்நேமி யென் மத்தகத்தின் மீதுறுவதென்னை?" என, முன் சக்கிரி மொழிய லுற்றனன்.

"இதுகாறு மெனக் கநுபவ மிருந்தது; இக்காலையின் மற்றொருவன் சித்தித்திரியோ டெய்தி யுசாவுவன்; அப் போழ் திவ்வாழி யவன்றலையைப் பற்றிக்கொளுமென் றெனக்குக் குபேரன் வர மிருக்கின்றது" என்றான். இச் சக்கரத்தலைப் புதியோன், "பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்ததுபோல்" எனக்காயிற்றென்று தன்னிற்கவன்று நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து பண்டைய நேமித்தலையனை நோக்கி, "நீ யிங்கெய்தி யெத்துணை நாளாயின விளம்புதி" என, அவன் "எனக்குக் காலவரையறை தெரியாது. இராம னரசியற்றுங் காலையி னான் மிடிபட் டிங் கிச்சக்கரத்தாற் பிடிபட்டனன்" என்றான். அதைக் கேட்ட வேதியன், "ஈங்கு வல்சி நீர் தருபவ ரெவர்?" என்றான். பூர்வசக்கிரி "பசிதாக மிவ்வுழி வருத்துதலில்லை. முழுது மித்துன்பே நுகரவேண்டும். இஃது நிதிக்கோ னிதியைக் கவர்வான் வருபவர்க் கச்சுறுத்தும் பொருட்டு வைத்திருக்கின்றது. இவ் வச்சத்தால் யாவரு மிங் குவாராரென் றிங்ஙன நிகழ் வன யாவுஞ் சொல்லி, இப்போழ் தென்மெய்க் காற்றப் பெரு வேதனை யுளதாயிற்று; ஆதலா னான் செல்வல்" னச் செல்வுழிச் சென்றனன்.

பின்னர் முற்கூறிய சுவர்ணசித்தி, சொல்லியாங்கு நெடு நேரமிவன் வருநெறி நோக்குற்றிருந்துங் காணுமையாற் றேடிவந், தவன் சென்னியிற் சக்கரஞ் சுற்றுகின்றமைகண் டையுற் றருகெய்தி, நண்பனே! இஃதென்னே யென்னே?" என்றான். அவன் "இஃது பேராசையின் பயன்?" என, சுவர்ணசித்தி "ஒகோ! இது "பிள்ளைவரத்துக்குப் போன விடத்தில் புருடனைப் பறிகொடுத்தாற்போ லாயிற்றே" எனச் சற்றுக் கலங்கினன். பின் வெள்ளறி வோர்க்குக் கல்விப் பயிற்சி சிறிதுளதாயின் பிறனறிவைக் கேளாது செத்த சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கின்றவர்போற் கேடுறுவார் கள்" என, அதைக்கேட்டுச் சக்கரதரன் "அஃதெங்ஙனம்?" என வினவ, பொன் வாய்ப்பினன் இறுக்கின்றனன்:—

4. கல்விச் செருக்கு.

"துளசாபுர மென்னு மூதூரி னல்வ ரொருசாலை மாணக்கராய்க் கல்வி பயில்கையில், அவர்களின் மூவர்க்கு மந்திர வித்தை கைவந்தது. அப்போ தவர்கள் "அரசனை யடுத்துப் பெரும்பொரு ளீட்டுத லன்றோ வித்தை யுணர்ச் சிக்குப் பயன்?" என்றார். அதுகேட் டவரு ளொருவன் "வாருங்கள்; நம்மு ளிவ்வொருவன் கல்வி யறிவிலன். ஆதலா லிவற்கிட்டு நம்பொருளிற் கூறுகொடேம். ஆதலாலிவ னிந்நொடி யிற்றனே தன்னில்லத்திற் கேகற்பாலன்" என் றான். அதைக்கேட்டு மற்றொருவன், "இவன் கல்வி கல்லா னாயினு மிளமைதொட்டு நம்மோடு விளையாட் டயர்ந்தோ னாயினன். அன்றியு நம்மினு முலகநடையிற் றேர்ந்தவன். அரசன்மாட் டுலகநடை யறிந்தவனினுங் கல்வி மாத்திரம் பயின்றோன் புகழெய்தான். ஆதலா லிவற்கு நாலிலோர் கூறு கொடுக்குதும்" என்றான். அதை யாவரு மொப்பினர்.

பின்பு நால்வரும் வேற்றுத்தேய நோக்கிப்போவுழி, அங்கே யோரடவியி லோருயிர் நீத்த வரிமா கிடந்தமை கண்டனர். ஒருவன் "நாம் பிழைப்பிக்கக் கற்ற வித்தை யை யிவ் விறந்ததன்பாற் பிரயோகித்துத் தெளிவோம்" என்றான். அதை யுலகநடை வல்லோன் கேள்வியுற்று, "இவ்வரிமாவைச் சிவிப்பிப்பி னிஃ தெல்லோரையுந் தின் றது விடாது; இதன்பாற் பரீக்கைசெய லொழியற்பாலது" எனப் பலவகையான் மறுத்தனன். அம் மூவரு மங் நன் மொழியை யெறிந்து செருக்கினு லச்சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக் கத் தொடங்கினர். மற்றவன் "இத்தகுதியில் செயற்குச்சது ரனுவான் சேய்மை யாகற்பாலன்" என்றுரைத்து, அவ னீளப்போ யோர் நெடுமரத்தின் மிசை யிருந்தான்.

பின்ன ரிவர்க ளம்மறவிலங்குக் குயிர்தந்த மாத்திரத் திலது மூவ ராவியையும் வாங்கிற்று. ஆதலாற் கல்வியினு மறிவ பெருமையது" என்றான். அப்போது சக்கிரி "இஃது காரணமன்று; அறிவுடையோன் வீட்டிற் பலகாப் பமைத் திருப்பினு நாசமுறுகின்றான்; பேதையாயினன் காட்டகத் திற் றனித்திருந்து முய்கின்றனன்; முன் னுயிரம்புத்தி மல் லாந்ததையும், நூறுபுத்தி தொங்கினதையும், ஒரு புத்தி நீரில் விளையாட் டயர்ந்ததையுங் கேட்டிலையோ?" என, பொன்வாய்ப்பினன் "அஃதெவ்வா றறைதி" என, நேமி திரிதலையன் விடை விடுக்கலாயினன்:—

5. விதிமுன் மதி.

"மகததேயத்தி லோர் மலர்ப்பொய்கையி லறிவாயிரத் தன், நூறறிவ னென்னு மிரண்டு மீனங்கட்கு மோரறிவ னென்னுந் தவளைக்கும் நட்புளதா யிருந்தது. ஓர் திவச மாண்டோர் வலையன் வந்து "பிற்றைஞான் றீண்டுள கொழு

மீன்களை வலை யெறிந்து கவர்வேனாக" என்றுரைகூறி யிறந்தமையை யறிவுற்ற வம்மண்டூகந் தன்னூற்றார்க் கறிவுறுத்தியது. அறிவாயிரத்தன் "நான் நீர்நடை பலவுங் கற்றுவல்லேன்" என, நூற்றிவன் "யானிலை பெயரலாகாது; யாதாகற்பாலதோ வஃதீண்டே யாகுக" என்றது.

அதைக்கேட்ட தவளை "வாரீர் நட்டோரே! நானிதோ போகின்றேன்; நீவிரும் நடமின்" என, அவ்விரண்டும் "நீயோரறிவனாகின்றனை; ஆதலாற் போவையானாற்போ; யாம் வருவே மல்லேம்" என்றன. பின்னத்தவளை தன் குழுவோடு வேறிடம் போயிற்று. மறுநாட் செம்படவன், வீசியவலையிற் சிக்கிய பற்பல மச்சியங்களோ டகப்பட்ட வறிவாயிரத்தனைத் தலைமேற் சுமந்தும், நூறறிவனை வாலைப் பற்றியு நடந்தான். இதை யோரறிவன் கண்டு தன் பெண்டுரை நோக்கி "அறிவாயிரத்தனுக்கும் நூறறிவனுக்கு மிங்ஙனங் கேடெய்திற்று; நானோரறிவன்; நீரில் விளையாடுகின்றேன்" எனக் குதூகலித்துச் சொல்லிற்று. ஆதலான் மிக்கறிவோனுக்கும் ஊழினா லிவ்வணந் துன்புளதாம்" என, பொன்வாய்ப்பினனீள்செவியனை நன்மதி தடாநிற்கையிலிசைபாடிக் கட்டுண்டாற்போ லுனக் கிப்பேரிட ருளதாயிற்று" என, சக்கரதரன் "அஃதெங்ஙன நிகழ்ந்த துரை" என, சுவர்ணசித்தி சொல்லலாயினான்:—

6. தானும் அறியான் சொல்லியுங் கேளான்.

"நெடுஞ் செவியன், சுமதி யென்னுங் கழுதை, நரிகளிரண்டு மிடைவிடாம லூரினர் பைங்கூழை மேய்ந்து வனத்திற் றங்கின. ஓர்நாள் விலாப்புடைக்கத் தின் றிரண்டுந் தேக்கெறிந்து குந்தி யிருக்கையில், நெடுஞ்செவியன் "இந்நிலவெறிக்கு மிரவி லெனக்குப் பொழுதுகழியவில்லை. ஆத

லால் யான் கானஞ் செய்வேன்" என்றது. சுமதி "நீள் செவிய! நீ பாடற்க; உழவ ருன் குரலைக் கேட்டுத் துயி லொழிந் துன்னைப் புடைப்பார்கள்; மௌனமாயிரு" என் றது. நீள்செவியன் "உனக் கிவ் விசையைக் குறித் துணர் வின்மையா லென்னைத் தடுக்கிறாய்" என் றந்நரியை வைது கழுதை தன்பெருங்குரன் முழுதுந் திறந்து பாடிற்று. அப் போழ் தவ்வுழுநர் விழிப்புற் றக்கழுதையைக் குண்டுருட் டாய்ப் பிணித்து நையப் புடைத்தனர். நரி யதைக் கண்டு "மாமா! என் மொழி தள்ளி யிசைபாடினமையா லிப்பய னடைந்தனை" என்றிகழ்ந் துரைத்தது என்றான். சக்கர தரன் "நன்மொழி வினவியு மந்தரனென்னுந் தந்துவாயன் மரணமுற்றனன்" என, பொன்வாய்ப்பினன் "இஃ தெவ் வண முளதாயிற் றியம்புதி" என, சக்கிரி சொல்வான்:—

7. தந்துவாயன் வீணசை.

"நாராயண நகரத்தின் மந்தரனென்னுந் தந்துவாயன் பல வகைப்பட்ட வத்திர நெய்துவரு மூதியத்தான் மனைவி யோ டுண் டுடுத்துக் காலந்தள்ளி வருகையில், அவன் றறி முறிந்தமையான் மரம்வேண்டுற்றுக் காட்டிற் புக்குத்திரிந் தான். ஓர்பெரிய வாகையைப்பார்த்து வெட்டத் தொடங் குழி, அதன்மேலிருந்த யட்சன் "இவ் வென்னிடத்தை வருத்தாதே; நீ விருப்புற்றதை வெறுப்பின்றித் தராநிற் பேன்" என்றான். சாலியன் "நா னென் னில்லம்புகுந்து பலரையு முசாவி யவர் சொன்னவண்ணங் கேட்பேன்" என் றவ்வண்ணம் வீடுநோக்கி வருங்கால், நெறியி லெதிர்ந்த மித்திரனைய நாவிதனை "என் செய்வ தியம்புதி" என, அன்னோன் "நீ யிராச்சியங் கேள்; நீ யரசும் நானமைச்சு மாவேம்" என்றான். அதைக்கேட்டபின் நடந்த செய்தி

யைத் தன்மனைவியாகிய சாலிச்சிக்ளத் தெரிவிக்க, அம் மடந்தை, "இராச்சியத்திற்கு வரம்பி லிடையூறுக ளிருக் கின்றன. ஆதலா லது கேட்கற்பாற்றன்று. வேறொரு வதனமு மிருகரமுங் கேட்பையாயின் றிவசததிற் கிருசீரை செய்தா னம்மில்வாழ்க்கை செவ்வன் நடக்கும்" என்றாள்.

அதை மேற்கொண்டு மீட்டு மவ்வனத்தரு வருகிற் சென் றவ்வியக்கனை நோக்கி "எனக்கு மற்றோர்சென்னியு மீரத்தமுந் தருதி" என்றான். அவன் "அங்ஙனமாக" எனச் சொல்லியவளவில், வினையவாறடைந் துவப்பெய்தி திருமிக் கிருகத்திற்கு வந்தான். மாக்க ளிவ்விபரீதத்தைக்கண்டிவன் ஓரிராக்கதனென் றெண்ணுற்றுத் தலைக்குத்தலை ஒருகல் லெறிந்து கொன்றனர். ஆதலால் வரற்பாலது பிழையா தென் றுணர்வுற்று வல்லோர் வீணசை கொள்ளார். அங்ஙனம் வீணெண்ணங்கொண்டு கிருபணனென்போன் கேடுற்றனன்" என, சொன்னசித்தி "அஃதெவ்வாறுய தியம்புதி" என, சக்கரதரன் சாற்றலுற்றனன்:—

8. கிருபணன் மனோராஜ்யம்.

"பண்டரபுரத்திற் கிருபணசருமனென்னு மொரு வேதியனிரந்து வயிறுநிரப்பி யெஞ்சிய தவசங்களைப் பெய்து நிரப்பிய பானையைச் சிக்கத்தின் மீதிருத்தி யதனடியிற் படுப்பன். இங்ஙன மொழுகுகையி லோர்நாள், கிடந்த வாறே, 'சிறு விலைக் காலமெய்த இப்பண்டம் விலைப்படுத்தி யப்பொருட்கோர் காராடுகொண், டது பல்கிய பின்ன ரவற்றை யாவிற்குமாறி, யவ்வா பெருகியபின்ன ரவற்றிற் கீடாக வாம்பரி கொள்வேன். பின் பப்பரி குட்டிகளீன்று விருத்தியாயபி னவற்றை விற்று யான் செல்வமுடையே னுவேன். பின்னோர் பார்ப்பனக் கன்னிகையை நாடி மணம்

புரிவேன்; அம்மா தகட்டோர் மகவுளதாம். அது தவழ் கையி லியான் பெண்டிரை நோக்கி, அடி பெண்ணே! குழ வியை யெடுவென்பேன். அவள் பணியூற்றத்தா லெடாள். அப்போழ் தியானவட் கிங்ஙன மோருதை கொடுப்பல்" என, இங்ஙன மெண்ணமிட் டோருதை யுதைக்க, அவ்வுதை யரிசிப்பானை யிற்றுக்க அஃதுடைபட் டிருந்த பண்ட முழு துங் கொட்டுண் டிறைந்து பயன்பெறு தாயிற்று. ஆதலால் வீண்கற்பனை கற்பித்த லாகாது" என்றான். அதைக் கேள்வி யுற்ற பொன் வாய்ப்பினன் "உன்மீது குற்றம் யாது? இது பற்றுள்ளத்தின் பெருமை. கிருபணத்துவத்தினால் சந்திர சேனராசன் மிகத் துன்புற்றனன்" என, சக்கரதரன் "அஃ தெங்ஙனமாயது?" என, சுவர்ணசித்தி சொல்லுகின்றனன்:

9. சந்திரசேனன் பேராசை.

அயோத்தியா நகரத்திற் சந்திரசேன னென்னு மரை யன்றன்மகன் வலிமுகத்தோ டாட லயர்வதில் மிக்க வேட் கையைக்கண்டு பற்பல வலிமுகங் கொணர்ந்து சாலையில் வளர்ப்பித்தான்; அங்கு மடையனுக்குங் குற்றேவல் செய் வோர்க்கும் பகையுண்டமை யறிந்து, அவற்று ளோர்சது ரப்பாடுடைய முசு, "இவண் கலாம் நிகழ்ந்திருக்கின்றமை யாலிவ்விடந் துறந்து காட்டகம் புகுவேம்" என்றது. அதைக்கேட்ட வானரக்குழூ "நீ மூத்தமையா லறிவிழந்து பலபலபடி பிதற்றுகின்றாய்; இங்கரையனைபடுத்துப் பலவண் ணவுண்டிகளுண்டு குழீஇ யிருந்தேம். இந்நலத்தை வலிய வீசி வனத்திற் றழைதின் றுழல்வது நன்றன்று. யாதோன் றெய்தற்பாலதோ வஃதிங்ஙனே யெய்துக" என்றன. இம் மொழிகேட் டக்கிழக்குரங்கு தன் குடும்பத்தோடு வேற்றி டம்புக்கது.

பின்னரோர்நாட் பணிசெய்வோன் மடையனைக் கரத் தண்டத்தா லோச்சி யெறிந்தமையா லவ னவனை யெரி

கொள்ளிகொண் டெறிந்தான். அக்கனற்பொறி வைத்தா றிற்பற்றிக் குதிரைச்சாலை யாவற்றினு மூண்டதனகத்துள பரிகளிற் சில வெரிந்திறந்தன; சில வுடல்பாதிகரிந்து வீழ்ந் தன: சில கண் முதலிய வுறுப்புகள் வெந்தன. இச்செய்தி யரசனறிந் தக்கணத்திற் குதிரை மருத்துவரைக் கூய் "அவ் வசுவவேக்கா டொழிதற் கேது செய்யலாவது?" என்றான். அவ்வாமாத்திரர் "குரக்கி னெய்யாலன்றிக் குணமுறாது" என்றனர். அண்ண லுடனே யேவல் புரிவோ ரன்னன மேறிட்டு "இவ்வானரக் குழுவைக் கொலைசெய் திப்பண்டி தர் சொல்லியாங்கு புரிந்து குணப்படுத்துமின்" என்றேவ, அவ ரன்னவாறு செய்தனர்.

இதை யம்முது கடுவ னறிந்து பெரிதும் வருந்தி "இப் பழி வாங்குவேன்" என் றுறுதிசெய்து காட்டகத்துத் திரி தருகையில், வழியில் மிக்பொலிவுள்ள வொருபெருஞ் சர சைக் கண் டிக்குளத் தகத்து மக்க ணடப்பின்மையி னிவ ணோர் பெரும்பே யிருக்கவேண்டுமென் றுள்ளிச் சேய்மைக் கணின்றோர் தாமரைத்தாளைப் பிடுங்கியத னுளத்தினுனீரை யுறிந்து குடித்தது. இதை யாண்டுவதிருந்த கணங்கண் டதி னின்று மர்க்கடத்தி னருகுற்று, "உன் சதுரப்பாட்டை மெச்சி நான் பிரசன்ன மாயினேன்; இவ்வென் மணிவடத் தையேற்றுக் கொள்" என, தன் களத்தின் மாலையைக் கழற் றிக் கொடுத்தது. அப்போது குரங்கு பைசாசத்தை "உத கத்தி லுனக்கு வலி யெவ்வள விருக்கின்றது?" என, அப் பைசாசம் 'ஆயிரம்பெய ரோருங்கே நீரி லிறங்கினு மவ ரைப் புறம் போகவொட்டேன்" என்றது. இதைக் கேட்ட வலிமுகம் "உனக்கு நிரம்ப வுணவு கொடுவருவல்" என் றவ்விரத்தின மாலையைக் கழுத்திலணிந்து கொண்டு சந்திர சேனவரையன் பதிபுக்கது.

இறைவனைத் தரிசித்து, "சுவாமி! உஞ்சோறு நெடுநாளுண்டு வளர்ந்தேன்; ஆதலா லும்மைக்காண வரலாயினேன்" எனப்பணிந்து சொல்ல, அரையன் "இவ் வரதனவட முனக்கியாங்குக் கிடைத்தது?" என, வானரம் "சுவாமி! காட்டிலோர் மலர்த்தட மிராநின்றது; அதில் வைகறையிற் குதிப்பவனுக்கின்னமணிகளகப்படுகின்றன" என்றது. அம்மொழி கேட்டுத் தோன்றல், "யா னங்கெய்துவல்" என, வானரம் "மிகவுநன்கு" எனத் தாழ்ந்தது பின் மன்னன் சேனைக்குழாஞ்சூழ வானரத்தின் பின்சென்றச்சரசி னணித்திருந்தான். பின்ன ரக்கங்குல்கழிந்து விடியற்காலையில் சாகாமிருக மெழுந்தேந்தலையெழுப்பி, நோக்கி "நுமக் கரதன விருப்புளதே லிதேநற்பருவம்" எனக்கேட்டுக் காலாள்களோடு, தடத்திற் செல்லா நின்றனர். வானரமரையனைப் பார்த்து, "எல்லோருந் தடத்தகம் புக்குமணிகள் வாரிக்கொண் டெய்தியபிற்றை நாமிருவரும்புக் கம்மணிகள் கொள்ளுதும்" என்றது. அவன் "அங்ஙனமாக" எனப் போக்கிய பதாதிகள் வாவியிலிறங்கின மாத்திரையிலப்பாரிட மவர்களை யங்நீரி லமிழ்த்திச் சேரக் கொன்றது.

பின்பு 'சந்திரசேனன், சேவகர்கள் சென்று நெடுநேரஞ் சென்றது; இதுகாறு மெய்தவில்லை யேன்?" என்று பிலவங்கத்தைக் கேட்டான். வானரம், வானுறவோங்கியவோர் மரநெடுங் கிளையிற் பாய்ந்தேறி யரசை நோக்கி, "நீ யென்குல முழுவதையுங் கொல்வித்தாய்; ஆதலா லக்கடனை நானிங்ஙனங் கைக்கொண்டேன். நீ யெனக் கன்னந்தந் தமைபற்றி யுன்னையுய்வித்தேன்" என்றது. இப்பேச்சைக் கேட்டண்ணலிரங்கி யதியாசைகொண்டு முயலுங் கருமங் கேட்டைத் தராநிற்குமென் றுள்ளினவனகக் கோயில் புக்கனன். அங்ஙனமாய கருமம் நீ புரிந்தமையா லஃதுனக்

கித்துன்பம் பயந்தது; நல்லதினியா னேகுவன், என, அப்போழ்து சக்கரதரன் "குறைவுற்ற காலையினட்டோர் பயன் படுகின்றார்கள். அங்ஙனமாக நீ யெற்றுறந் தெவ்வாறகலுதி?" என, சுவர்ணசித்தி "கள்வனிராக்கதனைப் பிடிப்புழிவானரம் பேசினமையா லதுபிடி பட்டது. ஆதலானு னிவ்வாழியை யஞ்சுகின்றேன்" என, சக்கிரி "இதெங்ஙனம்?" என, பொன்வாய்ப்பினன் சொல்லுகின்றனன்:—

10. ஒன்றை நினைக்கின் அதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்.

"மதுரைப்பதிக் காவலனாகிய பத்திரசேனக்கோமானுடைய விரத்தினவதி யென்னும் பெயரிய கட்டழகியாகிய மகளைக் கவரக்கருத்துற் றோரிராக்கதன் போந் தற்ற நோக்கிச் சின்னா டிரிவுற் றவ்வுபாய நடவாமைகண் டோர் நாட் பதிவிருந்தான். அக்கன்னிகை யதுகண் டடுத்து நின்ற தோழி முகநோக்கி, உயிர்ப்பாங்கி! இவ்வரக்கனென்னை யெல்லுமெல்லியும் வருத்துகின்றனன். இதற்கேதேனுமோர்சூழ்ச்சி செய்யவேண்டுவல்" என்றாள். அது செவிபுக்க விராக்கத னிம்மாதைக் கவரும் பொருட் டியாம் வந்திருக்கையி லிவ்வெண்ணங் கொண்டே யெம்மினும் வலிய மற்றொருவன் வந்திருந்தா லென்செய்வேமென் றச்சமுற்றரையன் குதிரைச்சாலையி லோர்கலிங்க வுருக்கொண் டிருந்தனன்.

அங்ஙனமிருப்புழிப் பரிமாக் கொடுபோம் பொருட் டவணுற்ற வோர்கள்வனிஃ தேனையவற்றின் மிகநன்றாயிருந் தமைகண் டதன்வாயிற் கலினம்பெய்து புறத்தீர்த்துவந் ததன்மீ தூர்ந்து வீட்டின்பா னடாத்தாநிற்கையி லஃதிங்கு மங்குமோடத் தலைப்பட்டது. அவன் சம்மட்டியா லறைந்

துபார்த்தும், செவ்வனே செல்லாமையா லக்கள்வனிது காறும் யாங்கண்ட பற்பல மாக்களி லிஃதொத்ததைக் கண்டோமில்லை. ஆதலானிஃ தேதோ கிருத்திரமமா யிருக்கின்றதென் றுள்ளங் கலங்குகையில், அக்குதிரை தொன் மரத்தின்கி ழீர்த்தோட, அப்போது மேலிருந்த கள்வன் விரைந் தாலின் விழைப்பற்றித் தொத்தி யத்தருமீதேற இராக்கதன் விளாசலுக் கஞ்சி யோடினன். அதைக்கண் டம்மரமீதிருந்த வானரம், "அடா! இவன் மனித்தன்; நீ யரக்கனுயிருந்துமே னிரிகின்றனை!" என்றது. அதைக் கேட்ட சோரன் வெகுண்டு கீசகத்தின் வாலத்தைப்பற்றி வருத்த, அரக்கன் குரங்கு வஞ்சக முள்ளதென்றெண்ணி மீண்டும் விரைந் தோடினன்.

ஆதலால் அக்கவிக் கெய்திய வின்னல்போ லெனக்கு முளதாமென்றிந் நேமியைக்குறித் தஞ்சுகின்றனன்" என, சக்கிரி "தெய்வமெதிர்ப்பின் யாவருமிங்ஙன மிடுக்கணனு பவிப்பர். இலங்கேசன் றிரிகூடாசல மொத்த மலையும், கடலொத்த வகழியும், தானரக்கனும், பேராற்றலுடையானும், சுக்கிரன் குருவுமாக, இவ்வண்ண மொன்றுக் கொன்று குறைபாடின்றி யிருந்தும், அவனை யொருகுரங் கவமானித் தாற்றலைத் தாழ்ப்பித்தது. ஆதலால் விதிவலி முன் யாவன் சூழ்ச்சிவலியாயினு மியாது பயன்படும்! அவ்வூழொன்றியிருப்பின் றீயவுநல்ல வாய்விடும். இவ்வண்ணமே சிதடன் கூனன் முக்கட்பெ ணிவர்க்கு முன்ன நேரிட்ட தொன்று கேட்டிலையோ?" என, பொன்வாய்ப்பினன் "அஃதெங்ஙனமோ வியம்புதி", என, சக்கரதரன் சொல்வானயினன்:—

11. நஞ்சும் அமுதாகிய நல்வினை.

"மதுபுரக் காவலனாகிய மதுசூதனனென்பவற்கு முக்கட் பெண் டோற்றினமையாற் சோதிடம் வல்லோரைக்கூய் "இதற்குச் செயற்பாலதென்?" எனக் கேட்புழி, சார்வ பௌம கேட்குதி. எவனாயினுஞ் சொல்வதை முன்னர் நன் காராய்ந்து சொல்லவேண்டும்; அங்ஙன மாராயாது சொல்லின் சண்டகருமனைப்போலாகும்" என, அரையன் அவன் யாதுரைத்தனன்?" என, சோதிட வல்லோன் சொல்ல லுற்றனன்:—

சண்டகருமன் கதை.

"தண்டகாரணியத்திற் சஞ்சரிப்போனாகிய சண்டகரும னென்னு மோரிராக்கதத் தலைவனவ் வோரந்தணன் றோண் மேலேறி நடத்திக்கொண்டு போவுழி, அவ்வேதிய னவ்வரக்க னடிகண் மிக மெல்லியவா யிருப்பனவற்றைப் பார்ததான். ஐய! அரக்கத் தலைவ! உன் காலடிக ளெப்படி மெல்லிய வாயின?" என்றான் அரக்கன் "நானீராடி யீரம்புலரளவு நிலன்மீது செல்லேன் என்றான். கேட்டுச் சிறிதாறு முன்னே தாங்கிப் போகப் பிற கிராக்கத னோர்குளனின் மூழ்கப் புக்குழிப் பார்ப்பானைப் பார்த்து, "யானித்தகருமஞ் செய்துவரு காறும் நீ யடிபெயரற்க. இங்குத்தானே நிற்றி" எனச் சொல்லிப் பின்னர் ஸ்நானஞ் செய்தனன்:—

அந்தண னிதைப்பார்த் திதின்மூழ்கிப் புறம்போந் தானானு மிவன் வயிற் றழலின் மூழ்காதிரேம். ஆதலா னோடியுய்யவிதுவே நல்ல வமயம் நீராடிக் கால்புலருமுன் னிவனடவானல்லோ! என்று தனக்குட் டெரிந்துகொண்டு விரைந்தோடினன். அதுகண்ட வவுணன் யான் வாய்

பதறிக் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமல் விழப்புற்றேன். கடிதிற் பின்சென்று கவர்வேனெனினுங் கொண்ட நோன்பு குறையுறுகின்றதென்று மறுக்கமுற்றுங்கே நெட்டுயிர்த்து வாளாநின்றனன். ஆதலா னியாது முய்த் துணராதியற்ற லாகாதெனச் சொன்னான்.

பின்னர் பன்னூல்களையு மன்காய்ந்து கடைப்பிடித் திம்முக்கண் ணரிவையைப் பார்க்கவொண்ணாது. என்னை யோவெனின், விரூப மகவுளதாயி னதைக் காணலாகா தென்பது நூற்றுணிபாம். மற்று மிஃதான்றோ ரொழுக்க முமாம்'' என்றான். ஏந்த லம்மொழி யுட்கொண் டக்கன் னிகையை வேற்றுழிவைத் தளித்தனன்.

பின்னர், அவள் பூத்தமையா னிவண் மணத்திற் கிசைப பவனுக்குப் பெரும் பொருட்குவை தருவலெனத் தேயந் தோறு மணவோலை போக்கினமையைக் கேட்ட விரந் துண்ணு மண்டையராகிய வோர் குருடனும் கூனனும் விவாகவிருப்பான் மன்னன்பாற் புக்கனர். அவருள் குருட னரயனைநோக்கி, "நுங்கன்னிகையை யெமக்குத் தரின் கொடும்'' என்றான். இறைவ னிசசுயம்வரற்கு நங்கன்னி கையைக் கடிபுரிவது தக்கதென்றுள்ளி, அவனுக்கு மகட் கொடைநேர்ந்து, அங்ஙனமே கடிமுடித் தளவில் பொரு டந்து "நீ கணமு நீட்டியாமற் பரதேயம் போதி'' என் றனன்:—

அவ்விடைகொண்டு மூவரும் பரதேயம் புக்கிருப்புழி, அவளக்கூனற்கு வயமா யவனைநோக்கி, "இக்குருட்டுச் சவத்தை நஞ்சிட்டுக்கொல்லி னுமிடையூறின்றி யின்பநுகர் வேம்'' எனக்கேட்டு, அவன் செத்தபாம் பொன்றைத் தந்தனன். அவ்வணங் கதையேற்றுக் கண்டித் தடுப்பின்

மேல் வேவவைத்துப் பொறியிலியை யித்தசை நிற்குறித்துக்கொணர்ந்தேன்; இச்சுல்லி யெரித்துக்கொண்டிரு; நான் வேறுகருமத்திற் புகுகின்றேன்'' என்றாள். அக்கண்ணறை யவ்வாறே யிளந்தழலா யெரித்துக்கொண் டிருப்புழியக் கிருட்டினசருப்ப வாவி கண்ணிற்றாக்க, யவ்விடத்தினுற் கண்ரோகந் தீர்ந்து, முன்போற் கண்டெரிந்தமையா, லிவ ரிருவருந் தன் குருட்டு உதவியால் நகைத்து விளையாட் டயர்வதைக் கண்டு, காலால் நெறிகாணும் பண்டைமாட்சி போல் வந்து, கூனனைப்பற்றி யீர்த்துச் சீற்றத்தாற் றாக்கி யவள் முகத்தி லெற்றினவளவி லவள் மூன்றும்விழி மறைந் திக்கூனன் கூனு நிமிர்ந்தது. ஆதலாற் றெய்வ வொற்றுமை யிருந்தால் யாவு நல்லவாம்'' என்றான்.

சக்கிரதரன் "நல்லது, நீயுன் கிருகத்துக் கேகுழி வழித் துணையோடேகு. ஊர்வழித் தனித்துச்சேறலு மெல்லோரு முறங்குகையில் விழித்திருக்கையுந், தலையாய பொருளு மின்பந் தனக்கே யுளவாகுக வென்னும் விருப்பமும் ஒழி யற்பாலனவென நூலறைகின்றன. இங்ஙன நூனெறி கட வாவொழுக்கினன் புயங்கத்தினின்று மோர் வேதியனுய்ந்த வண்ண முய்வன்'' என, சுவர்ணசித்தி யப்பன்னவ னுய்த லெவ்வாறு நிகழ்ந்தது?'' என, சக்கிரி சொல்வானாயினன்.

12. தாயுரையோம்பிய தத்தன்.

"நாசிக தேயத்தனாகிய தத்தனென்பவ னன்னையை நோக்கி, "யா னூரியன் கருமத்தா லோரூர்க்குப் போகுவல்; விடைதருகுதி'' என்றான். அவ்வீன்றாள், "குழந்தாய்! ஒரு வனையேகற்க''என்றாள். அவன்"தாயே! நெறியூறின்றி யிருக் கின்றதே'' என்றான். அவண் மீண்டும்'' அப்பனே! அஃ துளதாயினு நீ நெறித்துணை யின்றிச்சேறலாகாது'' என்று கூபத்தி லோர்நண்டைப் பற்றி யோர்கலயத்திற்பெய்து கொடுத்து "இதையேனுந் துணைக்கொடு போ'' என்றாள். அவ்வாறே யாய்மொழி மேற்கொண் டேகினன்.

நெறியில் வேனிலால் வெப்பமுற்றோர்தரு நீழலிற் கண்வளரா நின்றான். யாண்டிருந்தோ வவற் றீண்டவந்த வோரரா விம்மட்கலத்திற் பெய்திருப்ப தென்னென் றதனுட் டலைநீட்டுகையில் அஞ்ஞெண் டிஃதோர் காரரா வென் றுணர்வுற்றுக் கொடுக்காலிடுக்கிக் கொன்றது. பின்னரந்தணன் விழித் திப்பணியைப்பார்த் திஃதெங்ஙன மிறந்ததெனச் சூழ்வுழி,அதன் சென்னியை யவ்வலவன் கத்தரிக்கக்கண் டித்துணைச் செயலு மிதுவே புரிந்தது. மாதா தந்த வழித்துணையாற் பிழைத்தேன். 'தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை' என்றது பொய்யா தென்றந் நண்டைக் கைக்கொடு வில்லம் புக்கன்னைக்கு அட்டாங்கமிலந் தோய வீழ்ந்து, பணிவுதோன்றத் தழுதழுத்து வாழ்த்தி, நிகழ்ந்த செய்திகளை விளம்பி யின்புற்றிருந்தனன்'' என்றான். பொன் வாய்ப்பினன் 'இது தக்கதேயாம். மந்திரம், தீர்த்தம், பெரியோர், சோதிடன், மருத்துவன், குரு வின்னோர்பா லெவ னெவ்வணம் பாவனை புரிவானே யவ னவ்வணம் பேறுபெறுவன்'' என் றிங்ஙன நேமியானைத் தேற்றித் தன் மனைக் கேகினன்.

பாடலிபுர அரசனும், தன் மக்கள் மௌட்டியம் நீங்கிப் பேரறிவு பெற்றிருத்தலைக் கண்டு. பரவசமடைந்து அநேக ஆடை யாபரணங்களுடன் தான் முன் வாக்களித்தபடி பாதிச் சீமையையும் குரு சோமசன்மனுக்கு வெகுமானம் செய்தான். சமஸ்தமான பேர்களும் சந்தோஷித்தார்கள்.

ஆதலால் உந்நூலை வாசிக்கிறவர்கள், நீதிமான்களா யிருந்தால் நீதிகளில் வேறுபடாமலும், தருமந்தப்பாமலும் நியாய வழியில் ஜீவனம் செய்து, நல்லோர்கள் என்று கீர்த்தியடைந்து, அந்தியத்தில் அந்தமில் இன்பத் தழிதலில் வீட்டை யடைவார்கள். மோசக்காரர்களா யிருந்தால் தங்கள் மோசங்களில் தந்திரவாதி யென்று வாழ்வார்கள்.

பஞ்சதந்திரம் முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
11	1	தமனகன் கரடகன் சம்பாஷணை	பிங்கள சஞ்சீவகரின் நட்பு
,,	22	முழக்கம் யோலவே	முழக்கம் போலவே
15	19	நான்	நாம்
28	25	ஏனகன்	தமனகன்
35	25	பொருணை	பொருளை
36	25	யிருக்கிலது	யிருக்கிறது
39	11	சிநேசிதன்	சிநேகிதன்
50	19	வக்தாற்	வந்தாற்
53	10	பலம்	பலன்
54	23	யொன்றுகிறது	யொன்றுகின்றன
65	27	பொருத்தலாவது	பொருந்தலாவது
70	29	வந்திருந்தன	வதிந்திருந்தன
72	5	தறிலுங்	தறிதலுங்
77	3	இப்படிக்கொத்த்	இப்படிக்கொத்த
80	3	பிடித்க்து	பிடித்துக்
80	4	கருமத்தைத்	கருமத்தை
88	7	யடைவானென்று	படைவானென்றும்
88	8	னென்று	னென்றும்
97	28	வந்தணன்	யந்தணன்
100	14	கொணடி	கொண்டி
106	20	உனங்குங்	உனக்குங்
107	17	திருகையி	திரிகையி
113	24	துறவி	துரவி
123	1	மயிர்வினைஞனும் மணிபத்திரனும்	சுதேச சுகம்